

Той не е това, което изглежда...,
но е всичко, което тя иска.

Тръпка

Маги Стийвотър

МАГИ СТИЙВОТЪР ТРЪПКА

Превод: Александър Бакалов

chitanka.info

Студът. Гората. Вълците. Жегата. Докосването. Целувките. Тайните. Тръпката.

Нейният вълк. Неговото лятно момиче.

Белезите от миналото, крехкото настояще, невъзможното бъдеще...

Грейс

Задържах погледа си върху очите на вълка толкова дълго, колкото можах. Бяха ярки, искрящо жълти. От толкова близо виждах, че са изпъстрени с всеки нюанс на златистото и светлокафявото. Не исках да отмества очите си от мен. И той не го стори. Искях да се пресегна, да сграбча козината му, да го придърпам към мен, но дланите ми лежаха безпомощни, ръцете ми бяха замръзнали край тялото.

Вече не можех да си спомня какво представляваше топлината.

Едно мигване по-късно и жълтоокия вълк вече го нямаше. Другите от глутницата се скупчваха над мен, задушаваша ме. Нямаше слънце, нямаше светлина. Умирах. Не можех да си спомня как изглеждаше небето.

Сам

Тогава видях очите ѝ. Будни. Живи. Момичето гледаше право в мен, задържайки погледа ми, излъчвайки някаква ужасяваща откровеност.

Отстъпих назад, присвих се, започнах да треперя отново. Но този път това не бе резултат от гнева. Очите ѝ, загледани в моите очи. Кръвта ѝ, стичаща се по лицето ми. Раздирах се отвътре и отвън. Нейният живот. Моят живот.

Глутницата предпазливо се отдалечи от мен. В гърлата им се надигна ръмжене, защото в този миг вече не бях един от тях, а те бяха готови да защитят плячката си. Помислих си, че това е най-красивото момиче, което бях виждал — мъничък, лежащ в снега окървавен ангел, който те се канеха да разкъсат.

Видях я. Видях я по начин, по който никога не бях виждал никого и нищо преди това. И ги спрях.

*На Кейт,
защото се разплака*

ПЪРВА ГЛАВА: ГРЕЙС

–9°C

Помня как лежах в снега, мъничко червено петънце топлина, което бавно изстиваше, заобиколено от вълците. Те ме ближеха, хапеха ме, блъскаха се в опитите да се докопат до тялото ми. Скупчените им над мен тела възпираха и малкото топлина, с която слънцето се опитваше да ме дари. Ледени кристалчета блестяха в козината им, а дъхът им увисваше в матови облачета край нас. Мускусната миризма, стелеща се наоколо, ме караше да си мисля за мокро куче и горящи листа, за нещо приятно, за нещо ужасяващо. От досега с езиците им кожата ми настръхваше. Нехайните ухапвания разкъсваха ръкавите ми, рошеха косата ми, муцуните се притискаха в шията ми, сякаш в опит да доловят ударите на разтуптяното ми сърце.

Можех да пицця, но не го правех. Можех да се боря, но не исках. Просто лежах и оставях всичко това да се случва, докато гледах как бялото зимно небе посивява над мен.

Един от вълците смуши муцуната си в дланта ми, после докосна бузата ми, хвърляйки сянка над лицето ми. Жълтите му очи срещнаха моите, докато събратята му ме побутваха насам и натам.

Втренчих се в очите на вълка толкова дълго, колкото можах. Ярко, искрящо жълти. От толкова близо виждах, че са изпъстрени с всеки нюанс на златистото и светлокафявото. Не исках да отмества поглед от мен. И той не го стори. Щеше ми се да се пресегна, да сграбча козината му, да го придърпам към себе си, но дланите ми лежаха безпомощни, ръцете ми бяха замръзнали край тялото.

Вече не можех да си спомня какво представляваше топлината.

Едно мигване по-късно и жълтоокия вълк вече го нямаше. Другите се скупчваха над мен, задушаваша ме. Нещо трепна и замря в гърдите ми.

Нямаше слънце, нямаше светлина. Умирах. Не можех да си спомня как изглеждаше небето.

Но аз не умрях. Бях изгубена наред море от студ, но после се събудих в свят на топлина.

Спомнях си едно нещо: жълтите му очи. Не мислех, че някога ще ги видя отново.

ВТОРА ГЛАВА: САМ

–9°C

Грабнаха я от люлката ѝ в задния двор и я завлякоха през горите. Тялото ѝ оставяше плитки следи в снега, докато я пренасяха от нейния свят към моя. Видях как се случи. Не го спрях.

Това беше най-дългата и най-студена зима в живота ми. Дните отминаваха под бледото слънце и хладната му светлина. Помня: гладът — глад, който изгаряше и раздираше, ненаситен господар, ме изтезаваше. Този месец не помръдваше нищо, светът се беше превърнал в безцветен, лишен от живот декор. Един от нас бе застрелян, когато се пристраши да рови из боклука в нечий заден двор, така че останалите от глутницата останахме в горите, изнемогващи от глад в очакване на топлината, копнеещи за старите си тела. Докато те не видяха момичето. Докато не го нападнаха.

Бяха се скупчили край нея, ръмжащи и тракащи с челюсти. Бореха се за правото кой да я убие.

Гледах ги. Гледах как хълбоците им потръпват от нетърпение. Видях ги как подмятат тялото ѝ в преспите, оголвайки черната земя под тях. Видях как муцуните им се обагрят в червено. И въпреки това не ги спрях.

Намирах се високо в йерархията на глутницата — Бек и Пол се бяха погрижили за това — така че можех веднага да пристъпя напред, но вместо това останах в задните редици, треперейки от студ, затънал до глезените в снега. Момичето ухаеше на топлина, на живот, но най-вече — на човек. Какво не беше наред с нея? Ако беше все още жива, защо не се съпротивляваше?

Можех да подуша кръвта ѝ — топла, ярка миризма в този мъртъв, студен свят, виждах как Сейлъм се извива и потреперва, докато разкъсва дрехата ѝ. Стомахът ми се сви болезнено — беше минало прекалено много време, откакто бях ял за последно. Искях да разбутам вълците, да застана до Сейлъм и също като него да се престоря, че не мога да подуша човешкото в нея или да чуя тихите ѝ

стонове. Да впия зъби в топлата плът. Тя бе толкова мъничка под косматите ни тела, под напирателната глутница, която искаше да размени нейния живот срещу своето оцеляване.

Изръмжах, оголих зъби и пристъпих напред. Сейлъм изръмжа в отговор, но аз бях по-силен от него въпреки младостта си и изнемогата от глада. Пол нададе заплашителен гърлен зов в моя подкрепа.

Достигнах до нея. Тя бе вперила немиждащите си очи в безкрайните небеса. Може би беше мъртва. Зарових нос в ръката ѝ, усетих уханието на дланта, миризма на захар, масло и сол, които ми напомниха за един друг живот.

Тогава видях очите ѝ.

Будни. Живи.

Момичето гледаше право в мен, задържайки погледа ми, излъчваше някаква ужасяваща откровеност.

Отстъпих назад, присвих се, започнах да треперя отново. Но този път това не беше резултат от гнева.

Очите ѝ, загледани в моите очи. Кръвта ѝ, стичаща се по лицето ми.

Раздирах се отвътре и отвън.

Нейният живот.

Моят живот.

Глутницата предпазливо се отдалечи от мен. В гърлата им се надигна ръмжене, защото в този миг вече не бях един от тях, а те бяха готови да защитят плячката си. Помислих си, че това е най-красивото момиче, което бях виждал, мъничък окървавен ангел, лежащ в снега, който те се канеха да разкъсат.

Видях я. Видях я по начин, по който никога не бях виждал никого и нищо преди това.

И ги спрях.

ТРЕТА ГЛАВА: ГРЕЙС

3°C

Виждах го отново след това, винаги когато беше студено. Стоеше в самия край на гората, край задния ни двор, вперил жълтите си очи в мен, докато пълнех хранилката за птици или изнасях боклука. В края на гората. Никога не се приближаваше. Някъде там, между деня и нощта, в онези часове, които продължаваха безкрайно наред дългата зима на Минесота, аз се люлеех на люлката си и очаквах да усетя погледа му. Или по-късно, когато вече бях прекалено голяма за люлки, пристъпвах през двора, приближавайки се бавно към него с протегната с дланта нагоре ръка и сведени надолу очи. Няма опасност. Няма заплаха. Опитвах се да говоря на неговия език.

Но без значение колко дълго чаках, без значение колко упорито се опитвах да го достигна, силуетът му винаги се стопяваше сред стволовете на дърветата, преди да успея да прекося разстоянието между нас.

Никога не ме е било страх от него. Той беше достатъчно голям, за да ме смъкне от люлката ми, достатъчно силен, за да ме повали на земята и да ме завлече в горите. Но в очите му не се долавяше дори и отсянка от жестокостта на мускулите му. Помнех погледа му, всеки нюанс на жълтото, и просто не можех да се страхувам. Знаех, че нямаше да ме нарани.

И исках той да знае, че аз също не бих го наранила.

Чаках. И чаках.

А той също чакаше, въпреки че няхах и представа какво точно. Чувствах се така, сякаш само аз търсех близостта му.

Но той винаги беше там. Наблюдаваше ме как го наблюдавам. Никога не се приближаваше, но и никога не се отдалечаваше.

Всичко си остана все същото шест години: натрапчивото присъствие на вълците през зимата и дори по-натрапчивото им отсъствие през лятото. Не че по онова време смятах, че всичко това

има някаква връзка със сезоните. Тогава мислех, че те са вълци.
Просто вълци.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА: САМ

32°C

Денят, в който почти заговорих Грейс, беше най-горещият в живота ми. Дори и в книжарницата, снабдена с климатик, жегата се промушваше под вратата, стелеше се през витрините. Стоях отпуснат в огрения си от слънцето стол зад касата и попивах лятото, сякаш можех да задържа всяка частица от него нейде в мен. Часовете отминаваха, а кориците на книгите по рафтовете блестяха в ярката светлина на следобеда, губейки цветовете си в златистите отблясъци, докато листовите и мастилото по тях се нагриваха и излъчваха миризмата на непрочетени думи.

Харесвах подобни неща, когато бях човек.

Бях се зачел, когато вратата се отвори с тихо извъняване, пропусна задушлив повей на горещ въздух и група момичета. Те се смееха прекалено гръмко, за да имат нужда от моята помощ, така че продължих да си чета и ги оставих да се бутат из магазина, бърборейки си за всичко друго, освен за книги.

Изобщо не предполагах, че ще ги удостоя с повторен поглед, докато не долових с периферното си зрение как една от тях отметна нагоре тъмнорусата си коса, за да я прихване с ластиче в дълга конска опашка. Самото действие беше доста незначително, но движението ѝ раздвижи въздуха, изпрати към мен ароматен повей. Познах този аромат. Познах го веднага.

Това беше тя. Не можеше да бъде друга.

Вдигнах бързо книгата пред лицето си и хвърлих бърз поглед над ръба ѝ. Другите две момичета продължаваха да разговарят, сочейки към хартиената птичка, която бях окачил на тавана над секцията с литература за деца. Тя обаче мълчеше, отдръпнала се бе леко назад и оглеждаше книгите наоколо. Разпознах нещо от себе си в това изражение. Очите ѝ обхождаха рафтовете, търсейки възможните пътища за бягство.

Бях разигравал в съзнанието си стотици различни варианти на тази сцена, но сега, когато моментът беше настъпил, не знаех какво да направя.

Тя беше толкова реална тук. Нещата бяха различни, когато в задния си двор четеше книга или пишеше някакво домашно в тетрадката си. Там разстоянието между нас бе непреодолима бездна. Просто усещах всички причини, които ме държаха надалеч. Тук, в книжарницата, с мен, тя бе вълнуващо близо по начин, непознат досега. Нищо не ме възпираше да я заговоря.

Погледът ѝ се насочи към мен и аз бързо сведох глава към книгата си. Тя не би могла да разпознае лицето ми, но щеше да познае очите ми. Искаше ми се да вярвам, че ще си спомни очите ми.

Помолих се да се махне, за да мога да дишам отново.

Помолих се да си купи книга, за да се наложи да говоря с нея.

Едно от момичетата извика:

— Грейс, ела да видиш това. „Как да изкараме високи оценки: Учи в колежа на мечтите си“. Звучи страхотно, нали?

Бавно си поех дъх, докато наблюдавах финия ѝ, огрян от слънцето гръб, докато тя приклякаше, за да погледне книгата за подготовка по SAT заедно с приятелките си. Лекият наклон на раменете ѝ подсказваше само учтив интерес. Кимна, когато ѝ посочиха няколко други книги, но изглеждаше разсеяна. Съзерцавах как слънчевата светлина, струяща през прозорците, превръща отделилите се от конската ѝ опашка косъмчета в искрящо златни и нажежени медни нишки. Главата ѝ се поклащаше едва забележимо в ритъма на музиката, която звучеше в книжарницата.

— Хей.

Отдръпнах се назад в стола си, когато пред мен изникна лице. Не беше Грейс. Едно от другите момичета — тъмнокосо, със загар. На рамото ѝ висеше голям фотоапарат. Погледът ѝ беше прикован в очите ми. Не каза нищо, но знаех какво си мисли. Реакциите към цвета на очите ми варираха от скришни погледи до най-откровено зяпане. Е, тя поне беше от откровените.

— Може ли да те снимам? — попита.

Започнах трескаво да търся някакво оправдание.

— Индианците вярват, че ако ги снимаш, ще отнемеш душата им. На мен ми звучи доста логично, така че съжалявам, никакви снимки —

свих извинително рамене. — Но пък можеш да снимаш книжарницата, ако искаш.

Третото момиче сбута фотографката. Имаше бухнала светлокестенява коса, впечатляващо количество лунички и излъчваше такава енергичност, че ме изтощаваше със самото си присъствие.

— Флиртуваш ли, Оливия? Нямаме време за това. Ето, пич, ще купим тази.

Взех „Как да изкараме високи оценки“ от ръцете ѝ и хвърлих бърз поглед над рамото ѝ. Търсех Грейс.

— Деветнадесет долара и деветдесет и девет цента — промърморих.

Сърцето ми биеше лудешки.

— За книга с меки корици? — попита неодобрително луничавото момиче, но въпреки това ми подаде двадесетачка. — Задръж си пенито.

Нямахме буркан за монети, така че го оставих на тезгяха до касата. Прибрах книгата в хартиен плик заедно с касовата бележка преднамерено бавно с тайната надежда Грейс да дойде и да провери какво е задържало приятелките ѝ.

Но тя продължаваше да стои в биографичния раздел, с наклонена на една страна глава, докато четеше какво пише на гръбчетата на книгите. Луничавото момиче взе плика, след което се ухили на мен и на Оливия и двете се насочиха към Грейс, повеждайки я към вратата.

Обърни се, Грейс. Погледни ме, стоя точно тук. Ако се обърнеш сега, щеше да види очите ми — яркожълти на слънчевата светлина — и щеше да ме познае.

Луничавото момиче отвори вратата — дзън — и измърмори нещо нетърпеливо на групичката си: време беше да си вървят. Оливия се обърна за миг и очите ѝ отново се насочиха към мен. Знам, че зяпах момичетата — и по-точно Грейс — но просто не можех да се спра.

Оливия се намръщи и се измъкна от книжарницата, привеждайки леко глава, за да мине през вратата. Луничавата за пореден път демонстрира нетърпението си:

— Грейс, хайде.

Гърдите ме боляха, тялото ми говореше на език, който главата ми не разбираше напълно.

Чаках.

Но Грейс, единственият човек на този свят, който желяех да ме познава истински, просто плъзна показалец по една от новите книги с твърди корици и излезе от книжарницата, без дори да предполага, че бях тук, този път — съвсем близо до нея.

ПЕТА ГЛАВА: ГРЕЙС

6°C

Така и не бях осъзнала, че вълците в гората всъщност са върколаци, до деня, в който Джак Кълпепър беше убит.

През онзи септември на последната ми година в училище Джак беше основната тема за разговори в градчето. Не че беше чак толкова забележително хлапе, докато още беше жив — като изключим факта, че притежаваше най-скъпата кола на училищния паркинг, по-скъпа дори от тази на директора. Ако трябва да сме честни — беше си гадняр. Но всичко това се промени след смъртта му, хората го превърнаха в светец. Изведнъж всички започнаха да говорят за него, сякаш беше напълно различен човек. Заради начина, по който се бе случило. В петте дни, които последваха смъртта му, чух стотици различни версии на историята в училищните коридори и стаи.

Резултатът от всичко това беше един: вече всички бяха ужасени от вълците.

Понеже мама обикновено не гледаше новините, а татко по правило не си беше вкъщи, общественото безпокойство се процеди съвсем бавно в нашия дом, трябваша му цели пет дни, за да набере същинската си сила. Моят инцидент с вълците беше избледнял в спомените на майка ми през последните шест години, заменен от терпентинови изпарения и взаимно допълващи се цветове, но атаката срещу Джак го върна на дневен ред.

Не беше в стила на майка ми да канализира нарастващата тревога в нещо логично, като например да обърне малко повече внимание на единствената си дъщеря, която всъщност бе първият човек в района, нападен от вълците. Наместо това тя просто стана поразсеяна от обикновено.

— Мамо, да ти помогна ли с вечерята?

Тя ми хвърли гузен поглед и насочи вниманието си към телевизора, който надали изобщо можеше да види от този край на кухнята, където кълцаше настървено гъби върху дъската за рязане.

— Било е толкова близо до дома ни. Мястото, където са го намерили — промълви тя, посочвайки към телевизора с ножа си. Новинарят изглеждаше искрено неискрен, докато край него по екрана се простираше карта на нашия окръг с размазана снимка на вълк в горния десен ъгъл. Ловът за истината, отбеляза той, продължава. Човек би си помислил, че след цяла седмица, в която ни представяха една и съща история отново и отново, някой все пак ще се погрижи поне да предаде простичките факти по верния начин. Снимката им дори не беше на същата порода вълк като моя, с гъстата му сива козина и жълтеникавокафяви очи.

— Все още не мога да повярвам. Едва от другата страна на Пограничната гора. Там е бил убит.

— Или там е умрял.

Мама присви неодобрително очи, излъчвайки обичайната си аристократична отегченост и красота:

— Какво искаш да кажеш?

Вдигнах очи от домашната си работа, в която се сражавах с методично подредените редове от цифри и символи.

— Може просто да е припаднал край пътя и да е бил завлечен в горите, докато е бил в безсъзнание. Не е съвсем същото. Не можеш просто така да паникьосваш хората в името на сензацията.

Вниманието на мама се беше върнало към екрана, докато междувременно режеше гъбите на толкова малки парченца, че с тях би могъл да нахраниш и амеба. Поклати глава:

— Нападнали са го, Грейс.

Погледнах през прозореца към гората, към призрачните очертания на дърветата в мрака. Моят вълк може би беше там, аз не можех да го видя.

— Мамо, ти си човекът, който ми повтаряше отново, отново и отново, че вълците по принцип не са агресивни създания.

Вълците не са агресивни създания. Това беше обичайният рефрен на мама през годините. Мисля, че единственият начин, по който бе способна да продължи живота си в тази къща, беше да убеди самата себе си, че вълците са сравнително безобидни, да настоява, че атаката срещу мен е била някакво невероятно изключение. Не знам дали наистина си вярваше, че те не са агресивни, но аз определено смятах така. Гледайки към горите през всяка година от моя живот, аз

наблюдавах вълците, запомнях муцуните им, научавах по нещо за индивидуалността на всеки един от тях. Да, сред тях наистина беше и онзи мършав и болнав на вид вълк, който обикаляше навътре сред дърветата и го бях виждала на открито само през най-студените месеци. Всичко в него — от проскубаната му и мръсна петниста козина през раздраното ухо до мътните му очи — говореше за болно тяло, а в зловещите белезникави искри в погледа му се прокрадваше страховитият шепот на лудостта. Помнех и зъбите му, забити в плътта ми. Можех лесно да си го представя как напада човек. Отново.

Не биваше да забравяме и за бялата вълчица. Бях чела, че тези създания се обвързват с един-единствен партньор, с който остават до края на живота си, а конкретно тази видимо беше с водача на глутницата — огромен вълк с козина толкова черна, колкото бяла бе нейната. Бях ги виждал как докосват муцуните си, сякаш се целуват, как тичат заедно сред черните скелети на мъртвите зимни дървета, а козината им блести като люспи на риба във вода. Тя притежаваше някаква свирепа, жестока красота; нея също можех да си представя как напада човек. Колкото до останалите... те бяха просто тихи прекрасни сенки сред дърветата. И да, наистина не се страхувах от тях.

— Да бе, точно така — изобщо не са агресивни — промърмори мама, докато острието на ножа шумно се забиваше в дъската за рязане. — Може би просто трябва да ги изловят всичките и да ги закарат в Канада или на някакво подобно място.

Намръщих се над тетрадката си. Летата без моя вълк и без това ми се струаха достатъчно неприятни. Като дете, тези месеци ми изглеждаха направо непоносимо дълги, просто мъчително време, което прекарвах в очакване на зимата, когато вълците щяха да се появят отново. Нещата станаха дори по-лоши след срещата ми с жълтоокия. По време на тези месеци често си представях какво страхотно приключение би било, ако можех през нощта да се превърна във вълчица и да избягам заедно с моя вълк в една вълшебна, обляна от златистите слънчеви лъчи гора, където никога не вали сняг. Знаех много добре, че такава златна гора не съществува никъде, но глутницата и моят жълтоок вълк — те бяха истински.

Въздъгнах, плъзнах учебника си по математика по кухненската маса и се присъединих към мама зад плота.

— Дай на мен да ги нарежа. Така ги правиш на нищо.

Тя не се възпротиви, а и аз не очаквах да го стори. Вместо това ме възнагради с усмивка и бързо се отдръпна от дъската, сякаш през цялото време беше очаквала да забележа колко отчайващо се справя и да я отменя.

— Ако довършиш вечерята — каза ми тя, — ще те обичам завинаги!

Погледнах я накриво и взех ножа от ръцете ѝ. Мама вечно беше оплескана с боя и отвеяна. Тя никога нямаше да бъде като майките на приятелките ми, пристегната в престилка, готвеща край печката, чистеща с прахосмукачка. Всъщност изобщо не исках да бъде такава. Но не бих отказала някоя и друга проява на сериозност от нейна страна от време на време. Имах си домашно, което трябваше да довърша, за бога!

— Благодаря ти, съкровище. Аз ще бъда в ателието.

Ако мама беше една от онези кукли, които произнасят разни реплики, щом им натиснеш коремчето, това щеше да е една от нейните предварително записани фрази.

— Гледай да не припаднеш от изпаренията — казах, но тя вече бързо се качваше нагоре по стълбите. Изсипах изтерзаните гъби в купата и погледнах към часовника, окачен на яркожълтата стена. Оставаше още час, докато татко се прибере от работа. Имах достатъчно време, за да завърша вечерята и след това може би да се опитам да зърна моя вълк.

Намерих някакво нарязано месо в хладилника, което най-вероятно трябваше да бъде съчетано с изтерзаните гъби. Извадих го и го плеснах върху дъската. Междувременно телевизионният „експерт“ задаваше въпроса дали популацията на вълците в Минесота не би следвало да бъде контролирана по някакъв начин, за да може бройката на тези хищници да намалее. Това определено влоши настроението ми.

Телефонът иззвъня. Вдигнах:

— Ало?

— Привет! Какво става?

Рейчъл. Определено ми беше приятно да я чуя, беше пълната противоположност на майка ми — организирана до педантичност и наистина добър слушател. С нея не се чувствах като някакво извънземно. Задържах слушалката между ухото и рамото си и започнах

да режа местото, докато говорех, запазвайки си едно парче с размерите на юмрука ми за по-късно.

— В момента приготвям вечерята и гледам тъпите новини.

Веднага разбра за какво говоря.

— Знам. Само се чудят какво още могат да изстискат от темата, направо не могат да ѝ се наситят. Доста е гадно. Защо просто не млъкнат и не ни оставят да забравим за всичко това и да продължим с живота си? Достатъчно е неприятно да слушаш единствено и само за инцидента, когато отидеш в училище. А покрай твоята история с вълците сигурно се чувстваш наистина зле. Сериозно, родителите на Джак трябва да направят всичко възможно, за да затворят устите на репортерите.

Рейчъл говореше толкова бързо, че трудно ѝ разбирах. Така и не схванах някои от нещата, които каза по средата на тирадата. След това бързо смени темата:

— Оливия звъняла ли ти е днес?

Оливия беше третият член на нашето трио и единствената, която имаше някаква бегла идея и разбираше обсебеността ми от вълците. Рядко се случваше вечер да не се чуя с нея или с Рейчъл по телефона.

— Най-вероятно е навън и снима — казах. — Не беше ли днес онзи метеоритен дъжд?

Оливия беше човек, който виждаше света през обектива на фотоапарата си; половината от училищните ми спомени бяха лъскави, черно-бели и с размери от десет на петнайсет сантиметра.

— Мисля, че си права — отвърна Рейчъл. — Тя със сигурност ще иска да бъде в центъра на астероидния екшън. Имаш ли минутка, за да поговорим?

Погледнах часовника.

— Общо взето. Но само докато довърша вечерята, защото ме чака домашно.

— Добре, ще бъда страшно бърза. Две думи, миличка. Чуй само как прекрасно звучат: *бягство*.

Сложих месото в тигана върху котлона, наблюдавайки го как бавно покафенява.

— Това е една дума, Рейч.

Тя направи пауза.

— Добре де. Звучеше по-добре в главата ми. Така или иначе, ето за какво става дума: родителите ми казаха, че ако искам да отида някъде за коледната ваканция, те ще платят за малкото ми пътешествие. А аз адски много искам да отида някъде. Където и да е, стига да не съм в Мърси Фолс. Божичко, където и да е, стига да не съм в Мърси Фолс! Какво ще кажеш утре след училище с Оливия да ми помогнете да избира дестинацията?

— Няма проблем.

— А ако измислим някое наистина готино място, може би ти и Оливия ще дойдете с мен, а? — попита Рейчъл с надежда.

Не отговорих веднага. Думата „Коледа“ веднага извикваше асоциации с уханието на украсена елха, с мрачната безкрайност на обсипано със звезди декемврийско небе и с очите на моя вълк, наблюдаващи ме сред покритите със сняг дървета. Независимо колко рядко го виждах през останалата част от годината, моят вълк винаги беше тук за Коледа.

Рейчъл изсумтя:

— Не ми се умълчавай, загледана замислено в нищото. Знам, че ще дойдеш! Не можеш да ме убедиш, че не желаеш да се разкараш от този град!

Всъщност не желяех. Моето място беше тук.

— Не съм казала „не“ — възразих бързо.

— Само дето не каза и *овсемогущибоже, да!* А точно това трябваше да кажеш — въздъхна Рейчъл. — Обаче ще дойдеш, нали?

— Знаеш, че ще дойда — Извъртях глава към прозореца, който гледаше към горите. — Сега обаче наистина трябва да затварям.

— Да, да, да. Приятно готвене! Обичам те. Чао! — каза тя със смях и затвори.

След като приключих с Рейчъл, оставих яденето на котлона, където то щеше да се оправя и без мен. Грабнах палтото си от закачалката и отворих плъзгащата се врата към задната веранда.

Студът заби малките си остри зъбки в бузите ми и вкочани бързо върховете на ушите ми, напомняйки ми, че лятото официално е приключило. Шапката беше в джоба на палтото ми, но знаех, че моят вълк невинаги ме разпознава, ако съм с нея, така че не си я сложих. Хвърлих бърз поглед към края на задния двор и слязох от верандата, стараяйки се да се движа бавно и спокойно, въпреки че изгарях от

желание да се втурна към гората и да го посрещна. Парчето месо в дланта ми беше студено и хлъзгаво.

Закрачих през изсъхналата безцветна трева в двора, спирайки по средата му, за да погледам проблясващия в яркорозово залез отвъд танцуващите с вятъра черни листа на дърветата. Намирах се на цяла вселена разстояние от топлината на малката кухня, изпълнена с успокояващите аромати на безпроблемното оцеляване. На цяла вселена разстояние от света, на който би трябвало да принадлежа. Където би трябвало да искам да бъда. Но дърветата ме зовяха, подканяйки ме да изоставя това, което познавах, и да изчезна сред мрака на спускащата се нощ. Това желание ме притегляше със смущаваща честота напоследък.

Мракът в покрайнините на гората се раздвижи и видях моя вълк да стои под едно дърво, насочил трептящи ноздри към парчето месо в ръката ми. Облекчението ми да го зърна се изпари прекалено бързо, когато той завъртя глава и правоъгълникът от жълтеникава светлина, идваща от вратата на кухнята, падна върху муцуната му. Видях засъхналата по козината му кръв. Както изглеждаше — поне на няколко дни.

Ноздрите му продължаваха да се движат, надуваше месото в ръката ми. Не можех да преценя дали тази миризма или познатото ми присъствие го подтикна да пристъпи няколко крачки напред. След това още няколко. По-близо, отколкото някога бе приближавал.

Гледах го как стои сред заскрежената трева, вече достатъчно близо, за да мога да се протегна и да докосна блестящата му козина. Или да избърша тъмночервените петна от муцуната му.

Много ми се искаше тази кръв да е негова. Стара рана или драскотина, която е получил, докато се е боричкал със себеподобните си.

Но той не ми се виждаше ранен. Изглеждаше така, сякаш кръвта е чужда.

— Ти ли го уби? — прошепнах.

Той не избяга от звука на гласа ми, както бях очаквала. Стоеше неподвижен като статуя, а кехлибарените му очи се бяха спрели върху лицето ми, а не върху парчето месо, което държах.

— Само за това говорят по новините — продължих, сякаш можеше да ме разбере. — Наричат го „кошмарно“. Казват, че са били

диви животни. Ти ли го направи!

Той остана, загледан в мен още минута, неподвижен, немигащ. И след това, за първи път от шест години насам, затвори очи. В разрез с всеки естествен инстинкт, който вълкът би следвало да притежава. След цял един живот на немигащ взор сега той стоеше пред мен, застинал в почти човешко изражение на скръб, затворил ярките си очи, привел глава, отпуснал опашка.

Това беше най-тъжното нещо, което бях виждала някога.

Бавно, стараейки се да не правя резки движения, аз пристъпих към него. Страхувах се единствено от това да не го уплаша, но не и от обагрените в червено устни и острите зъби, които се криеха зад тях. Ушите му се раздвижиха, показвайки, че е усетил присъствието ми, но въпреки това той не помръдна. Приклекнах и пуснах месото в снега до мен. Трепна, когато то падна, но остана на мястото си. Бях достатъчно близо, за да усетя аромата на хищник, да почувствам топлината на дъха му.

И тогава направих това, което винаги бях искала да направя. Положих длан на шията му и когато той не се отдръпна, зарових и двете си ръце козината му. Външният пласт на кожата му не беше толкова мек, колкото изглеждаше, но под защитния слой на твърдите косми докоснах нещо меко и пухкаво. С тих стон той притисна глава към мен, без да отваря очи. Държах го, сякаш беше просто семейното ни куче, въпреки че дивият му, остър аромат бързо прогони тази асоциация, напомняйки ми какво е той всъщност.

За момент забравих къде... какво... бях. За момент нищо нямаше значение.

Долових движение. В самия край на гората, едва забележима в угасващата светлина на деня, стоеше бялата вълчица и ни наблюдаваше с горящите си очи.

Усетих вибрация и тих звук близо до тялото си и осъзнах, че моят вълк е започнал да ръмжи. Вълчицата пристъпи по-близо необичайно смело и той се извъртя в ръцете ми, за да я погледне. Трепнах, когато чух изщракването на челюстите му.

Тя не ръмжеше и това някак беше най-ужасното в цялата сцена. Един вълк би трябвало да заръмжи. Но тя просто стоеше там, местейки поглед от него към мен, и излъчваше омраза с всяка фибра на тялото си.

Като все още ръмжеше тихо, моят вълк се притисна към мен и ме принуди да направя крачка назад, после още една. Насочваше ме към верандата. Краката ми докоснаха стъпалата и аз се оттеглих към задната врата. Той остана в основата на стълбите, наблюдавайки ме как отварям, пристъпвам в къщата и заключвам.

В мига, когато вече бях от другата страна на стъклото, бялата вълчица се изстреля напред и сграбчи парчето месо, което бях пуснала. Въпреки че моят вълк беше по-близо до нея и бе очевидна заплаха за храната ѝ, тя не откъсваше очи от мен. Задържа погледа ми за един почти безкраен миг, преди да се плъзне обратно в горите, изчезвайки като призрак.

Моят вълк тръгна след нея, но се поколеба и спря в началото на дърветата. В мътната светлина, която идваше от дома ни, видях проблясващите му очи, наблюдаващи силуета ми през вратата.

Притиснах дланта си към хладното стъкло.

Разстоянието между нас никога не ми се бе струвало толкова непреодолимо.

ШЕСТА ГЛАВА: ГРЕЙС

5°C

Когато татко се прибра, мислите ми все още бяха изгубени в тихия свят на вълците. Представях си отново и отново усещането от досега на дланите ми с твърдата козина на моя вълк. Въпреки че неохотно измих ръцете си, за да мога да довърша вечерята, неговият мускусен аромат отказваше да ме напусне, просмукан в дрехите ми, запазил спомена за нашата среща ярък и близък. Трябваша му шест години, за да ми позволи да го докосна. Да го задържа в прегръдките си. А сега той ме пазеше точно както винаги беше правил. Отчаяно исках да разкажа на някого какво се бе случило, но знаех, че татко няма да сподели вълнението ми, особено сега, докато все още чувах от телевизора как новинарите продължават да мрънкат за нападението. Така че държах устата си затворена.

В антрето татко изтръскваше снега от обувките си. Въпреки че все още не ме беше видял в кухнята, той се провикна:

— Вечерята ухае страхотно, Грейс.

Дойде при мен и ме погали по главата. Очите му изглеждаха уморени зад очилата, но той се усмихна.

— Къде е майка ти? Рисува ли? — попита и хвърли палтото си върху облегалката на един стол.

— Сякаш някога спира да го прави — извърнах очи към палтото му. — Убедена съм, че няма да го оставиш там.

Той го вдигна с извинителна усмивка и се провикна към стълбите.

— Палавнице, време е за вечеря.

Използваше прякора на мама, което затвърди убеждението ми, че е в наистина добро настроение.

Мама също знаеше какво означава фактът, че я нарича по този начин, затова се появи в жълтата ни кухня точно след две секунди. Беше останала без дъх от тичането по стълбите — тя никога не беше

признавала обикновеното ходене като начин за придвижване — а по скулата ѝ се бе размазала малко зелена боя.

Татко я целуна внимателно, за да не се нацапа.

— Беше ли послушно момиче, милото ми? — попита я той.

Тя припърха с клепки. Изглеждаше така, все едно вече знаеше какво ще каже татко.

— Най-послушното на света.

— А ти, Грейси?

— По-послушна дори и от мама.

Татко прочисти гърлото си:

— Дами и господа, моето повишение влиза в сила от този петък.

Така че...

Мама изръкопляска и се завъртя на пръсти, като се огледа старателно в огледалото.

— Наемам онова местенце в центъра!

Татко се ухили и кимна.

— А ти, малка Грейси, ще се отървеш от този боклук, който наричаме твоя кола, в мига, когато намеря време да те заведа при търговеца. Омръзна ми непрекъснато да карам в сервиза това чудо.

Мама се засмя, изпълни още няколко стъпки от импровизирания си танц и изръкопляска отново. След това, без да спира да танцува, се отправи към кухнята, тананикайки си някаква безсмислена песничка. Ако наемеше онова студио в центъра, най-вероятно никога повече нямаше да видя някого от родителите си. Е, освен на вечеря. Обикновено се появяваха, когато станеше време за ядене.

Но това ми се струваше някак незначително, сравнено с обещанието за транспорт, на който ще мога да разчитам.

— Наистина ли? — попитах. — Моя собствена кола. Имам предвид — такава, която се движи?

— По-малко боклучава от сегашната със сигурност — кимна татко. — Но нищо кой знае какво.

Прегърнах го. Такава кола означаваше свобода.

* * *

През нощта лежах в стаята си, стискайки силно очи в отчаян опит да заспя. Светът отвъд прозореца ми беше притихнал, сякаш бе покрит с дълбоки снежни преспи. Такива, разбира се, нямаше, но въпреки това всички звуци ми се струваха странно приглушени. Беше прекалено тихо.

Задържах дъха си и се съсредоточих върху нощта, опитвайки се да чуя някакво движение наред неподвижния мрак.

Постепенно долових тихо потракване, нарушаващо почти съвършената тишина. Звучеше ми като звук от ноктести лапи по верандата под прозореца ми. Вълк ли беше това? А може би някоя миеща мечка? Тогава долових тихото подраскване и ръмженето. Определено не беше миеща мечка. Усетих как косъмчетата на врата ми настръхнаха.

Увих се с одеялото си, станах от леглото и тихичко пристъпих по голия под, облян от лунна светлина. Поколебах се за момент, решавайки, че съм сънувала странните звуци, но тогава до ушите ми отново долетя настойчивото *так-так-так*. Дръпнах пердетата и погледнах към верандата. Стаята ми бе разположена перпендикулярно на двора и можех да видя, че той е пуст. Искрящите черни стволоче на дърветата се издигаха като ограда, отделяща света на хората от дълбините на гората.

Внезапно точно пред мен се появи муцуна и аз подскочих от изненада. Бялата вълчица стоеше от другата страна на прозореца, опряла предните си лапи на перваза. Беше достатъчно близо, за да забележа скрежа в гъстата ѝ козина. Напомнящите за скъпоценни камъни яркосини очи се взряха в моите, сякаш ме предизвикваше да отклоня поглед. Чувах ясно през стъклото ниското ѝ гърлено ръмжене и почувствах, че мога да доловя смисъла, стаен в този звук, толкова ясно, сякаш беше изписан върху запотения прозорец.

Не си негова, за да те предпази.

Стоях неподвижно, без да изпускам погледа ѝ. След това, без изобщо да се замисля, оголих зъби. Ръмженето, изплъзнало се от устата ми, изненада както мен, така и нея и я накара да се отдръпне бързо от прозореца. Отдалечи се, извъръщайки глава, за да ми хвърли един последен продължителен поглед, изпишка се на ъгъла на верандата и бавно се отправи към горите.

Докато хапех долната си устна в опит да прогоня странната озъбена гримаса от лицето си, вдигнах пуловера си от пода и се плъзнах обратно в леглото. Избутах възглавницата настрана, свих пуловера на топка и си легнах върху него.

Заспах, обвита от уханието на моя вълк. Борови иглички, студен дъжд, мокра пръст и груба козина.

Почувствах се така, сякаш той наистина беше до мен.

СЕДМА ГЛАВА: САМ

5°C

Все още усещах уханието ѝ по козината си. То остана с мен, спомен от един друг свят.

То ме опиваше, усещането за нея. Бях се приближил прекалено много. Инстинктите ми се опитаха отчаяно да ме предупредят. Особено след като си спомних какво се бе случило с момчето.

Ароматът на лято по кожата ѝ, вече избледняващата в мислите ми мелодичност на гласа ѝ, усещането за пръстите ѝ, заровени в козината ми. Всяка частица от мен ликуваше от спомена за нейната близост.

Прекалено близо.

Но вече не можех да бъда далеч.

ОСМА ГЛАВА: ГРЕЙС

18°C

През следващата седмица бях разсеяна в училище, оставях мислите си да блуждаят в други посоки по време на часовете и рядко си записвах това, което говореха учителите. Непрестанно си припомнях усещането за досега с козината на моя вълк и образа на озъбената бяла вълчица пред прозореца ми. Въпреки това госпожица Румински успя да привлече отново вниманието ми към учебната дейност, когато доведе един полицаи в класната стая по време на часа ни по житейски умения.

Остави го съвсем самичък пред всички нас, което според мен си беше доста жестоко предвид факта, че край на срока наближаваше и всеки в класа си представяше ясно и доста нетърпеливо края на занятията. Тя може би си мислеше, че човек от силите на реда ще успее да се справи с някакви си гимназиални ученици. Само дето по престъпниците можеше да се стреля, а пистолетът не можеше да му помогне в стая, пълна с младежи, които отказват да млъкнат.

— Здравейте — каза полицаят. Отвъд всички кобури, сълзотворни спрейове и всякакви други грижливо подредени оръжия той изглеждаше адски млад. Погледна отчаяно към госпожа Румински, която се бе облегнала край вратата, отказвайки да му се притече на помощ, и посочи блестящата табелка с името на ревера си: *Уилям Кьониг*. Госпожа Румински ни беше казала, че полицаят е завършил нашето училище, но нито името, нито лицето му ми се струваха познати. — Аз съм полицаи Кьониг. Вашата учителка — госпожа Румински — ме помоли да поговоря в часа по житейски умения.

Извърнах очи към седналата до мен Оливия, за да разбера какво мисли за всичко това. Както обикновено, тя беше апотеозът на съвършената изрядност. Тъмната ѝ коса бе прибрана в съвършена френска плитка, а ризата ѝ с якичка беше идеално изгладена. Никога не можеш да разбереш за какво си мисли Оливия, ако наблюдаваш изражението на лицето ѝ. Трябва да търсиш отговора в очите.

— Сладък е — прошепна ми тя. — Обожавам момчета с обръснати глави. Как мислиш, дали майка му го нарича „Уил“?

Не знаех как да отговоря на току-що получените вербално изражение интерес на Оливия към момчетата, така че просто завъртях очи. Да, беше сладък, но определено не беше мой тип. Всъщност все още не знаех какъв е моят тип.

— Станах служител на реда веднага след като завърших гимназия — продължи полицаи Уил. Каза го със сериозен глас, а в думите му сякаш отекна мотото *да служиш и защитавам*. — Това е професията, която винаги ме е привличала, и възприемам работата си много сериозно.

— То си е очевидно — прошепнах на Оливия. Вече бях убедена, че майка му не го нарича Уил. Полицаи Уилям Кьониг погледна към нас и положи длан върху дръжката на пистолета си. Предполагам, че просто му беше навик, но определено изглеждаше готов да ни застреля, задето си бърбим. Оливия се сви в стола си, а някои от другите момичета се разкикотиха.

— Това е чудесно поприще и е едно от малкото, което все още не изисква да си завършил колеж. Има ли... тъъ... някой сред вас, който се е замислял за кариера в силите на реда?

Това тъъ го предаде. Ако не се беше поколебал по подобен начин, може би щеше да има шанс да опази дисциплината в стаята.

Вдигна се ръка. Беше Елизабет, една от красавиците на училището в Мърси Фолс, все още облечена в черно след смъртта на Джак. Попита:

— Истина ли е, че тялото на Джак Кълпепър е било откраднато от моргата?

Вдъхновени от смелостта ѝ, някои от съучениците ми започнаха да си говорят на по-висок глас, а полицаи Кьониг изглеждаше така, сякаш вече наистина има достатъчно добро основание да открие огън. Въпреки това произнесе с равен тон:

— Нямам правото да навлизам в детайли относно протичащи в момента разследвания.

— Охо, значи има и разследване — обади се мъжки глас от първите редици.

Елизабет го прекъсна:

— Майка ми го е научила от един диспечер. Истина ли е? Защо му е на някого да краде труп?

Из стаята бързо се чуха различни теории по въпроса:

— За да се прикрие самоубийство.

— За контрабандно пренасяне на наркотици!

— За медицински експерименти!

Едно от момчетата се обади.

— Чух, че бащата на Том има препарирана бяла мечка в дома си. Може би родителите на Джак също са решили да го препарират.

Някой шибна силно зад врата автора на последния коментар; все още беше табу да се говорят лоши неща за Джак или семейството му.

Полицай Кьониг погледна с ужас към госпожа Румински, която все още стоеше край вратата. Тя се обърна към класа с тържествено изражение и произнесе с равен глас:

— Тишина!

Млъкнахме.

Обърна се отново към полицай Кьониг и попита:

— Истина ли е, че тялото е откраднато?

Той повтори:

— Нямам право да навлизам в детайли относно протичащи в момента разследвания.

Този път гласът му звучеше някак безпомощно и намекваше, че в края на изречението може би стои въпросителен знак.

— Полицай Кьониг — каза бавно госпожа Румински. — Всички ние много обичахме Джак.

Кое то беше нагла лъжа. Но смъртта беше направила чудеса с репутацията му. Предполагам, че всички бяха забравили как избухваше наред коридора или дори по време на часовете. Бяха забравили стаеното под красивата му външност. Но аз не бях. Мърси Фолс беше преизпълнен със слухове, а слухът за Джак нашепваше, че е наследил своята избухливост от баща си. Не знаех нищо по въпроса, но смятах, че човек трябва сам да реши какъв точно иска да бъде, независимо от родителите си.

— Все още сме в траур — допълни госпожа Румински, обхващайки с жест морето от черни дрехи в стаята. — Тук не става въпрос за вашето разследване. Става въпрос за хора, които наистина са обичали това момче и искат да знаят какво се е случило.

Оливия произнесе само с устни:

— О. Боже. Мой.

Тръснах глава. Невероятно.

Полицай Кьониг кръстоса ръце върху гърдите си. Изглеждаше кисел като малко хлапе, принудено да направи нещо против волята си.

— Да, истина е. В момента търсим извършителите. Разбирам какво означава загубата на един толкова млад живот. — И това, произнесено от човек, който изглеждаше на не повече от двадесет години! — Тя неминуемо оказва влияние върху всички нас. Но ще ви помоля да уважите скръбта на семейство Кълпепър и поверителния характер на разследването.

Гласът му отново възвръщаше своята увереност.

Елизабет повторно вдигна ръка.

— Мислите ли, че вълците са опасни? Получавате ли много сигнали в полицията за тях? Мама казва, че получавате.

Полицай Кьониг погледна към госпожа Румински, но на този етап вече беше пределно наясно, че тя е също толкова любопитна по тези въпроси, колкото и Елизабет.

— Не, не мисля, че вълците представляват сериозна опасност за населението. Аз — както и всички в управлението — смятаме, че става въпрос за единичен, изолиран случай.

Елизабет настоя:

— Но тя също е била нападната.

Просто прекрасно! Не можех да видя накъде сочи пръстът ѝ, но не беше и нужно, при положение че всички лица се бяха извърнали към мен. Прехапах устни. Не защото вниманието ме притесняваше, а понеже всеки път, когато някой си спомнеше как съм била нападната, докато седях на люлката в нашия двор, той също така осъзнаваше, че това може да се случи на всекиго. И всеки път се чудех колко такива припомняния са нужни, преди въпросният някой да реши, че е крайно време вълците да бъдат избити.

Че е време моят вълк да бъде убит.

Знаех, че това е истинската причина, заради която не можех да простя на Джак, задето умря по този начин. Това, съчетано с лошата му репутация в училището и факта, че самата аз никак не го харесвах, ме караше да мисля, че би било лицемерно да се присъединя към публичния траур. Въпреки това не ми се струваше правилно да

отричам мъката на хората и загубата на един млад живот, сякаш нищо не се е случило; искаше ми се да знам какво трябва да чувствам по въпроса.

— Това се случи отдавна — казах на полицай Кьониг и видях облекчението му, когато добавих — преди години. Освен това може да са били и кучета.

Разбира се, че лъжех. Но кой можеше да ме опровергае.

— Точно така — натърти полицай Кьониг. — Точно така. Не е нужно да търсим вина у дивите животни за случаен инцидент с недоказан характер. Няма смисъл да създаваме неоправдана паника. Защото паниката води до невнимание, а невниманието — до инциденти.

Точно така смятах и аз. Почувствах лека симпатия към извънредно сериозния полицай Кьониг, когато той отново отклони темата към изграждането на кариера в силите на реда. Щом часът свърши, съучениците ми отново започнаха да говорят за Джак, но двете с Оливия се измъкнахме и отидохме при шкафчетата си.

Някой подръпна леко косата ми и щом се обърнах, видях стоящата зад мен Рейчъл, която ни гледаше с печално изражение.

— Красавици, ще трябва да отложим планирането на съвместната ни почивка, тържествено насрочено от мен за този следобед. Доведената ми майка и завършен изрод иска от нас да предприемем укрепващо семейните ни устои пътуване до Дълът. Ако иска да я обичам, просто можеше да ми купи малко нови обувки. Какво ще кажете да се съберем утре или нещо такова?

Не бях успяла дори да завърша кимването си, когато тя ни дари с широката си усмивка и изчезна надолу по коридора.

— Е, щом това отпада, какво ще кажеш да дойдеш вкъщи? — обърнах се към Оливия. Все още се чувствах странно да питам за подобни неща. До неотдавна трите с нея и Рейчъл бяхме заедно всеки ден след училище. Така повеляваше нашето негласно споразумение. Но това някак се бе променило в мига, когато Рейчъл намери първото си гадже и изостави Оливия и мен — зубърката и безинтересната — разрушавайки устоите на нашата така лесно зародила се дружба.

— Разбира се — отвърна Оливия, грабна нещата си и тръгна след мен по коридора.

След няколко крачки обаче се спря и ме хвана за лакътя:

— Виж.

Сочеше към Изабел, по-малката сестра на Джак, наша съученичка и видимо горда наследница на страхотния външен вид, характерен за всички от семейство Кълпепър, допълнен в нейния случай от искрящ ореол руси къдрици. Караше бял джип и непрекъснато разнасяше със себе си едно от онези джобни чихуахуа, което обличаше така, че да отива на дрехите ѝ. Винаги се бях чудила дали изобщо е забелязала, че живее в Мърси Фолс, Минесота, където хората просто не правеха подобни неща.

В момента Изабел се бе вторачила в дълбините на шкафчето си, сякаш виждаше там други светове.

— Не носи черно — подчерта очевидното Оливия.

Изабел излезе от трансa си и се извърна към нас, сякаш осъзнала, че говорим за нея. Бързо отклоних очи, но все още усещах вторачения ѝ в мен поглед.

— Може би вече не е в траур — предположих, след като се бяхме отдалечили достатъчно.

Оливия ми отвори вратата, за да мина:

— А може би е единствената, която наистина е била в траур.

* * *

Когато пристигнахме вкъщи, направих кафе и боровинкови кифли, след което седнахме край кухненската маса, за да разгледаме цял куп от последните снимки на Оливия под жълтеникавата светлина на лампата. За нея фотографията беше религия; тя боготвореше фотоапарата си и изучаваше фотографските техники като канон, по който трябваше да живее. Трябва да призная, че докато гледах снимките ѝ, на самата мен се искаше да стана вярваща. Караха те да се чувстваш все едно наистина си попаднал насред уловеното в кадър събитие.

— Наистина беше сладък. Не можеш да оспориш това — настоя тя.

— Все още ли говориш за полицаи Никога-Не-Се-Усмивам? Какво ти става? — Тръснах глава и се прехвърлих на следващата снимка. — Никога досега не си проявявала интерес към реален човек.

Оливия се ухили и се приведе към мен над димящата си чаша. Отхапа от кифлата и постави ръка пред устата си, когато заговори, за да не се разхвърчат трохи:

— Мисля, че се превръщам в едно от онези момичета, които си падат по типове в униформа. О, хайде де, наистина ли не мислиш, че беше сладък? Усещам... усещам пробуждащото се в мен желание за гадже. Трябва да си поръчаме пица някой път. Рейчъл ми каза, че един от доставчиците бил наистина сладък.

Отново завъртях очи:

— Ей така изведнъж ти се прииска гадже?

Оливия не вдигна очи от снимките, но усетих, че наистина внимава какво ще отговоря на следващия ѝ въпрос:

— А ти не искаш ли?

— Когато срещна подходящия човек — да, предполагам — промърморих.

— А как ще намериш подходящия, ако не го търсиш?

— Казваш го така, сякаш някога си събирала смелост да заговориш някое момче. Различно от Джеймс Дийн на плаката ти, разбира се.

Прозвучах по-заядливо, отколкото ми се искаше, и се засмях в края на репликата си, за да замажа положението. Оливия смръщи вежди, но не каза нищо. Известно време седяхме мълчаливо, разглеждайки снимките.

Задържах погледа си върху една. Показваше мен, Оливия и Рейчъл заедно. Майка ѝ я беше направила в началото на учебната година. Луничавото лице на Рейчъл беше озарено от широка усмивка, бе прегърнала здраво Оливия през раменете с едната си ръка, а мен — с другата. Изглеждаше така, сякаш ни придърпва в кадър. Както винаги, тя бе спойката, задържаща нашата тройца: изменницата, която бе положила толкова усилия да останем заедно през годините.

На снимката Оливия изглеждаше като типично дете на лятото — с бронзов тен и преливащи от цвят зелени очи. Широка усмивка във формата на съвършен полумесец разкриваше белите ѝ зъби, на бузите ѝ се виждаха две весели трапчинки. До тях двете аз изглеждах като възплъщение на зимата — тъмноруса коса и сериозни кафяви очи, лятно дете, избледняло в студа. Някога си мислех, че Оливия и аз си приличаме много, и двете бяхме интровертни, непрестанно заровени в

книгите. Но сега осъзнавах, че моята изолация от света беше нещо, създадено от самата мен, по мое желание, докато Оливия просто бе болезнено срамежлива. Тази година изглеждаше, че колкото повече време прекарвахме заедно, толкова по-трудно ни беше да останем приятелки.

— На тази изглеждам глупаво — отбеляза Оливия. — Рейчъл изглежда откачена, а ти — разгневена.

Всъщност изглеждах като някого, който не би приел „не“ за отговор... Бих казала дори, че съм агресивна. Харесваше ми.

— Не изглеждаш глупаво. Изглеждаш като красавица. Докато аз напомням за Звяра.

— Не изглеждаш като звяр.

— Защо, аз се гордея с това — отвърнах.

— А Рейчъл?

— Е, ти го каза. Изглежда откачена. Или най-малкото силно превъзбудена. Както обикновено.

Отново погледнах снимката. Наистина, Рейчъл изглеждаше като слънце — ярка и излъчваща енергия, задържаща нас — двете луни, в паралелна орбита единствено със силата на волята си.

— Видя ли тази?

Оливия прекъсна мислите ми, посочвайки друга снимка. Беше моят вълк, дълбоко в горите, наполовина скрит зад едно дърво. Тя обаче бе успяла да фокусира перфектно кадъра върху муцуната му и ясните очи се взираха право в моите.

— Можеш да я задържиш. Всъщност задръж ги всичките. Можем да подредим добрите в класъор следващия път.

— Благодаря ти — отвърнах и наистина чувствах благодарност, по-сериозна, отколкото думите можеха да изразят. Посочих снимката. — От миналата седмица ли е?

Кимна. Не можех да откъсна очи от снимката — оставяше те без дъх, но беше плоска и неадекватна, сравнена с истинския досег до него. Прокарах пръст по повърхността ѝ, сякаш очаквах да усетя твърдата му козина. Усетих тежест в гърдите си, тежестта на горчицината и тъгата. Забелязах, че Оливия ме наблюдава внимателно, но това само ме накара да се чувствам още по-зле, още по-сама. Някога бих се решила да ѝ разкажа какво ми е, но вече не — сега нещата бяха прекалено лични. Бяхме се променили... Аз се бях променила.

Оливия ми подаде една далеч по-тънка пачка със снимки, които бе отделила от останалите.

— Тези са голямата ми гордост.

Започнах да ги преглеждам бавно и разсеяно. Наистина бяха впечатляващи: падащо есенно листо, реещо се над искряща локва, ученици, отразени в стъклата на автобуса, артистично замъглен черно-бял портрет на Оливия. Поахках и поохках, както се очакваше от мен, и след това отново плъзнах снимката на моя вълк най-отгоре на купчината. Докато го гледах, всичко друго ми се струваше маловажно.

Оливия изсумтя. Побързах да извадя отново онази с листото и локвата. Намръщих се за момент, опитвайки да си представя какво би казала мама по повод произведение на изкуството. Най-доброто, което успях да докарам, беше:

— Тази ми харесва. Има страхотни... цветове.

Тя издърпа снимките от ръцете ми и хвърли по мен тази на вълка толкова силно, че тя отскочи от гърдите ми и падна на пода.

— Да бе! Понякога, Грейс, направо се чудя защо изобщо...

Не довърши изречението, просто поклати глава. Не разбирах. Да не би да искаше от мен да се преструвам, че харесвам другите снимки повече от тази с моя вълк?

— Ехо! Има ли някой вкъщи? — Това беше Джон, по-големият брат на Оливия и щеше да ме спаси от последствията на онова, с което бях раздразнила сестра му. Той ми се усмихна от антрето, затваряйки вратата зад гърба си. — Здравей, красавице.

Оливия го погледна от мястото си с ледено изражение:

— Надявам се, че говориш на мен.

— Ама разбира се — каза Джон, като продължаваше да ме гледа. Беше хубав, но по прекалено стандартен начин; тъмнокос като сестра си, дружелюбен и почти винаги усмихнат. — Би било проява на доста лош вкус да свалям най-добрата приятелка на сестричката си. Е, четири часа е. Как само лети времето, когато... — той млъкна, оглеждайки приведената над купчина снимки Оливия и мен в другия край на масата, с втора купчина — ... когато не правите нищо. Това ли е идеята ви за съвместно забавление?

Оливия мълчаливо подреждаше своята купчина със снимки, докато аз обясних:

— Ние сме интровертни. Обичаме да не правим нищо заедно. Само приказки, никакви действия.

— Звучи забележително. Олив, трябва да тръгваме веднага, ако искаме да стигнем навреме за урока ти. — Той леко ме тупна по рамото. — Хей, защо не дойдеш с нас, Грейс? Родителите ти вкъщи ли са?

Изсумтах:

— Шегуваш ли се? Аз се отглеждам сама. Трябва да получавам отстъпка от данъците си като глава на семейството.

Джон се разсмя може би малко по-силно, отколкото шегата ми предполагаше, а Оливия ми хвърли поглед, изпълнен с толкова отрова, че като нищо можеше да убие някое малко животинче. Млъкнах.

— Хайде, Олив — каза Джон, който изобщо не забелязваше гневните пламъци в очите на сестра си. — Плащаш си за урока, независимо дали присъстваш или не. Идваш ли, Грейс?

Погледнах към прозореца и за първи път от месеци отново си представих как изчезвам сред дърветата и тичам, докато не открия моя вълк в лятната гора. Тръснах глава.

— Не сега. Какво ще кажеш да го оставим за друг път?

Джон ме дари с поредната си широка усмивка.

— Става. Хайде, Олив. Чао, красавице. Знаеш към кого да се обърнеш, ако си търсиш повече действие и по-малко приказки.

Оливия го удари с раницата си, което предизвика едно доста звучно туп, но въпреки това болката дойде при мен. Сякаш бях направила нещо, с което да насърча флиртуването на Джон.

— Тръгвай. Просто тръгвай. Чао, Грейс.

Изпратих ги до вратата, след което се върнах в кухнята. Приятно неутралният глас на някакъв критик ми правеше компания, докато описваше класическото произведение, което току-що бяхме чули, и представяше следващото — татко беше оставил радиото в кабинета си, който беше точно до кухнята, включено. Всички тези звуци, подчертаващи факта, че моите родители също живееха нейде из къщата, само нагнетяваха усещането за липсата им. Понеже бях наясно, че вечерята ни ще бъде боб от консерва, освен ако самата аз не приготвя нещо, извадих от хладилника тенджерата с остатъците от някаква супа и я оставих върху котлона, за да се стопли, докато нашите се приберат.

Останах в кухнята, сега осветена само от слабата следобедна светлина, която проникваше през стъклената плъзгаща се врата на верандата. Бях изпълнена с чувство на самосъжаление, но то бе предизвикано повече от снимката на Оливия, отколкото от празнотата в дома ми. Не бях виждала моя вълк от деня, в който го бях докоснала, преди близо седмица и въпреки че се опитвах да се противопоставям на тези чувства, отсъствието му ме пробощдаше като с нож. Това, че изпитвах неистова нужда от този горски призрак, пристъпващ в задния двор, за да се чувствам завършена, беше нелогично и глупаво. Но напълно неизлечимо.

Отидох до вратата и я отворих. Искях да усетя уханието на гората. Пристъпих на верандата с обувки в чорапи крака и се облегнах на парапета.

Ако не бях излязла навън, не знаей дали щях да чуя писъка.

ДЕВЕТА ГЛАВА: ГРЕЙС

14°C

В далечината нейде отвъд линията на дърветата писъкът се чу отново. За миг си помислих, че това е вой на вълк, но след това различих думите: „Помощ! Помощ!“.

Можех да се закълна, че беше гласът на Джак Кълпепър.

Но това беше невъзможно. Просто игра на въображението ми, спомен за нахалните му реплики, докато пререждаше всички останали в кафенето, или за мръсотиите, които подвикваше след момичетата в коридорите.

Въпреки това последвах гласа, прекосих импулсивно двора и навлязох сред дърветата. Земята бе мокра и усещах болезнено всяка неравност през чорапите си; движех се доста тромаво и несръчно без обувки. Шумът от собствените ми стъпки, докато газех през нападалите листа и сухите храсталаци, заглуши всички други звуци. Спрях и се ослушах. Гласът бе изчезнал, заменен от скимтене, което определено беше издавано от някакво животно, а после и от пълната тишина.

Сравнителната сигурност на задния двор беше останала далеч зад мен. Продължих да стоя неподвижно, заслушана с надеждата, че ще доловя нещо, което да ми подсказва откъде са дошли виковете. Убедена бях, че не са били плод на въображението ми.

Но навсякъде край мен се стелеше единствено тишина. А в тази тишина ароматът на гората сякаш се просмукваше през кожата, напомняйки ми за *него*. Борови иглички, мокра пръст, смола.

Добре, изобщо не ме интересуваше колко идиотска беше цялата ситуация. Бях навлязла достатъчно навътре сред дърветата. Нищо нямаше да ми стане, ако повървя още малко в опит да зърна моя вълк отново. Изтичах обратно до къщата само за да си взема обувките и отново се втурнах навън в хладния есенен ден. В лекия бриз се криеше леденото обещание за студена зима, но слънцето беше ярко, а под

короните на дърветата въздухът беше топъл и носеше спомена за отминалите неотдавна летни дни.

Навсякъде край мен листата умираха в изумително красиви червени и жълти пламъци, а крясъците на гарваните бяха дисхармоничният музикален фон на малкото ми пътешествие. Не бях навлизила толкова навътре в гората, откакто на единадесет се свестих заобиколена от вълци, но колкото и странно да звучеше, не усещах страх. Пристъпвах внимателно, избягвайки малките поточета от разтопен сняг под яркия килим от листа. Крачех сред непознатото, но се чувствах уверена, сигурна. Водена сякаш от шесто чувство, знаех, че следвам същите пътища, които вълците бяха използвали отново и отново.

Разбира се, беше ми съвършено ясно, че не притежавам никакво шесто чувство. Но нямаше как да не призная, че на това място сетивата ми се разгръщаха с неподозирана сила — по-ефикасни, по-изострени. Вятърът очертаваше съвършено ясни карти, които показваха кои животни са минавали оттук и колко отдавна. Ушите ми долавяха тихи звуци там, където до скоро се бе стелела единствено тишина: шумоленето на клонките, докато някаква птичка строеше гнездото си над главата ми, дори леките стъпки на сърна някъде далеч пред мен.

Чувствах се у дома си.

Сред дърветата отекна вик, чужд на този хармоничен свят. Спрях, послушах се. Скимтенето се чу отново, по-силно от преди.

И зад един голям бор открих източника му: три вълка. Бялата вълчица и черният водач на глутницата. При вида на вълчицата стомахът ми се преобърна. Двамата се нахвърляха върху трети вълк, рошав млад самец със странно синкав оттенък на сивата козина и грозна заздравяваща рана на рамото си. Другите два вълка го бяха съборили на покритата с изсъхнали листа земя, надвесени над него в демонстрация на превъзходство. Зверовете замръзнаха на място, когато ме видяха. Падналият млад вълк извъртя глава към мен, за да ме погледне с изпълнените си с молба за помощ очи. Сърцето ми заби по-силно. Познавах тези очи. Помнех ги от училище, помнех ги от новините по телевизията.

— Джак? — прошепнах.

Вълкът изскимтя жално. Не можех да откъсна поглед от тези очи. Светлокафяви, лешникови очи. Нима вълците имаха такива? Може би

имаха. Но защо тези изглеждаха толкова не на място върху тази муцуна? Докато се взирах в тях, една-единствена дума пулсираше в съзнанието ми: *човек, човек, човек*.

Бялата вълчица ми се озъби, оставяйки младия самец да се надигне. След това изщрака с челюсти в негова посока, принуждавайки го да се отдалечи от мен. През цялото време ме гледаше в очите, сякаш ме предизвикваше да ѝ се противопоставя по някакъв начин. И нещо в мен ми нашепваше, че може би трябва да го сторя. Но докато развълнувалото се море на мислите ми се успокои и си спомня за ножчето в джоба на джинсите, трите вълка бяха просто тъмни сенки сред далечните дървета.

Сега, когато странно човешките очи на младия самец вече не бяха пред мен, се запитах дали не съм си въобразила толкова очевидната прилика с тези на Джак. В крайна сметка бях изминали седмици, откакто за последно го бях виждала, и месеци, откакто изобщо му бях обръщала някакво внимание. Беше нелепо да помня очите му. И какво точно бях решила? Че се е превърнал във вълк?

Поех си дълбоко дъх. Всъщност бях решила точно това. И бях убедена, че не съм забравила очите на Джак. Или гласът му. Също така не си бях въобразила, че чувам човешкия писък или отчаяния вой. Просто знаех, че това беше Джак, по същия начин, по който знаех как да намеря пътя си сред дърветата.

Стомахът ми се присви. Нерви. Предчувствие. Не мислех, че Джак е единствената тайна на тези гори.

* * *

Същата нощ бях оставила пердетата на прозореца дръпнати и наблюдавах небето, докато лежах в леглото си. Светлината на хиляди ярки звезди пронизваше съзнанието ми, изпълваше ме с копнеж. Можех да наблюдавам звездите с часове, досегът с недостижимата им безкрайност разбуждаше нещо в мен, нещо, което някак успявах да потискам през деня.

Отвън, от дълбините на гората, чух продължителен, пронизителен вой, после към него се присъедини още един и още един. Вълчите гласове набираха сила в нощта, някои тихи и печални,

други мощни и кратки и се сливаха в един зловещ магически хор. Знаех, че и моят вълк вие там: неговата силна и дива песен се извисяваше над другите, сякаш той се надяваше да я чуя.

Сърцето ме заболя, разкъсвано между желанието този вой да спре и копнежа той да продължи завинаги. Представих си как стоя сред вълците наред златната гора, наблюдавайки вдигнатите им към небесния безкрай муцуни. Примигнах, когато усетих, че по бузата ми се стича сълза. Чувствах се глупава и нещастна. Така и не можах да заспя, преди и последният вълк да замлъкне.

ДЕСЕТА ГЛАВА: ГРЕЙС

15°C

— Мислиш ли, че трябва да взема книгата вкъщи? — попитах Оливия. — „Изследване на вътрешностите“ или както там се казваше? Дали да си я чета у нас, или да я оставя тук?

Тя затвори вратата на шкафчето си, крепейки по няколко учебника и в двете ръце. Носеше очилата си за четене с прикачена към тях верижка, за да може да ги увесва на врата си. Изглеждаха като неизменна част от лицето ѝ, придавайки ѝ вид на очарователна библиотекарка.

— Имаше много за четене. Аз лично си взимам моята.

Пресегнах се обратно в шкафчето си за учебника. Зад нас коридорът се изпълни с шум, докато учениците си прибираха нещата и се готвеха да тръгват към домовете си. През целия ден събирах смелост, за да разкажа на Оливия за вълците. Принципно никога не бях имала проблем да споделя с нея каквото и да било, но след полускарването ни от вчера моментът за подобен разговор все ми се струваше неподходящ. А сега денят почти бе изтекъл. Поех си дълбоко дъх:

— Вчера видях вълците.

Оливия прелистваше разсеяно най-горната книга от купчината си, без да осъзнава колко важно беше това ми откровение:

— Кой?

— Неприятната вълчица, черният и един нов.

Отново се колебах дали да споделя всичко. Тя поне се интересуваше от вълците повече, отколкото Рейчъл, а аз просто не знаех с кого друго мога да говоря за това. Дори в собствената ми глава думите, които се канех да произнеса, звучаха откачено. Но след миналата вечер чувствах тази тайна като окови, пристягащи гърдите и гърлото ми. Окови, от които трябваше да се освободя. Оставих думите просто да се плъзнат навън. Произнесох тихо:

— Знам, че ще ти прозвучи глупаво. Новият вълк... Смятам, че именно това се е случило, когато вълците са нападнали Джак.

Оливия се извърна към мен.

— Джак Кълпепър — добавих.

— Знам кого имаш предвид — намръщи се тя, все още изправена пред шкафчето си.

Изражението ѝ и ме караше да съжалявам, че изобщо съм започнала този разговор. Въздъхнах.

— Мисля, че го видях в гората. Джак. Като... — поколебах се.

— Вълк? — довърши Оливия.

Тя чукна токчетата на обувките си едно в друго — никога не бях виждал някой да прави това извън „Магьосникът от Оз“ — и се завъртя на пети, за да застане лице в лице с мен. Повдигна вежди.

— Ти си луда. — Едва различавах думите ѝ заради шума в коридора. Учениците се блъскаха в нас. — Искам да кажа — това е чудесна фантазия и мога да разбера защо искаш да вярваш в нещо подобно... но ти просто си луда. Съжалявам.

Приведох се към нея:

— Олив, знам какво видях. Това бяха очите на Джак. Това беше неговият глас. — Разбира се, нейното съмнение бе накарало и мен да се съмнявам, но все още не бях готова да го призная. — Мисля, че вълците са го превърнали в един от тях. Чакай... какво искаше да кажеш с това? Че искам да вярвам в нещо подобно?

Оливия ме изгледа продължително, след което се насочи към стаята ни за отчет^[1]:

— Грейс, сериозно. Не си мисли, че не знам за какво става въпрос.

— За какво става въпрос?

Вместо да отговори, тя ме попита:

— Излиза, че в такъв случай всичките са върколаци, а?

— Какво? Цялата глутница? Не знам. Не съм мислила по този въпрос. — Наистина не ми беше хрумнало. Трябваше, но не беше. Това бе невъзможно. Нима всички тези дълги отсъствия на моя вълк бяха заради това, че той приемаше човешка форма? Тази идея ми се струваше непоносима, просто защото толкова силно исках това да е истина, че чак болеше.

— Да бе, не си! Не мислиш ли, че тази твоя мания започва да става малко плашеща, Грейс?

Отговорът ми прозвуча така, все едно се защитавах, въпреки че нямах подобно намерение:

— Не съм вманиачена!

Учениците ни хвърляха раздразнени погледи, когато Оливия спря наскре коридора и постави показалец на брадичката си:

— Хммм, да видим. Мислиш само за това, говориш само за това и искаш ние да говорим само за това. Как, за бога, можеш да наречеш нещо подобно? О, чакай — сетих се! Мания!

— Просто ми е интересно — отсякох. — Мислех, че на теб също.

— Интересни са ми, да. Но не дотам, че да обсебят цялото ми същество. И определено не си мечтая самата аз да бъда вълк. — Очите й се присвиха зад очилата. — Вече не сме на тринадесет, само че ти май още не си осъзнала този факт.

Не казах нищо. Всичко, за което можех да мисля, бе, че тя е ужасно несправедлива, но не исках да й го кажа. Не исках да й кажа нищо. Исках просто да си тръгна, зарязвайки я да стърчи наскре коридора. Но не го направих. Вместо това казах със свършено равен глас:

— Съжалявам, че съм те отегчавала толкова дълго време. Сигурно е било убийствено непрестанно да се правиш, че ти е интересно.

Оливия се намръщи.

— Стига, Грейс. Не се опитвам да бъда гадна. Просто си непоносима на моменти.

— Не, не се опитваш да бъдеш гадна. Просто ми казваш, че съм плашещо вманиачена по нещо, което е важно за мен. Това е много... — твърде дълго мислих за правилната дума, което провали ефекта — филантропско от твоя страна. Благодаря ти за помощта.

— Уф, защо не вземеш да пораснеш — изсумтя Оливия, блъсна ме и се отдалечи с бързи крачки.

Коридорът ми се стори много по-тих сега, след като си беше тръгнала. Усещах как бузите ми горят. Наместо просто да си тръгна, се върнах в празната стая, тръшнах се на един от столовете и скрих лице в шепи. Не можех да си спомня последния път, когато се бях карала с Оливия. Бях разгледала всяка нейна фотография. Бях търпяла

непрестанните оплаквания от голямото ѝ семейство и проблемите в него. Най-малкото, което ми дължеше, беше да ме изслуша.

Мислите ми бяха прекъснати от потракването на токчета по паркета. Уханието на скъп парфюм стигна до мен секунда преди да вдигна очи, за да срещна погледа на Изабел Кълпепър, която стоеше пред чина ми.

— Чух какво каза вчера на онова ченге за вълците. — Гласът ѝ бе приятен, но начинът, по който ме гледаше, контрастираше с тона ѝ. Симпатията, която винаги предизвикваше у околните, се изгуби в думите ѝ. — Разбирам правото ти да се съмняваш и съм склонна да предположа, че си просто една невинна невежа, а не пълна идиотка. Чух те да казваш на хората, че вълците не са проблем. Нека да те откряна за последните новини, които явно не са достигнали до теб: тези зверове убиха брат ми.

— Съжалявам за Джак — казах бързо, потискайки напирещото желание да защитя моя вълк. За момент си спомних очите на Джак и се замислих какво би могло да означава подобно разкритие за Изабел, но почти веднага отхвърлих идеята да ѝ разкажа какво видях. Ако Оливия просто ме беше сметнала за откачена, задето вярвах във върколаци, Изабел най-вероятно щеше да хукне към телефона, за да позвъни в най-близката лудница още преди да си завърши изречението.

— Млъкни — прекъсна ме тя. — Знам какво ще ми кажеш. Че вълците не са опасни. Е, очевидно са. И още по-очевидно — някой трябва да направи нещо по въпроса.

Мислите ми бързо се прехвърлиха към разговора от класната стая — за Том Кълпепър и неговите препарирани животни. Представих си моя вълк препариран и със стъклени очи.

— Не можеш да си сигурна, че са били вълците. Може да става въпрос за... — млъкнах. Знаех, че те са го сторили. — Виж, нещо се е объркало. Но може би е бил само един вълк. Останалата част от глутницата най-вероятно няма нищо общо с...

— Ах, колко прекрасни са защитните ти пледоарии — изсумтя Изабел. Замълча за един продължителен момент, по време на който се опитвах да отгатна за какво точно си мисли. След което продължи. — Сериозно. Препоръчвам ти да произнесеш в най-скоро време поредната си реч в стил „Грийн Пийс“ за любовта между хората и

вълците, защото последните няма да просъществуват особено дълго, независимо дали това ти харесва или не.

Усетих, че гърлото ми се стяга.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Писна ми да обясняваш на хората колко безобидни са тези зверове. Те го убиха. Но знаеш ли какво? Ще им върнем жеста. Днес.

— Изабел стовари малкото си юмруче върху чина. — Бум!

Сграбчих я за китката. Или по-скоро — за множеството ѝ гривни:

— Какво искаш да кажеш с това?

Изабел сведе очи към ръката ми, но не се опита да се отдръпне. Тя искаше да задам този въпрос.

— Това, което се случи с Джак, няма да се случи никога повече. Избиват вълците. Днес. Всъщност правят го точно в момента.

Измъкна ръката си от моята спонтанно охладила се хватка и излезе през вратата.

Останах да седя там с горящи бузи още няколко мига, като разделях думите ѝ и после ги сглобявах отново в изречение. След това скочих от стола, записките и учебниците ми се разлетяха във всички посоки и после паднаха на пода като мъртви птици, но аз не се наведох, за да ги събера. Хукнах към колата си.

* * *

Бях останала без дъх, когато се плъзнах зад волана. Думите на Изабел все още отекваха в главата ми. Никога не бях мислила за вълците като за раними създания, но сега, когато си представях на какво бяха способни властите в един малък град, подпомогнати от гнева, мъката, гигантското его на Том Кълпепър и неговите пари и влияние, спонтанно осъзнах колко незащитни са животните всъщност.

Завъртях ключа на стартера, което накара колата да се разтресе отчаяно в опита си да запали. Самата аз също треперех. Наблюдавах жълтата редица от училищни автобуси с тълпящите се край тях хора, но всъщност единственото нещо пред очите ми бяха тебеширено белите стволоче на брезите зад нашата къща. Ловна дружинка беше тръгнала след вълците? Избиваха ги в момента?

Трябваше да се прибера.

Колата угасна, когато нестабилният ми крак отпусна съединителя.

— Божичко — промълвих, оглеждайки се, за да видя колко хора са забелязали шофьорската ми некадърност. Не че беше чак толкова трудно да накараш точно тази кола да угасне, особено сега, когато температурите бяха паднали, но обикновено успявах да подхожда достатъчно елегантно към съединителя, за да изляза на пътя без подобни публични унижения. Прехапах устни, опитах да се стегна и запалих двигателя отново.

Имаше два пътя, по които можех да стигна до вкъщи. Единият беше по-кратък, но минаваше през прекалено много светофари и нерегулирани кръстовища и надали щях да се справя днес, докато бях толкова разсеяна. Другият бе малко по-дълъг, но включваше едва два знака стоп. Пък и минаваше точно покрай Пограничната гора, където живееха вълците.

Докато карах, натискайки педала на газта толкова силно, колкото смеех, стомахът ми се бе свил на топка и продължавах да треперя от нерви. Колата изръмжа отчаяно. Погледнах таблото: двигателят беше започнал да прегрява. Проклетата кола! Защо татко не ме бе завел да купим нова, както обещавахе.

Залязващото слънце потъваше отвъд хоризонта, като обагряше облаците в пурпурно и ги превръщаше в стичащи се по небосвода тънки струйки кръв. Усещах туптенето на сърцето си в ушите, кожата ми гореше. Всичко в мен крещеше, че нещо не е наред. Не знаех кое ме притеснява повече — нервите, от които ръцете ми трепереха, или неконтролируемото желание да оголя зъби и да се боря.

Забелязах редица пикапи, паркирани край пътя. Аварийните им светлини примигваха в спускащия се сумрак и осветяваха с червената си светлина близките дървета. Някакъв човек се приведе край последния пикап, държеше нещо, което не можех да видя ясно от това разстояние. Стомахът ми се преобърна отново и докато отпусках газта, колата се задави и угасна, оставяйки ме наред зловеща тишина.

Завъртях ключа, но дали заради треперенето на ръцете ми или заради обвинителния блясък на индикатора, показващ, че двигателят е прегрял, колата отказа да запали. Щеше ми се да бях отишла сама да си купя нова. С чековата книжка на татко.

Ръмжейки ядосано, оставих колата да се спусне надолу по наклона, паркирах зад спрелите пикапи и слязох. Обадих се в студиото на мама по мобилния си телефон, но никой не вдигна — най-вероятно вече беше отишла да отвори галерията. Не се притеснявах как ще се прибера вкъщи — вече бях достатъчно близо, за да стигна без проблеми и пеш. Това, което ме тревожеше, бяха пикапите. Защото те означаваха, че Изабел е казала истината.

Най-сетне разпознах човека, когото бях забелязала по-рано. Беше полицаи Кьониг, без униформа, и барабанеше с пръсти по капака на пикапа. Когато ме забеляза, пръстите му замръзнаха. Носеше яркотооранжева шапка и държеше пушка в ръка.

— Проблеми с колата? — попита.

Бързо се обърнах, когато чух звука от двигателя на друг автомобил, спиращ зад мен. Поредният пикап бе отбил край пътя и от него слязоха още двама ловци с оранжеви шапки, които бързо се отправиха към гората. Обърнах се след тях, за да видя къде отиват, и дъхът замря в гърлото ми. Съзрях няколко ловци, всичките с пушки, които разговаряха видимо неспокойни. В сумрака сред дърветата отвъд плитката крайпътна канавка забелязах още оранжеви шапки.

Ловът вече беше започнал.

Обърнах се отново към Кьониг и посочих пушката му:

— Това за вълците ли е?

Полицаят погледна към оръжието в ръката си, сякаш бе забравил, че е там.

— Ами това е...

Чух силен гръм в гората зад него, и двамата подскочихме. От групичката по-надолу се чуха одобрителни възгласи.

— Какво беше *това*? — попитах. Въпреки че прекрасно знаех какво е. Беше изстрел. В Пограничната гора. Гласът ми беше спокоен и това ме изненада. — Избиват вълците, нали?

— При цялото ми уважение, госпожице — каза Кьониг, — мисля, че трябва да останете в колата си. Ще ви откарам до дома ви, но ще трябва да изчакате малко.

От гората се чува викове и нов изстрел, този път по-далечен. Божичко. Вълците. Моят вълк. Сграбчих Кьониг за ръката:

— Трябва да им кажете да спрат! Не могат да стрелят тук!

Той отстъпи назад, освобождавайки ръката си:

— Госпожице...

Чу се нов гръм или по-скоро пукот — далечен и някак незначителен. Пред очите ми се появи болезнено ясната картина на вълк, който се търкаля и търкаля надолу по склона с кървава дупка в тялото, с мъртви очи. Не можех да мисля. Думите излязоха сами от устата ми.

— Телефонът. Трябва да се обадите и да им кажете да спрат. Приятелката ми е там! Щеше да ходи в гората, за да снима този следобед. Моля ви, трябва да им се обадите!

— Какво? — Кьониг замръзна. — Там има някой? Сигурна ли сте?

— Да. — Всъщност наистина бях сигурна. — Моля ви. Обадете им се!

Господ да благослови извънредно сериозния полицаи Кьониг, задето не ме попита за допълнителни подробности. Измъкна телефона от джоба си и го вдигна към ухото си, след като натисна един от бутоните за бързо набиране. Смръщи вежди и след секунда свали телефона и погледна дисплея му.

— Заето — промърмори той и опита отново.

Стоях изправена до пикапа с ръце, кръстосани на гърдите, наблюдавах как сивкавият здрач се спуска над пътя, докато слънцето изчезва зад дърветата. Със сигурност трябваше да спрат, когато се стъмнеше. Но нещо ми подсказваше, че присъствието на ченге, което наблюдава пътя, не превръщаше задължително това, което правеха ловците, в нещо законно.

Загледан отново в телефона си, Кьониг поклати глава:

— Не работи. Останете тук. И се успокойте — всичко ще бъде наред, сигурен съм, че няма да застрелят човек. Но въпреки това ще отида да ги предупредя. Нека само да оставя пушката си.

Докато го гледах как оставя оръжието си в пикапа, чух поредния изстрел от гората и нещо в мен се пречупи. Не можех да чакам повече. Прескочих канавката и се втурнах сред дърветата, оставяйки Кьониг зад мен. Чух го как ме вика, но вече бях навлязла достатъчно навътре в гората. Трябваше да ги спра, да предупредя моя вълк, да направя нещо.

Но докато тичах, плъзгайки се между дърветата и прескачайки падналите клони, можех да мисля само за едно: бях *закъсняла*.

[1] Стая, в която американските ученици от един клас трябва да се отчитат в края на учебния ден. — Б. пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА: САМ

10°C

Бягахме. Бягахме в пълна тишина, подобно на тъмни капки вода, стичащи се бързо през гората, сред дървета и храсти, докато мъжете ни преследваха.

Гората, която познавах, гората, която ме защитаваше, се бе напоила с острата миризма на ловците, покоят ѝ бе взривен от крясъците им. Движех се бързо сред останалите вълци, водех и следвах, задържах глутницата заедно. Падналите стволоче и храстите тук ми бяха непознати и аз ги прескачах, за да не се препъвам; дълги, почти безкрайни скокове, в чийто край едва докосвах земята, преди да отскоча отново.

Бях ужасен от това, че не знам къде се намирам.

Разменяхме прости образи помежду си на нашия първичен безсловесен език: тъмни фигури зад нас, ярка опасност, неподвижни, студени вълци; уханье на смърт в ноздрите.

Поредният гръм ме оглуши, разтърси ме, а някъде зад мен чух скимтене. Знаех кой е вълкът, без дори да се обръщам. Нямах време да спирам, а дори и да го сторех, не можех да помогна с нищо.

Нова миризма в ноздрите ми: гниеци листа и застояла вода. Езерото. Те ни насочваха към езерото, формирах ясен образ в съзнанието си в същия момент, когато Пол, водачът на глутницата, стори същото. Бавната, спокойна повърхност на водата, малките борчета, растящи наредко в неплодородната почва, езерото, разпростряло се сякаш безкрайно и в двете посоки.

Глутница вълци, скупчени на брега. Без възможност за бягство.

Ние бяхме дивечът в този лов. Носехме се пред тях, духове в горите, и падахме един по един, независимо дали се опитвахме да се биеш или не.

Другите продължиха да тичат към езерото.

Но аз спрях.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА: ГРЕЙС

9°C

Това не беше обагрената в ярките краски на есента гора, която бях ходила няколко дни по-рано. Това беше гъста гора състояща се от стотици дървета, чиито стволове изглеждаха катраненочерни в сумрака. Шестото чувство, което си бях представяла, че ме води преди, беше изчезнало. Познатите пътеки бяха разрушени от тъпчещите всичко ловци с оранжеви шапки. Чувствах се напълно дезориентирана. Трябваше да спирам и да се ослушвам за виковете и тежките обувки, шумолящи в килима от сухи листа.

Дъхът прогаряше гърлото ми, когато видях първата оранжева шапка да се откроява ясно в здрача пред мен. Извиках, но шапката дори не се обърна; мъжът бе прекалено далеч пред мен, за да ме чуе. Тогава видях и другите — оранжеви точки, разпръснати сред дърветата, придвижваха се бавно и неумолимо в една и съща посока. Вдигаха много шум. Насочвах вълците.

— Спрете! — изкрещях.

Бях достатъчно близо, за да различавам ясно силуета на най-близкия ловец с пушка в ръце. Затичах се още по-бързо към него въпреки протестите на треперещите ми от умора крака.

Той спря и се обърна изненадано, изчака ме да се приближа. Едва виждах лицето му, нощта сякаш вече се бе спуснала сред тези дървета. Това лице, старо и набръчкано, ми се струваше бегло познато, въпреки че не можех да си спомня къде точно в града съм го виждала. Ловецът се намръщи, стори ми се, че изглежда гузен, но при почти пълната липса на светлина не можех да разчета ясно изражението му.

— Ти пък какво правиш тук?

Понечих да заговоря, но веднага осъзнах, че бях останала съвсем без дъх и не мога да произнеса дори една дума. Секундите отминаваха, докато се борех да възвърна гласа си:

— Вие... трябва... да... спрете. Имам приятелка в гората. Дойде, за да прави снимки.

Той погледна към мен, а после и към мрачната гора.

— Сега?

— Да, сега — казах, опитвайки се думите ми да не прозвучат рязко. Видях малката черна кутийка на колана му — уоки-токи. — Трябва да им се обадите и да им кажете да спрат. Вече е много тъмно. Може изобщо да не я видят.

За един агонизиращо дълъг момент ловецът просто ме гледаше, след което кимна. Откачи уоки-токито и го вдигна към устата си. Чувствах се така, сякаш виждах всяко негово движение на забавен кадър.

— Побързайте!

Тревогата ме проряза, причини ми физическа болка.

Ловецът натисна и задържа бутона на уоки-токито, за да говори.

Внезапно съвсем близо до нас се разнесе залп от изстрели. Не бяха тихите изпуквания, които бях чула от пътя, а канонада от мощни фойерверки, от която ушите ми зазвънтяха.

По някакъв странен начин разсъждавах абсолютно трезво, сякаш стоях извън собственото си тяло и се наблюдавах отстрани. Можех да усетя как омекналите ми колене треперят, въпреки че не разбирах защо, чувах как сърцето да препуска в гърдите ми, виждах как пред очите ми се спуска червена пелена като в пурпурен сън. Като в неумолим кошмар за смъртта.

Усещах толкова убедителен метален вкус в устата си, че докоснах устните си, очаквайки да видя кръвта. Но не кървах. Нямаше болка. Просто отсъствие на емоции.

— Има човек в гората — каза ловецът в уоки-токито си, сякаш изобщо не забелязваше как част от мен умира.

Моят вълк. Моят вълк. Не можех да мисля за нищо друго, освен за очите му.

— Хей! Госпожице. — Това беше глас на далеч по-млад от ловеца мъж, а хватът на ръката, която ме хвана за рамото, беше здрав. Кьониг продължи: — Какво изобщо си мислехте, когато просто хукнахте сред дърветата? Тук има хора с пушки.

Преди да успее да отвърна нещо, той се обърна към ловеца:

— Чух тези изстрели. И съм убеден, че всички в Мърси Фолс също са ги чули. Едно е да правим това — той посочи пушката в ръцете на ловеца — и съвсем друго да парадираме с него.

Опитах се да се измъкна от захвата на Кьониг, който рефлекторно сви пръсти, за да ме удържи, преди да осъзнае какво прави, след което побърза да ме пусне.

— Вие бяхте от училището. Как се казвате?

— Грейс Брисбейн.

Това явно прозвуча познато на ловеца:

— Дъщерята на Луис Брисбейн?

Кьониг го погледна.

— Къщата на семейство Брисбейн е ето там, в края на гората. — Ловецът посочи към дома ни някъде отвъд тъмните стволове.

Кьониг се вкопчи в това късче информация.

— Ще ви придружа до там и после ще се върна, за да видя какво се е случило с приятелката ви. Ралф, използвай това нещо, за да кажеш на останалите да спрат със стрелбата по разни неща.

— Не ми трябва ескорт — казах, но полицаят така или иначе закрачи до мен, оставяйки ловеца Ралф да говори по уоки-токито си. Усетих ледените игли на студения въздух по бузите си. Температурите падаха бързо, след като слънцето се бе скрило. Чувствах, че измръзвам отвътре, както и отвън. Все още виждах червената пелена пред очите си, а в ушите ми отекуваше канонадата от изстрели.

Знаех със сигурност, че моят вълк е бил там.

В края на гората се спрях, поглеждайки към мрака зад стъклената врата на верандата. Цялата къща изглеждаше потопена в сенки, изоставена. Гласът на Кьониг прозвуча колебливо, когато произнесе:

— Искате ли да ви...

— Ще се оправя и сама оттук. Благодаря.

Той изчака, докато вляза в двора, и после чух отдалечаващите се стъпки. За един безкраен момент останах на място, заслушана в далечните гласове, идващи от гората, и в шумоленето на сухите листа на дърветата.

И изведнъж това, което в началото бях възприела като тишина, се изпълни със звуци. Животинки, които шумоляха сред нападалите листа в гората. Ревът на минаващите по шосето камиони.

Звукът на бързо, дрезгаво дишане.

Замръзнах. Затаих дъх.

Но хрипливите дихания не бяха мои.

Проследих звука, качвайки се внимателно към верандата. Струваше ми се, че проскърцването на всяко стъпало под тежестта ми отеква гръмовно.

Подуших го, преди да го видя, и сърцето ми моментално превключи на по-висока предавка. Моят вълк. Тогава детекторът за движение задейства с тихо изщракване лампите на верандата. Той беше там, обялн от жълтеникавата светлина, наполовина приседнал, наполовина легнал, облегнат на стъклената врата.

Преглътнах болезнено и колебливо пристъпих по-близо. Красивата му козина беше изчезнала и той беше гол, но аз знаех, че това е моят вълк, още преди да отвори очи. Своите жълти, толкова познати очи. Погледна ме, но не помръдна. Алена струйка кръв се стичаше от ухото му към неговите отчайващо човешки рамене — смъртоносната окраска на войната.

Не мога да обясня как точно разбрах, че това е той, но не се усъмних дори за миг.

Върколаците не съществуват.

Въпреки че бях разказала на Оливия как съм видяла Джак, всъщност не го вярвах наистина. Не и по този начин.

Вятърът донесе до мен миризмата, която бързо ме накара да се взема в ръце. Кръв. Губех време.

Измъкнах ключовете си и се пресегнах над него, за да отворя вратата. Твърде късно видях как вдигна вяло ръка в опит да се хване за нещо, преди да се стовари вътре, оставяйки червени следи по стъклото.

— Съжалявам! — промълвих.

Не можех да разбера дали ме е чул. Прескочих го и се втурнах в кухнята, като палех всички лампи по пътя си. Грабнах няколко кърпи от чекмеджето и забелязах ключовете от колата на татко, хвърлени върху плота до купчина документи, които си бе донесъл от службата. Значи имах под ръка транспорт, ако ми се наложеше.

Изтичах обратно към вратата. Страхувах се, че момчето може да е изчезнало, докато съм била с гръб към него, но въпреки лошите шегички на въображението ми той си беше там, лежеше наполовина вън и наполовина вътре и трепереше неудържимо.

Без да се замислям, го хванах под мишниците и го придърпах в кухнята, за да мога да затворя вратата. Следата от кръв по пода изглеждаше ужасяващо истинска.

Приклекнах бързо до него. Гласът ми бе спаднал до шепот.

— Какво се случи?

Знаех отговора, разбира се, но исках да чуя гласа му.

Кокалчетата на ръката, която притискаше врата му, бяха побелели, между пръстите се стичаше блестяща червена кръв.

— Изстрел.

Стомахът ми се сви, но не заради това, което каза, а при звука на гласа му. Това беше той. Човешки думи бяха заменили воя, но тембърът беше същият. Това беше той.

— Дай да видя.

Трябваше да отместя ръката му със сила. Имаше прекалено много кръв, за да видя ясно раната, така че просто притиснах една от кърпите към кървавата каша, разпростряла се от брадичката до ключицата му. Това със сигурност бе далеч отвъд познанията ми по първа помощ. Очите му ме следваха, познати, но мъничко различни. Хищническото в тях бе притъпено от човешкия разум.

— Не искам да се връщам там. — Агонията в думите му веднага извика спомен: вълкът стои неподвижно пред мен в тихата си скръб. Тялото на момчето се разтресе и заизвива по някакъв странен, неестествен начин, за който ми беше болезнено дори да мисля. — Не ме... не ме оставяй да се трансформирам.

Завих го с втора, по-голяма кърпа, покривайки настръхналата му от студ кожа. Във всяка друга ситуация сигурно бих се смутила от голотата му, но в момента, докато го гледах как лежи на пода, покрит с кръв и мръсотия, не можех да изпитвам нищо друго, освен състрадание и жал.

Думите ми бяха тихи и нежни, сякаш се страхувах, че въпреки всичко може да скочи и да избяга:

— Как се казваш?

Той простена тихо, ръката, притискаща кърпата към врата му, трепереше. Платът вече се бе напоил с кръв, а тънка струйка се проточваше покрай брадичката му и капеше на пода. Извъртя се на една страна, полагайки буза на дъските, произнесе дрезгаво:

— Сам.

Затвори очи.

— Сам — повторих. — Аз съм Грейс. Сега отивам да запаля колата на татко, защото трябва да те закарам в болница.

Той потръпна. Трябваше да се приведа много ниско, за да чуя думите му:

— Грейс... Грейс, аз...

Изчаках го само секунда, за да довърши, и когато не го стори, скочих на крака и грабнах ключовете от плота. Все още не можех да повярвам напълно, че това не е просто плод на моето въображение, че не бях материализирала със силата на желанието си онова, за което бях копняла толкова много. Независимо какво беше той обаче, от значение бе единствено, че е при мен. И аз нямах намерение да го изгубя.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА: САМ

7°C

Вече не бях вълк, но вече не бях и Сам.

Бях раздрана утроба, пълна с отсенки от съзнателни мисли: замръзналите гори зад мен, момичето на люлката, звукът от пръсти, танцуващи по струните. Бъдещето и миналото се бяха слели в едно безкрайно студено лято, наред което се сипеше сняг.

Разкъсана разноцветна паяжина, пукнатини в леда, неизмерима тъга.

— Сам — шепнеше момичето. — Сам.

Тя беше настоящето бъдеще. Искях да ѝ отговоря, но не можех да събера разпилените парчета от това, което наричах „аз“.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА: ГРЕЙС

7°C

Безспорно е грубо да зяпаш някого, но хубавото в зяпането на човек в безсъзнание е, че той не може да те види. А истината беше, че просто не можех да откъсна очи от Сам. Ако беше някой от съучениците ми, останалите най-вероятно щяха да го нарочат за „емо“^[1] или да му се подиграват, че е изгубеният пети член на „Бийтълс“. Имаше буйна черна коса със спускащ се над челото перчем и нос с интересна форма, който сигурно би изглеждал отвратително на всяко друго лице. Видът му нямаше нищо общо с този на един вълк, но пък имаше всичко общо с моя вълк. Дори и сега, когато познатите ми очи бяха затворени, някаква частица от мен продължаваше да ликува, припомняйки ми, че да — това е той.

— О, миличка, още ли си тук? Мислех, че вече си тръгнала.

Извърнах се, когато зелените завеси край леглото се разтвориха и видях едра медицинска сестра. Според картончето на престилката името ѝ беше Съни.

— Ще остана, докато се събуди. — Хванах се за рамката на болничното легло, сякаш за да покажа колко трудно ще бъде да ме поместят оттам.

Съни ми се усмихна със съжаление:

— Той е сериозно упоен, мила. Няма да се събуди до сутринта.

Отвърнах на усмивката и казах твърдо:

— Значи ще остана дотогава.

Вече бях чакала с часове, докато извадят куршума и зашият раната, така че най-вероятно минаваше полунощ. Очаквах момента, в който ще ми се доспи, но превъзбудата явно си казваше думата, защото бях съвършено будра. Всеки път, когато го погледнех, през тялото ми сякаш преминаваше електричество. Чак сега се усетих, че нашите така и не ми бяха звъннали, когато са се прибрали от откриването на галерията. Най-вероятно дори не бяха забелязали кървавата кърпа, с която бях избърсала набързо пода, а и че колата на татко липсва. А

може би просто все още не се бяха прибрали. Полунощ си беше доста ранен час за тях.

Съни продължи да се усмихва:

— Добре тогава. Знаеш ли, той е извадил наистина страхотен късмет. Раната беше повърхностна. — Нещо проблесна в погледа ѝ. — Знаеш ли защо го е направил?

Намръщих се:

— Май не схващам. Защо е бил в гората?

— Мила, и двете знаем, че този младеж не е бил в гората.

Повдигнах вежди, чакайки я да каже още нещо, но след като не го направи, заговорих аз.

— Ами да. Точно там е бил. И някакъв ловец го е прострелял погрешка. — Това беше чистата истина, разбира се. Е, освен моментът с „погрешка“. Бях убедена, че са го простреляли съвсем целенасочено.

Съни се засмя безрадостно.

— Виж... Грейс, нали така се казваше? Грейс, ти гадже ли си му?

Завъртях глава по начин, който можеше да се разтълкува и като потвърждение, и като отрицание. Съни явно прие, че съм.

— Знам, че си наясно със състоянието му и искаш да го предпазиш, но той наистина има нужда от помощ.

Най-сетне схванах за какво говори и почти се разсмях:

— Мислите, че се е прострелял сам. Съни, нали? Съни, вие грешите.

Сестрата ме изглежда ядосано:

— За глупаци ли ни вземаш? Смяташе, че няма да забележим това?

Тя вдигна отпуснатата ръка на Сам и обърна китката му към мен, разкривайки редица от белези, спомени за дълбоки, преднамерено нанесени прорезни рани, които би трябвало да са били смъртоносни.

Вгледах се в тях, но сякаш се опитвах да разчета думи на непознат език — не ми говореха нищо. Свих рамене.

— Тези неща са отпреди да го познавам. Просто ви казвам, че той не се е прострелял сам днес. Бил е някакъв откачен ловец.

— Така ще да е било, милинка. Хубаво. Обади се, ако имаш нужда от нещо.

Съни ме изглежда продължително, след което излезе през завесите, оставяйки ме насаме със Сам.

Тръснах глава и погледнах към ръката си. Кокалчетата ѝ бяха побелели от стискането на леглото. Сред нещата, способни да ме вбесят истински, снизходителните възрастни заемаха челно място в списъка.

Секунди след като Съни си тръгна, Сам примигна и отвори очи, което накара сърцето да заблъска яростно в гърдите ми. Мина известно време, преди пулсът ми да се успокои. Време, в което го съзерцавах. Логиката подсказваше, че цветът на очите му би следвало да бъде определен като лешников, но те наистина си бяха жълти. И в момента бяха насочени към мен.

Гласът ми прозвуча много по-тихо от очакваното:

— Ти трябваше да спиш.

— Коя си ти? — Това беше същият онзи богат на интонации, тъжен тембър, който помнех от миговете, в които бях слушала воя му. Той присви очи. — Гласът ти ми звучи толкова познато.

Прониза ме болка. Не ми беше хрумнало, че той може и да няма спомени от времето, когато е бил във вълчата си форма. Нямахте откъде да знам как стоят нещата при върколаците. Сам протегна ръка към моята. Без да се замислям, преплетох пръсти с неговите. С леко виновна усмивка той придърпа дланта ми към носа си и вдиша дълбоко веднъж, след това и втори път. Усмивката му се разшири, но си остана все така притеснена. Беше абсолютно очарователно. Усетих, че съм затаила дъх.

— Познавам тази миризма. Но теб не познах, изглеждаш различно. Съжалявам. Чувствам се глупаво, че не помня. Обикновено ми отнема няколко часа, за да може разсъдъкът ми да се завърне.

Не пусна ръката ми, а и аз не я отдръпнах, въпреки че ми беше много трудно да се концентрирам, докато усещах топлата му кожа до моята.

— Да се завърне от какво?

— Да се завърне от кога — поправи ме той. — Да се завърне от времето, когато съм бил...

Замълча. Искаше аз да го кажа. Да го произнесе гласно се оказа по-трудно, отколкото очаквах:

— От времето, когато си бил вълк — прошепнах. — Защо си тук?

— Защото ме простреляха — отвърна той протичко.

— Имах предвид в този си вид — обхванах с жест тялото му, толкова човешко под глупавата болнична нощница.

Той примигна:

— О, ами защото е пролет. Защото е топло. Топлината ме превръща в мен. Превръща ме в Сам.

Най-накрая отдръпнах ръката си и затворих очи в опит да събера отново частиците от здравия си разум. Когато ги отворих и заговорих, споделих очевидното:

— Не е пролет. Септември е.

Никога не съм била добра в разчитането на хорските изражения, но ми се стори, че видях в погледа му тревога:

— Това не е добре — промълви. — Мога ли да те помоля за една услуга?

Отново бях затворила очи, заслушана в гласа му, който не би трябвало да ми е познат, но беше именно такъв и караше нещо дълбоко в мен да трепва, също като вълчите му очи. Всичко това бе далеч по-нереално и трудно за възприемане, отколкото бях очаквала. Отворих очи. Не беше изчезнал, продължаваше да лежи в леглото си. Пробвах отново да затворя и отворя очи. Там си беше.

Сам се засмя:

— Да не би да страдаш от епилепсия? Може би ти трябва да бъдеш в това легло.

Стрелнах го с поглед и той бързо се изчерви, осъзнал неприличния подтекст на думите си. Спасих го от унижението, отговаряйки на предишния му въпрос:

— Каква услуга?

— Трябват ми някакви дрехи. Налага се да изчезна оттук, преди всички да осъзнаят, че съм изрод.

— Какво искаш да кажеш? Не съм забелязала да имаш опашка.

Сам вдигна ръка и започва да отлепва прикрепения с лейкопласт компрес на врата си.

— Луд ли си? — протегнах се, за да хвана ръката му, но закъснях. Той махна марлята, разкривайки няколко шева върху нещо, което определено изглеждаше като стар белег. Там нямаше скорошна кървяща рана, нямаше и следа от разкъсалия плътта му изстрел, просто един стар розов белег. Ченето ми увисна.

Сам се засмя, видимо доволен от реакцията ми:

— Не мислиш ли, че ще заподозрат нещо? — попита ухилено.

— Но там имаше толкова много кръв...

— Аха. Раните ми не можеха да заздравеят заради обилното кървене. Но след като ме зашиха... — Той сви рамене и направи жест с ръцете си, сякаш отваряше малка книжка. — Абракадабра! Има си и позитивни страни това да бъдеш като мен.

Произнесе го небрежно, но изражението му беше напрегнато, наблюдаваше ме, за да види как ще възприема всичко това. Как ще възприема факта, че нещо като него в действителност съществува.

— Добре, но ще трябва да се убедя сама — казах. — Нека просто...

Пристъпих напред и докоснах с върховете на пръстите си белега на врата му. Досегът със зарасналата плът ме убеди по начин, по който думите му не успяха. Той ме погледна, след това бързо извърна поглед, сякаш несигурен на коя точно част от мен да спре очите си, докато пръстите ми се плъзгаха по стария белег под съвсем скорошните черни медицински конци. Задържах ръката си върху врата му малко по-дълго от необходимото не толкова заради белега, а заради магията на тази гладка, ухаеща на вълк кожа.

— Добре — повторих. — Очевидно е, че ще трябва да се махнем, преди някой друг да види това. Но ако си тръгнеш без лекарско позволение, най-вероятно ще те потърсят.

Той направи гримаса:

— Не, няма. Най-вероятно ще решат, че съм някакъв пропаднал скитник без медицинска застраховка. Кое то всъщност е вярно. Имам предвид — това за застраховката.

Е, трябваше да приключим с деликатността:

— Не, ще те потърсят. Защото ще решат, че си избягал, за да избегнеш съдебни проблеми. Смятат, че си направил опит да се застреляш заради...

Сам изглеждаше объркан.

Посочих към китките му.

— О, това ли. Това не е мое дело.

Намръщих се. Не исках да му казвам нещо от сорта на „всичко е наред, имаш си оправдание“ или „можеш да споделиш с мен, няма да те съдя“, защото това нямаше да прозвучи по-добре от твърдото убеждение на сестра Съни, че е посегнал на живота си. От друга

страна, белезите не изглеждаха като нещо, което можеш да получиш при падане по стълбите.

Той замислено потърка с палец китката си:

— Този ми е от мама. Татко направи другия. Спомням си, че брояха отзад напред, за да се синхронизират и да направят разрезите едновременно. Все още потръпвам при вида на вана.

Трябваша ми няколко секунди, за да осмисля това, което току-що бях чула. Не знам какво го предизвика, равният му, съвършено лишен от емоции глас, яркият начин, по който видях сцената в съзнанието си, или просто това беше капката, която преля чашата на една пренаситена с емоции вечер, но в този момент ми се зави свят, пулсът забарабани в ушите ми и се стоварих тежко върху линолеума.

Не знам колко секунди съм била в безсъзнание, но следващото нещо, което видях, бе как завесата се разтваря, а Сам се хвърля обратно в леглото си, залепвайки отново марлята на врата си. След това над мен се надвеси някакъв санитар и ми помогна да се изправя.

— Добре ли сте?

Бях припаднала. Никога не бях припадала в живота си. Затворих очи и ги отворих отново, а в резултат трите реещи се наоколо глави на санитаря, които виждах допреди миг, се сляха в една. След това започнах да лъжа:

— Просто си спомних за всичката тази кръв, когато го намерих... Оооох...

Все още се чувствах доста замаяна, така че това оооох прозвуча наистина убедително.

— Не мислете за това — посъветва ме санитарят, усмихвайки се по извънредно приятелски начин. Осъзнах, че ръката му се намира прекалено близо до гърдата ми, и това даде окончателен ход на доста унизителния план, който ми беше хрумнал преди секунди.

— Мисля... вижте, трябва да ви задам леко неудобен въпрос — промърморих, изчервявайки се. Наистина се чувствах толкова притеснена, все едно казвах истината. — Мислите ли, че бих могла да заема една от онези ваши болнични униформи? Аз... тъъ... панталоните ми.

— О! — възкликна бедният санитар. Притеснението му от проблема ми най-вероятно бе подсилено от опита за флирт. — Да. Разбира се. Ей сега се връщам.

Наистина удържа на думата си и се върна много бързо, носейки в ръце отчайващо зелени риза и панталони.

— Може би ще са ви малко големи, но си имат връзки, които може да пристегнете, така че... разбирате ме.

— Благодаря ви — промърморих. — Нали нямате нищо против да се преоблека тук. Той така или иначе не може да види нищо в момента. — Посочих с жест Сам, който изглеждаше доста убедително упоен.

Санитарят бързо изчезна зад завесите. Очите на Сам се отвориха и веднага забелязах, че е искрено развеселен:

— Да не би току-що да му каза, че си се подмокрила?

— Ти да млъкваш. Веднага — просъсках ядосано и го замерих с дрехите. — Побързай, преди някой да разбере, че не съм се напикала. Вече си ми сериозно задължен.

Той се ухили, натика униформата под тънкото болнично одеяло и започна бързо да се преоблича. После свали марлята от врата и апарата за измерване на пулса от ръката си. Докато той падаше на пода, свали нощницата си и облече зелената риза. Мониторът изпищя отчаяно и по него се плъзна правата линия, информираща болничния персонал за смъртта на пациента.

— Време е да вървим — каза Сам, промъквайки се между завесите. Чух как сестрите тичат бързо към останалото зад гърбовете ни легло.

После гласът на сестра Съни се извиси над всички останали:

— Той беше упоен.

Сам се протегна и ме хвана за ръка, сякаш това бе най-естественото нещо на света, и ме поведе след себе си по ярко осветения болничен коридор. Сега, когато беше облечен — при това като част от персонала — и не кървеше, никой не ни обърна внимание докато минавахме покрай отделението на сестрите, насочили се към изхода. Междувременно виждах как вълкът в него анализира ситуацията. Начинът, по който бе наклонил глава, подсказваше, че се ослушва, а повдигнатата му брадичка — че души въздуха. Доста пъргав въпреки върлинещото си телосложение, той бързо намери правилния път през цялата болнична бъркотия и скоро се озовахме във фойето.

От високоговорителите звучеше лигава кънтри песен. Маратонките ми проскърцваха по грозния тъмносин под; босият Сам се движеше съвършено безшумно. По това време на нощта фоайето беше празно, дори на регистратурата нямаше никого. Адреналинът така бушуваше във вените ми, че се чувствах способна да полетя към колата на татко. Вечно прагматичното кътче в мозъка ми се опита да ми напомни, че трябва да се обадя на пътна помощ, за да изтеглят моя собствен автомобил, останал край пътя. Обаче в момента това ми се струваше ужасно далечно — всичко, за което можех да мисля, бе Сам. Моят вълк беше истински сладур, а в момента ме държеше за ръка. Можех да си умра щастлива.

Тогавя усетих колебанието му. Той отстъпи крачка назад, загледан в мрака отвъд стъклените врати:

— Колко студено е навън?

— Най-вероятно температурите не са паднали особено от момента, когато те докарах. Защо, това проблем ли е?

Лицето на Сам беше мрачно:

— Температурите са точно на ръба. Мразя това време от годината. Бих могъл да съм всяко едно от двете.

Усетих болката в гласа му:

— Боли ли те, когато се трансформираш?

Той отклони поглед от мен:

— Точно сега бих искал да съм човек.

Е, аз също исках да бъде човек.

— Ще запаля колата и ще включа отоплението. Така ще си навън, в студа, само за секунда.

Той изглеждаше объркан и беззащитен.

— Но аз не знам къде да отида.

— Къде живееш по принцип?

Бях притеснена, че ще е някое наистина мизерно място като приюта за бездомници в центъра. Предполагах, че не живее с родителите, които бяха разрязали китките му.

— Бек... един от вълците... Когато се трансформира, много от нас остават в къщата му. Но ако не се е трансформирал, отоплението там най-вероятно не е пуснато. Бих могъл...

Поклатих глава и пуснах ръката му.

— Не. Отивам да запаля колата и идваш въщи с мен.

Очите му се разшириха.

— А родителите ти?

— Това, което не знаят, няма да ги убие — казах и бутнах вратата. Сам отстъпи още една крачка назад и обви тялото си с ръце, когато хладният въздух нахлу в преддверието. Въпреки че трепереше от студ, ме дари с колеблива усмивка.

Тръгнах към паркинга, чувствайки се по-жива, по-щастлива и по-уплашена, отколкото когато и да било в живота ми.

[1] Емо стилът възниква в музиката като микс от пънк, готика и инди рок; емо kids са неговите почитатели — най-често тийнейджъри.
— Б. р. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА: ГРЕЙС

6°C

— Спиш ли? — гласът на Сам беше само шепот, но в мрака на стаята, където бях свикнала да се стеле единствено нощната тишина, прозвуча като крясък.

Завъртях се в леглото и погледнах към тъмната купчина от одеяла и възглавници на пода. Присъствието му беше толкова странно и прекрасно, че караше стаята ми да изглежда някак завършена. Както и самата мен всъщност. Не мислех, че изобщо някога ще мога да заспя отново.

— Не — отвърнах.

— Мога ли да ти задам един въпрос?

— Май току-що го направи.

Той замълча, обмисляйки думите ми:

— Добре, мога ли да ти задам два въпроса в такъв случай?

— Току-що направи и това.

Сам изпъшка и хвърли по мен една от малките възглавнички, които бях взела от дивана. Тя прелетя, черен снаряд на фона на лунната светлина, и тупна край главата ми.

— Умница си ми, а?

Ухилих се в мрака.

— Добре де, ще играя. Кажи какво искаш да знаеш?

— Беше ухапана.

Това не беше въпрос, а констатация. Можех да усетя напрежението в гласа му, да усетя дори напрежението в тялото му, колкото и далеч от мен да беше. Завих се по-плътно в одеялото си в някакъв инстинктивен опит да се скрия от думите му.

— Не знам.

Сам леко повиши глас:

— Как може да не знаеш?

Свих рамене, въпреки че нямаше как да ме види.

— Бях малка.

— Аз също бях малък. Но знам какво се случи. — Когато не казах нищо, продължи. — Затова ли просто си лежеше там? Не знаеше ли, че ще те убият?

Загледах се през прозореца, черен правоъгълник нощ, и се изгубих в спомените си за Сам като вълк. Глутницата беше край мен, езици и зъби, ръмжене и движение. Един вълк стоеше настрана, козината му блестеше от скреж, той трепереше, без да откъсва очи от мен. Докато лежах в снега, под бялото небе, което бе започнало да се смрачава, задържах погледа си върху него. Беше красив, див и тъмен, с жълти, странно интелигентни очи. Ухаеше също като останалите вълци — тежкият, мускусен аромат на хищник. Дори и сега, докато лежеше в стаята ми, можех да подуша вълка в него въпреки болничните дрехи и човешката кожа.

Нейде отвън чух нисък, пронизителен вой, после към него се присъединиха и още. Нощният хор се надигна и въпреки осезателната липса на гласа на Сам, беше прекрасен както винаги. Сърцето ми заби по-бързо, изпълнено с неясен трепет. На пода Сам простена. Тъжен звук, съчетал в себе си вълче и човешко.

— Липсват ли ти? — прошепнах.

Той се надигна от импровизираното си легло и се изправи до прозореца, чужд силует на фона на нощта, обгърнал дългурестото си тяло с ръце.

— Не... да... не знам... Карат ме да се чувствам... странно. Сякаш мястото ми не е тук.

Звучеше ми толкова познато. Опитах се да измисля нещо, за да го успокоя, но така и не ми хрумнаха думи, които да прозвучат достатъчно искрено.

— Но това съм аз — настоя, свеждайки глава. Не знам дали се опитваше да убеди себе си или мен. Остана край прозореца, докато вълчийт вой се извиси до кресчендо и накара очите ми да се насълзят.

— Ела тук и говори с мен — казах, за да разсея и двамата ни. Сам извърна глава към мен, но не можех да видя изражението му. — На пода е студено, ще се схванеш. Просто ела тук.

— А родителите ти? — повтори той въпроса си от болницата. Щях да го попитам защо се притеснява толкова много от родителите ми, когато си спомних за историята му и блестящите, неравни белези на китките му.

— Не познаваш родителите ми.

— Къде са те? — попита.

— На откриването на галерия. Мама е художник.

В гласа му прозвуча съмнение:

— Три часът сутринта е.

— Просто ела тук — казах доста по-силно, отколкото исках. — Вярвам, че ще се държиш като джентълмен. И няма да ми отмъкваш одеялото. — Когато отново се поколеба, добавих: — Побързай, докато все още ни е останала нощ за спане.

Той послушно вдигна една от възглавниците си, но отново се поколеба, спирайки край леглото. На лунната светлина едва различавах печалното му изражение, докато оглеждаше забранената територия на постелята ми. Не бях сигурна дали съм очарована от притеснението му да сподели завивките с момиче, или обидена задето — очевидно — не бях достатъчно секси за него, за да атакува матрака ми като видял червено бик.

Най-накрая се качи до мен. Леглото проскърца под тежестта му и той трепна, преди да се свие в най-далечния край, без дори да се завие. Сега можех да усетя леката миризма на вълк доста по-ясно и въздъхнах доволно. Той също въздъхна.

— Благодаря ти — каза с официален тон, сякаш го бях поканила на прием, а не в леглото си.

— Добре си дошъл.

Истината ме прониза. Лежах с момче върколак в леглото си. При това не с кое да е момче върколак, а с моя вълк. Отново си спомних мъгливата светлина, в която го бях видяла за първи път. Странна комбинация от възбуда и нервност премина като електрически ток през тялото ми.

Сам извърна глава, за да ме погледне, сякаш моето електричество бе ударило и него. Виждах блясъка на очите му съвсем близо до мен.

— Те те ухапах. Ти също трябваше да се трансформираш.

В главата ми отново изникнаха вълците, които се бореха за тялото ми с кървави устни и оголени зъби, ръмжащи над плячката си. Един вълк, Сам, ме извлече далеч от скупчилите се над мен свои събратя. Понесе ме през гората на два крака, оставящи човешки следи в снега. Усетих, че съм се унесла, и отворих очи; така и не разбрах колко време е минало, преди да отговоря:

— Понякога ми се иска да бях.

Той затвори очи на хиляди мили разстояние, въпреки че бе в другия край на леглото ми:

— Понякога и на мен.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА: САМ

5°C

Нещо ме стресна в съня ми и бързо отворих очи. Останах да лежа неподвижно за момент, опитвайки се да определя какъв е проблемът. Събитията от предишната нощ нахлуха в съзнанието ми и разбрах, че това, което ме беше събудило, не е звук, а усещане; чужда ръка, положена върху моята. Грейс се бе обърнала в съня си и не можех да откъсна погледа си от дланта, отпусната върху моята.

Тук, докато лежах до момичето, което ме беше спасило, прстичкият факт, че съм човек, ме изпълваше с триумф.

Извърнах се към нея и за известно време просто я наблюдавах как спи, как дъхът ѝ раздвижва кичур коса, паднал пред лицето ѝ. Изглеждаше спокойна и сигурна в съня си, присъствието ми не я притесняваше по никакъв начин. Усещах и това като мъничка победа.

Когато чух стъпките на баща ѝ, останах съвършено неподвижен, сърцето ми биеше бързо и тихо. Бях готов да скоча от леглото, в случай че влезе в стаята, за да я събуди за училище. Но той просто излезе за работа, придружен от аромата на афтершейв с дъх на хвойна. Майка ѝ напусна къщата малко след това, изпускайки шумно нещо в кухнята и ругаейки с приятния си глас, докато затваряше външната врата след себе си. Не можех да повярвам, че никой от тях дори не надникна в стаята на Грейс, за да се убеди, че е добре, особено след като се бяха прибрали толкова късно през нощта. Но вратата си остана затворена.

Чувствах се глупаво в болничната си униформа, която така или иначе не ми вършеше никаква работа в това отвратително, балансиращо на ръба между сезоните време. Измъкнах се, оставяйки Грейс да спи. Тя дори не помръдна. Излязох на задната веранда, загледан в посребрената от скрежа трева. Въпреки че бях обул някакви ботуши на баща ѝ, усещах как утринният студ забива хладните си зъби в голите ми глезени под гумата. Почти можех да усетя в стомаха си лекото гадене, свързано с началото на трансформацията.

Сам, казах си, опитвайки се да накарам тялото си да ме слуша. *Ти си Сам.* Трябваше да се стопля. Върнах се вътре, за да потърся палто. Проклето време. Какво се беше случило с лятото? В претъпкания гардероб, който миришеше на спомени и нафталин, открих пухкаво яркосиньо яке, в което най-вероятно приличах на особено зле оцветен цепелин. Излязох отново на терасата, този път — по-уверено. Бащата на Грейс имаше ходила, големи като на Йети, така че пристъпих към гората с целия финес на полярна мечка в къщичка за кукли.

Въпреки студения въздух, превръщащ всеки мой дъх в облаче пара, горите бяха красиви по това време на годината. Цветовете бяха наситени и ярки — сухи листа, обагрени в поразителни нюанси на червеното и жълтото, ясно синьо небе. Все неща, които никога не бях забелязвал като вълк. Въпреки това, докато крачех към мястото, където криех дрехите си, пропусках всички онези неща, които хората не можеха да забележат. Макар че сетивата ми бяха изострени, нямаше как да подуша следите на малките животинки, промъквали се под храстите, или влажното обещание на природата за затопляне на времето по-късно през деня. Обикновено можех да чуя индустриалната симфония на колите и камионите от далечната магистрала и дори да определя размерите и скоростта на всяко превозно средство. Сега усещах единствено ароматите на есента — сухите листа и умиращите дървета — а шумът от пътя бе едва доловимо тихо жужене, идващо от голямо разстояние.

Като вълк, щях да подуша приближаването на Шелби много преди да я зърна. Но не и сега. Тя вече беше почти върху ми, когато усетих, че край мен има нещо: косъмчетата на врата ми настръхнаха и бях обзет от тревожното чувство, че някой диша заедно с мен. Обърнах се и я видях — доста голяма за женска, с бяла козина, леко жълтеникава на дневната светлина. Изглежда бе преживяла лова без драскотина. Ушите на вълчицата бяха присвити и тя наблюдаваше смехотворните ми одеяния с наклонена на една страна глава.

— Шшш — прошепнах и протегнах ръка с дланта нагоре, оставяйки я да подуши миризмата ми. — Аз съм.

Сбърчи муцуна и отстъпи бавно назад. Предполагам бе разпознала аромата на Грейс по мен. Знаех, че аз го усещам дори и

сега — лекото ухание на сапуна ѝ, задържало се в косите ми, докато лежах в нейното легло, и върху ръката, която беше държала.

Прочетох предпазливост в светлите очи на Шелби. Нещата между мен и нея винаги бяха стояли по този начин и не можех да си спомня някога да сме били на едно мнение за каквото и да било. Аз се бях вкопчил в човешкото — и в привързаността си към Грейс — подобно на борец се за живота си удавник, докато Шелби винаги бе приветствала забравата, която идваше заедно с вълчата ѝ кожа. Разбира се, тя имаше достатъчно добри причини да желае тази забрава.

Сега, в септемврийската гора, двамата стояхме и се гледахме. Ушите ѝ потрепваха, долавяйки десетки звуци, които не можех да чуя, ноздрите ѝ работеха, подсказвайки ѝ къде съм бил. Осъзнах, че си спомням усещането от сухите листа под лапите ми и острата, богата и спокойна миризма на есенните дървета от времето ми като вълк.

Шелби ме гледаше в очите. Напълно човешки жест — предвид позицията ми в йерархията на глутницата никой, различен от Пол или Бек, не можеше да ме предизвиква по подобен начин — и аз си представих човешкия ѝ глас, произнасящ думите, които ми бе казвала толкова много пъти:

— *Не ти ли липсва?*

Затворих очи, прекратявайки досега си с тези живи очи, със спомените за вълчето ми тяло. Помислих си за останалата в къщата Грейс. Нищо в моя живот като вълк не би могло да се сравни дори бегло с усещането от ръката ѝ върху моята. Завъртях тази мисъл в главата си, опитвайки се да я превърна в стих, а после да си представя китарния риф, който би я съпровождал: *Ти си моята нова плът, / моята топлина/ Ти си моят път/ и моята тъга*. Когато отворих отново очи, Шелби беше изчезнала сред дърветата тихо като полъх.

Безшумният начин, по който бе дошла и си беше отишла, ми напомни колко незащитен съм в момента, така че забързах към колибата, където бях оставил дрехите си. Преди години двамата с Бек бяхме построили тази колиба дълбоко в гората, довличайки материали от двора му. Вътре имаше печка, включена към акумулатор от лодка, и няколко пластмасови кош с изписани върху тях имена. Отворих този, върху който бе моето, и извадих натъпканата вътре раница. В другите кошове имаше храна, одеяла и резервни акумулатори — необходимата екипировка, за да може някой от нас да остане в колибата, докато чака

останалите да се трансформират. Моят обаче съдържаше нещата, които щяха да ми потрѣбват за бягство. Всичко, което щеше да ми помогне да се върна към човешкия свят възможно най-бързо. Шелби не можеше да ми прости за това.

Преоблякох се в нормалните си дрехи — няколко блузи с дълъг ръкав, които облякох една върху друга и джинси. Замених огромните ботуши на бащата на Грейс с вълнени чорапи и протритите си кожени обувки. Прибрах портфейла с парите от лятната ми работа в джоба си и натъпках всичко останало в раницата. Докато затварях вратата, долових движение с крайчеца на окото си.

— Пол! — извиках, но черният вълк, водачът на нашата глутница, бе изчезнал. Съмнявах се, че може изобщо да ме познае в момента. За него бях просто поредното човешко същество в тези гори въпреки смътно познатата миризма. Осъзнаването на този факт ме натъжи. Миналата година Пол си беше върнал човешкия облик едва в края на август. Тази година може би изобщо нямаше да се трансформира.

Знаех, че на мен също ми остават ограничен брой трансформации. Миналата година се бях променил през юни, доста сериозен скок спрямо промяната ми от по-миналата — в началото на пролетта, докато по земята още имаше сняг. А тази година? Кога ли щях да получа отново тялото си, ако Том Кълпепър не ме беше прострелял? Всъщност изобщо не можех да разбера как този изстрел бе предизвикал промяната в толкова студено време. Измръзвах, когато Грейс коленичи над мен, притискайки кърпата към врата ми. Не бях усещал лятната топлина от извънредно много време.

Красивите есенни цветове навсякъде край мен бяха зловещото доказателство, че една година е отминала, без да разбера. Изведнъж осъзнах с кристална, неумолима яснота, че това е моята последна година.

Да срещна Грейс точно сега беше безкрайно жестоко от страна на съдбата.

Не исках да мисля за това. Затичах се обратно към къщата, спирайки в края на гората, за да се убедя, че колите на родителите на Грейс все още ги няма. Влязох, задържах за момент поглед върху откритата врата на банята и след това се отправих към кухнята,

където започнах да преглеждам съдържанието на шкафовете, въпреки че в действителност не бях наистина гладен.

Признай го пред себе си. Беше те страх да се върнеш тук. Исках да я зърна отново толкова силно, този мой красив призрак, който ме бе преследвал през всичките ми години в горите. Но да, наистина ме беше страх. Страхувах се, че когато се видим лице в лице, дневната светлина може да промени нещата. Или още по-лошо — да не ги промени. Снощи бях ранен и кървящ на верандата ѝ. Всеки би могъл да ме спаси. Но днес исках нещо повече от спасение. Какво щеше да стане, ако в очите ѝ бях просто един изрод.

Ти си сатанинска гавра с божиято творение. Ти си прокълнат. Ти си дявол. Къде е синът ми? Какво си сторил с него? Затворих очи, чудейки се защо, след като бях изгубил толкова много неща, спомените за родителите ми не бяха едно от тях.

— Сам?

Трепнах, чувайки името си. Грейс ме повика отново от спалнята си, чудейки се къде съм. Не звучеше уплашена.

Бутнах вратата и погледнах в стаята. Сега, на ярката дневна светлина, можех да видя, че това е стая на възрастен. Тук нямаше пухкави розови неща или плюшени животинки, ако изобщо някога ги бе имало. Снимки на дървета по стените, всичките в еднакви черни рамки без излишни украшения по тях. Рамки, съчетаващи се чудесно с черните мебели, всичките — изчистени и функционални на вид. Хавлията и кърпите ѝ бяха надлежно сгънати върху гардероба, до който забелязах часовник, издържан в черно и бяло, и библиотека — ако съдех по заглавията, основно научна литература и криминални романи. Най-вероятно бяха подредени по азбучен ред или по дебелина.

Внезапно осъзнах колко сме различни. Ако Грейс и аз бяхме предмети, тя щеше да бъде сложен дигитален часовник, синхронизиран до секундата със световния в Лондон и работещ безотказно, докато аз щях да съм една от онези стъклени топки, която при разклащане щеше да се изпълва със снежинките на разбити спомени.

Опитвах се да измисля какво да кажа, за да не прозвучат думите ми като поздрав за човек от промъкнал се в спалнята му див звяр. „Добро утро“ ми се стори най-правилното възможно решение.

Грейс седна в леглото си. Косата ѝ бе разрошена от едната страна и сплескана от другата, на която беше лежала върху възглавницата, а черните ѝ очи блестяха от радост.

— Ти още си тук! Охо. И си имаш дрехи. Имам предвид — различни от болничните.

— Отидох да си ги взема, докато спеше.

— Колко е часът? Оооох... Сериозно съм закъсняла за училище, нали?

— Единадесет.

Грейс простена, после сви рамене.

— Знаеш ли какво? Майната му. Не съм пропуснала нито един час, откакто съм в гимназията. Дори получих награда за това миналата година. Плюс безплатна пица или нещо от сорта.

Тя отметна завивката и стана. На дневна светлина можех да видя колко непоносимо секси бе в прилепналата си тениска. Извърнах очи.

— Знаеш ли, не е нужно да си чак толкова целомъдрен. Не е като да съм гола. — Спря се пред гардероба си и ме погледна с хитро изражение. — Не си ме виждал гола, нали?

— Не — изстрелях бързо.

Тя се ухили на лъжата ми и измъкна чифт джинси:

— Е, освен ако не искаш да ме видиш гола сега, ще е най-добре да се обърнеш.

Легнах на леглото, заравяйки лице в хладните възглавници, които ухаеха на нея. Слушах шумоленето на дрехите ѝ, докато се обличаше, а сърцето ми препускаше с милион мили в час. Въздъхнах, неспособен да понеса тежестта на лъжата.

— Не съм го правил нарочно.

Матракът проскърца, когато тя скочи до мен, полагайки глава на същата възглавница.

— Винаги ли се оправдаваш толкова активно?

Гласът ми прозвуча приглушено от възглавницата.

— Опитвам се да създам у теб впечатлението, че съм свестен тип. Да ти обяснявам как съм те виждал гола, докато съм бил различно същество, не помага много за каузата ми.

Тя се разсмя:

— Ще те приемем за невинен, защото аз съм тази, която не си е дръпнала завесите.

Настана продължителна тишина, изпълнена с неизказани послания. Можех да подуша лекия аромат на нервността ѝ, можех да чуя ускорения ѝ пулс, вибриращ в матрака под ухото ми. Би било толкова лесно за устните ми да изминат няколкото инча, които ги деляха от нейните. Помислих си, че мога да доловя надеждата, туптяща ведно със сърцето ѝ: *целуни ме целуни ме целуни ме*. Обикновено съм много добър в разчитането на хорските емоции и чувства, но при Грейс всичко, което си мислех, че знам, бе замъглено от силата на собствените ми желания.

Тя се изкикоти тихичко — невероятно сладък звук, абсолютно нетипичен за нея, поне според мнението, което си бях изградил.

— Умирам от глад — каза най-накрая. — Хайде да си намерим нещо за закуска. Или по-скоро за ранен обяд предвид часа.

Изтърколих се от леглото и тя се изтърколи след мен. Бутна ме лекичко през вратата и двамата пристъпихме в кухнята. Слънчевата светлина струеше през стъклената врата на верандата, отразяваше се в белия плот, покриваше и двамата ни с меко сияние. Понеже вече знаех кое къде се намира, пристъпих напред и започнах да изваждам продукти.

Грейс ме следваше неотстъпно, докато се движех из кухнята, и търсеше уж случаен досег с мен. Пръстите ѝ докосваха лакътя ми, дланта ѝ се плъзваше по гърба ми, а с крайчица на окото си я виждах как се спира, за да ме зяпа без никакво смущение, когато си мислеше, че не я гледам. Чувствах се така сякаш изобщо не се бях трансформирал, сякаш все още я наблюдавам от гората, а тя е на люлката си и ме гледа с възхищение. *Всичко друго се жени,/ но очите ми остават./ Любовта ми победи/дългата зимна забрава...*

— За какво си мислиш? — попитах и чукнах яйце в края на тигана. После го изсипах в чаша с портокалов сок, използвайки прескърпите ми в момента човешки пръсти.

Грейс се засмя:

— За това, че ми правиш закуска.

Беше простичък отговор и не можех да бъда сигурен, че това е цялата истина. Не и докато в същото време хиляди мисли се бореха за надмощие в собствената ми глава.

— И за какво друго?

— Че е много мило от твоя страна. И че искрено се надявам да знаеш как да приготвиш яйцата. — Погледът ѝ се премести от тигана към устните ми само за миг, но ми беше пределно ясно, че не мисли само за яйцата. Тя бързо се завъртя на пети и отиде да спусне щорите, което моментално промени атмосферата в кухнята. — Мисля си също така, че тук е прекалено светло.

Слънчевите лъчи очертаха ярки хоризонтални линии по лицето ѝ.

Обърнах се към бърканите яйца и ги изсипах в чиния точно когато една от препечените филийки изскочи от тостера. Пресегнах се за нея. В същия момент и Грейс стори същото. Така настъпи един от онези прекрасни филмови моменти, в които ръцете на героите се докосват и всеки знае, че им предстои да се целунат. Само дето в реалния живот ръката ми някак се завъртя над нейната, докато се пресягах за филийката, и без да искам, притиснах тялото ѝ към плота, привеждайки се напред. Засрамен от непохватността си, първоначално така и не осъзнах, че моментът всъщност е станал още по-съвършен, докато не видях лицето на Грейс съвсем близо до моето, с вдигнати нагоре очи, чакащи да срещнат погледа ми.

Целунах я. Просто леко докоснах устните ѝ с моите, нищо животинско. Дори и наред това прекрасно единение обаче не успях да се отдам на момента: в главата ми се заблъскаха мисли за нейната реакция и ме накараха да се напрегна в миговете между докосването на устните ни и отварянето на очите ѝ.

Грейс ми се усмихна. Думите ѝ бяха подигравателни, но гласът ѝ — много нежен:

— Само толкова ли можеш?

Отново притиснах устните си към нейните, но това вече бе една много по-различна целувка. Целувка, която си заслужаваше всичките шест години чакане. Устните ѝ оживяха под моите, докато вкусах портокалов сок и страст. Пръстите ѝ се плъзнаха по бузата ми и се заровиха в косата ми, преди да се спуснат отзад по врата, хладни и треперещи върху топлата ми кожа. Аз бях див и опитомен, разкъсан на парчета и изпълнен с огненото усещане за цялост и завършеност. За първи път в човешкия ми живот мислите ми не се опитаха да подредят емоциите в текст за песен или поне да ги складират за по-нататъшна лирическа употреба.

За първи път в живота си
бях тук
и никъде другаде.

Тогава отворих очи и видях, че в целия свят сме останали само
Грейс и аз — нищо и никой, освен нас двамата. Тя, стиснала здраво
устни, сякаш за да задържи целувката ми вътре в себе си, докато аз се
опитвах да съхраня този непокорен момент, който заплашваше да
отлети подобно на птичка, задържана в шепата ми.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА: САМ 15°C

Елементите от някои дни се напасват подобно на цветен витраж; стотици блестящи малки парченца от цвят и настроения, които — съчетани в едно — създават цялостната картина. Последните двадесет и четири часа бяха нещо подобно. Нощта в болницата, обагрена в бледозелено. Часовете от ранната утрин в леглото на Грейс и техният мрачен пурпур. Студеното синьо, напомнило ми за моя друг живот тази сутрин. И най-накрая — блестящата слънчева яснота на целувката ни.

В късчетата от витража двамата с Грейс стояхме върху износените седалки на стар „Форд Бронко“, паркиран в далечния край на паркинга на автокъща за стари коли в покрайнините на града. Вече виждах как цялостната картина придобива очертания и фокус — блестящ портрет на нещо, което си мислех, че никога няма да имам.

Грейс прокара пръстите си по волана на бронкото със замислено изражение, след което се обърна към мен:

— Хайде да играем на двадесет въпроса.

Бях се изтегнал в съседната седалка с притворени очи и се наслаждавах на следобедното слънце, което грееше през стъклото. Беше приятно.

— Няма ли да огледаш и другите коли? Нали знаеш, че купуването на кола обикновено е свързано с... ами с *покупка*.

— Не съм добра в дългото избиране — усмихна се Грейс. — Обикновено просто виждам това, което искам, и го купувам.

Засмях се. Вече чувствах, че я познавам достатъчно, за да мога да отбележа колко типично за Грейс е подобно разсъждение.

Тя присви очи в престорено раздражение и кръстоса ръце върху гърдите си:

— Така че преминаваме на въпросите. Длъжен си да отговориш на всичките.

Хвърлих едно око към паркинга, за да се убедя, че собственикът на автокъщата все още не е довялкъл останалата край пътя стара кола на Грейс. Тук в Мърси Фолс пътната помощ и търговецът на коли бяха един и същи човек.

— Добре. Надявам се, че няма да ме попиташ за нищо срамно.

Грейс се плъзна по-близо до мен и се облегна назад, имитирайки собствената ми стойка. Кракът ѝ докосна моя, рамото ѝ се притисна към моето, а хлабаво вързаната ѝ обувка се отпусна върху моята — кожена и протрита. Това очевидно беше първият ѝ въпрос. Пулсът ми се ускори и ѝ отговори без думи.

Гласът ѝ прозвуча спокойно и прагматично, сякаш не осъзнаваше ефекта, който оказва върху мен:

— Искам да знам какво те кара да приемеш вълча форма.

Е, този поне беше лесен.

— Когато температурите паднат, се превръщам във вълк. Започне ли да става хладно през нощта и топло през деня, вече усещам приближаването на трансформацията, докато не стане достатъчно студено, за да се преобразя във вълк. Оставам такъв до следващата пролет.

— Същото ли важи за другите?

Кимнах.

— Колкото по-дълго си вълк, толкова по-топло трябва да бъде, за да се върнеш към човешкия си облик. — Млъкнах за момент, чудейки се дали точно сега бе моментът да ѝ го кажа. — Никой не знае колко години са ни отредени; години, в които да се преобразяваме отново в хора. Различно е за всеки вълк.

Грейс ме погледна изпитателно — същият продължителен, изучаващ поглед, с който ме бе гледала, докато лежеше в снега като дете. Не можех да разчета в очите ѝ повече, отколкото бях успял да науча тогава. Напрегнах се в очакване на следващите ѝ думи, но тя милостиво насочи разпита в различна посока:

— Колко сте?

Не бях съвсем сигурен, просто защото много от нас вече не се превръщаха в хора.

— Около двадесет.

— Какво ядете?

— Малки зайчета. — Тя присви очи, което ме накара да се усмихна. — Е, ядем и възрастни зайци. Ям зайци без никаква дискриминация.

Тя продължи бързо:

— Какво имаше на муцуната ти онази вечер? Когато ме остави да те докосна?

Гласът ѝ дори не трепна, но виждах колко е нервна. Не беше напълно сигурна, че иска да научи отговора. Напрегнах се, за да си спомня онази вечер — пръстите ѝ в козината ми, дъхът ѝ върху лицето ми, гузното удоволствие от факта, че съм толкова близо до нея. Момчето. Онова, което беше ухапано. За това ме питаше.

— Имаш предвид кръвта по муцуната ми?

Грейс кимна.

Част от мен се натъжи, задето беше попитала, но беше логично да го стори рано или късно. Имаше достатъчно причини, за да се съмнява с мен.

— Не беше негова. На онова момче.

— Джак — отбеляза тя.

— Джак — повторих. — Не беше негова. Знаех, че са го нападнали, но не бях там. — Наложих ми се да се гмурна още по-дълбоко в спомените си, за да проследя източника на кръвта. Човешкият мозък ми предлагаше логичните отговори — заек, сърна, сгазено на пътя животно, образи далеч по-силни от реалните ми вълчи спомени. Най-накрая успях да се вкопча в истината и да я измъкна на повърхността. Не бях особено горд от нея. — Беше котка. Това беше нейната кръв, бях уловил котка.

Грейс беше затаила дъх и сега видимо облекчено го остави да напусне дробовете ѝ.

— Не си ли разстроена заради котенцето? — попитах.

— Нали все пак трябва да се храниш. Щом не е бил Джак, не ми пука, дори да е било малко сладко кенгурче — отвърна. Но очевидно продължаваше да мисли за този Джак. Опитах се да си спомня малкото, което знаех за нападението, защото никак не ми беше приятно някой да има лошо мнение за глутницата ми.

— Той ги е провокирал — отбелязах.

— Какво е направил? Нали каза, че не си бил там?

Тръснах глава и се опитах да обясня:

— Ние не можем... имам предвид вълците... когато комуникираме един с друг, го правим чрез образи. Простички образи. Освен това не се получава на големи разстояния. Но когато сме близо един до друг, можем да споделим образа с друг вълк. А вълците, които са нападнали Джак, ми показаха своите образи.

— Взаимно можете да си четете мислите? — попита Грейс недоверчиво.

Поклатих енергично глава.

— Не. Не. На мен... трудно ми е да го обясня, когато съм чове... когато съм себе си. Това е обикновен начин на комуникация, просто мозъците ни работят по различен начин, когато сме вълци. Не можем да възприемаме абстрактни концепции. Не разбираме неща като време, имена или по-сложни емоции. Разменяме си сигнали, когато ловуваме или усетим някаква опасност.

— И какви образи видя относно Джак?

Сведох очи. Чувствах се изключително странно — да извиквам вълчи спомени в човешкия си мозък. Зарових се из неясните, размазани картини, този път способен да анализирам нещата, които виждам. Разбрах, че червените петна в козината на вълците са рани от изстрели, че това по муцуните им е кръвта на Джак.

— Някои от вълците ми показаха, че са били улучени от него. С... пушка? Да, трябва да е имал въздушна пушка. Освен това е бил облечен в червена тениска.

Вълците почти не различаваха цветовете, но виждаха ясно червеното.

— Но защо ще прави нещо подобно?

Поклатих глава:

— Не знам. Няма как да видя мотивите му в тези образи.

Грейс замълча и предположих, че все още мисли за Джак.

Стояхме близо един до друг в тишината и започнах да се чудя дали не съм я разстроил с нещо. Тогава тя внезапно проговори.

— Значи никога не си имал възможност да си отвориш коледните подаръци?

Погледнах я, без да знам какво да й отговоря. Коледата бе нещо, което се случваше в един друг живот, животът преди вълкът в мен да се пробуди.

Грейс заби поглед във волана.

— Просто си мислех как никога те нямаше през летата и аз много обичах коледите, защото знаех, че през зимата ще те виждам отново. В гората. Като вълк. Предполагам, е така заради студа, нали? Но това също така означава, че никога няма да получиш коледни подаръци.

Тръснах глава. Вече се трансформирах толкова рано, че дори не успявах да видя коледната украса в магазините.

Грейс се намръщи, все още загледана във волана.

— Мислиш ли си за мен, когато си вълк?

Във вълчата си форма бях просто сянката на едно момче, което се бори отчаяно, за да задържи губещи смисъл думи в завладяното си от кристално ясни инстинкти съзнание. Не исках да ѝ казвам истината: че не можех да си спомня дори името ѝ.

— Мисля си за начина, по който ухаеш — споделих откровено. Пресегнах се и поднесох кичур от косата ѝ към носа си. Мирисът на шампоана ми напомни за аромата на кожата ѝ. Преглътнах и оставих кичура да падне обратно на рамото ѝ.

Очите на Грейс проследиха ръката ми, докато я връщах обратно в скута си, и видях, че тя също преглътна. Закономерният въпрос — кога ще се трансформирам отново — падна като сянка между нас, но нито един от двамата ни не се реши да му придаде реална форма, като го изрече гласно. Все още не бях готов да ѝ кажа. Гърдите ми се стегнаха болезнено при мисълта, че ще трябва да изоставя всичко това.

— Е — произнесе тя след малко, поставяйки длани върху волана, — знаеш ли как да шофираш?

Извадих портфейла си от джоба на джинсите и го разтворих пред нея:

— Щатът Минесота явно е на мнение, че мога.

Тя измъкна шофьорската ми книжка от съответното отделение, опря я на волана и започна да чете на глас:

— Самюъл К. Рот. — Примигна и добави изненадано — Ама това си е съвсем реален документ. Означава, че наистина си истински.

Разсмях се:

— Още ли имаш съмнения?

Наместо да отговори, Грейс ми върна портфейла и попита:

— Това истинското ти име ли е? Не трябва ли да те водят мъртъв като Джак.

Не бях сигурен, че искам да разговаряме за това, но все пак отвърнах:

— Не беше същото. Не бях ухапан толкова лошо и никакви непознати хора ме спасиха, преди вълците да завлекат тялото ми в гората. Никой не ме е обявявал за мъртъв, какъвто е случаят с Джак. Така че да — това е истинското ми име.

Грейс ме погледна изпитателно и аз се зачудих какво ли си мисли. След това над лицето ѝ внезапно падна сянка:

— Значи родителите ти знаят какво си, така ли? Това е причината, заради която те са...

Млъкна и притвори очи. Видях я как преглъща отново.

— Поболява те седмици по-късно — спасих я аз от завършването на изречението. — Имам предвид вълчия токсин. Бавно те променя. Не можех да спра да се трансформирам в звяр и обратно в човек, независимо дали ми беше топло или студено. — Направих пауза, докато спомените проблясваха в съзнанието ми като снимки от нечий чужд фотоапарат. — Мислех си, че съм обладан от демон. След това времето се затопли и състоянието ми се подобри. Имам предвид, че се стабилизирах, и те решиха, че съм излекуван. Или по-скоро спасен, благодарение на Господнята сила. Докато не дойде зимата. Цели две години разчитаха, че от църквата ще успеят да направят нещо за мен. След това обаче решиха да вземат нещата в свои ръце. В момента и двамата излежават доживотни присъди. Така и не осъзнаха, че сме потрудни за убиване от обикновените хора.

Лицето на Грейс беше преbledняло, а кокалчетата на ръцете ѝ — побелели от стискане на волана:

— Нека поговорим за нещо друго, става ли?

— Съжалявам — промълвих. И наистина беше така. — Да си поговорим за коли. Тази ли ще бъде твоето ново подопечно возило? Имам предвид — ако всичко с двигателя ѝ е наред? Всъщност нищичко не разбирам от коли, но мога да се преструвам за пред продавача. „Добре върви“ ми звучи като фраза, която някой разбирач би използвал, нали?

Тя се вкопчи в новата тема и погали нежно волана.

— Харесва ми.

— Доста е грозна — казах великодушно. — Но пък ми изглежда като машина, която само би се изсмяла на преспите, преди да ги

прегази. А ако блъснеш сърна, колата просто ще подскочи лекичко и ще продължи по пътя си.

Грейс добави:

— Освен това има доста удобни предни седалки. Бих могла просто да... — Тя се извъртя, плъзна се към мен и нежно постави едната си ръка върху коляното ми. Лицето ѝ беше само на сантиметър-два от моето, можех да почувствам топлината на дъха ѝ върху устните си. Достатъчно близо, за да усетя копнежа, и аз също да се приведа леко към нея.

В съзнанието ми изскочи образът на Грейс в задния ѝ двор с протегната към мен ръка, умоляваща ме да се приближа. Но тогава не можех да го направя. Бях в друг свят, чиито закони изискваха от мен да спазвам дистанция. Сега се замислих дали все още живеях в този свят, дали се подчинявах на правилата му. Моята човешка кожа само ми се подиграваше, мамеше ме с обещания за щастие, което щеше да изчезне в миг, разпръснато от първия по-хладен бриз.

Отдръпнах се от нея и бързо извърнах поглед, за да не видя разочарованието ѝ. Тишината натежа над нас.

— Кажи ми какво се случи, след като беше ухапана — попитах, просто за да кажа нещо. — Разболя ли се?

Тя се отпусна обратно в седалката си и въздъхна. Зачудих се колко ли пъти съм я разочаровал преди.

— Не знам. Беше страшно отдавна. Мисля, че... може би да. Спомням си, че лепнах някакъв грип точно след това.

След като аз бях ухапан, също се чувствах така, сякаш съм болен от грип. Отпадналост, температура, треска, гадене, изгарящо гърлото ми, болки в костите, които променяха формата си.

Грейс сви рамене:

— Освен това през същата година се оказах и заключена в колата. Случи се месец или два след нападението. Беше пролет, но температурите бяха страшно високи. Татко ме взе с него, защото имаше да свърши някаква работа, а аз явно съм била твърде малка, за да ме остави сама вкъщи. — Погледна ме, за да провери дали я слушам. Слушах я. — Както и да е, бях болна от грип и сънлива заради температурата. Така че на път за вкъщи съм заспала на задната седалка... и следващото нещо, което си спомням, е как се събуждам в болницата. Предполагам, че татко е пристигнал вкъщи, разтоварил е

покупките и просто е забравил за мен. Оставил ме е заключена в колата. Казаха, че съм се опитвала да изляза, но това наистина не си го спомням. Не си спомням нищо преди болницата, където сестрата каза, че това е бил най-горещият май в историята на Мърси Фолс. Лекарят обясни на татко, че жегата в колата е можела да ме убие, но аз съм момиче — чудо. Имам си най-загрижените и отговорни родители на света, нали?

Поклатих глава невярващо. Тишината отново се спусна между нас и ми даде достатъчно време да забележа мрачното ѝ изражение, което ми напомни, че искрено съжалявам заедно преди минута бях отказал да я целуна. Помислих си, че може би трябва да кажа нещо от сорта на *покажи ми какво имаше предвид одева, когато сподели колко харесваш тези седалки*, но дори не успях да си представя как устните ми оформят тези думи, така че просто я хванах за ръката и проследих с пръст линиите на дланта ѝ, оставяйки кожата ми да запомни това усещане.

Грейс тихичко простена и затвори очи, докато показалецът ми рисуваше кръгчета по кожата ѝ. Това беше дори по-добро от целуването.

И двамата подскочихме, когато някой почука по стъклото. Местното съчетание между пътна помощ и търговец на коли стоеше изправено до бронкото и надничаше вътре. Гласът му прозвуча приглушено заради вдигнатия прозорец:

— Намерихте ли това, което търсехте?

Грейс се пресегна и свали стъклото. Говореше на него, но гледаше мен, а очите ѝ бяха изпълнени с топлина, когато каза:

— Абсолютно.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА: ГРЕЙС

3°C

Същата нощ Сам отново остана в леглото ми. Заспа, свенливо присвил се в далечния му край, но в съня телата ни бяха успели да се намерят. Разбудих се в ранните часове, много преди зазоряване, в осветената от призрачно бледа лунна светлина стая и видях, че съм се притиснала към гърба му, с ръце, скръстени на гърдите ми, като мумия. Едва виждах тъмната извивка на рамото му, но нещо във формата ѝ ме изпълни с пронизващо, неудържимо привличане. Тялото му бе топло и ухаеше толкова приятно — на вълк, на дървета, на дом — че аз зарових лице в тази тъй прекрасна извивка, затваряйки отново очи. Той тихо простена и се извъртя така, че да се притисне по-плътно до мен.

Малко преди да заспа отново, докато дишането ми се забавяше, влизайки в ритъм с неговото, една ярка мисъл пламна в съзнанието ми: *не мога да живея без това.*

Трябваше да има лек.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА: ГРЕЙС

22°C

Следващият ден беше нетипично горещ за сезона и прекалено хубав, за да ходя на училище, но за съжаление не можех да отсъствам два дни поред без наистина добро оправдание. Не че щях да изостана особено с материала, просто когато не си пропускала нито един час за дълъг период от време, отсъствието ти се набива в очите на хората. Рейчъл вече ми бе звъняла два пъти и беше оставила зловещо съобщение на телефонния секретар, че съм избрала *лош ден, за да скатаеш от училище, Грейс Брисбейн!* Оливия не се беше обаждала след спречкването ни в коридора и затова предположих, че в момента явно не си говорим.

Сам ме откара до училище с бронкото, докато аз трескаво се опитвах да довърша домашното си по английски, което така и не бях написала предишния ден. Когато паркира, отворих вратата и в колата нахлу приятно топъл въздух. Докоснат от мекия полъх, той извърна лице и притвори очи.

— Обичам това време. Чувствам се изцяло себе си.

Докато го гледах как се наслаждава на слънцето, зимата ми се струваше на милиони мили разстояние от нас и дори не можех да си представя, че ще дойде момент, в който той ще трябва да ме напусне. Исках да запомня ясно странната извивка на носа му, за да си имам материал за малко фантазийки по-късно през деня. За момент почувствах нелогична вина, задето чувствам ми към Сам бяха заменили тези, които някога изпитвах към своя вълк, но бързо си припомних, че той всъщност беше моят вълк. За пореден път усетих как пластовете на битието ми се разместват от самия факт на неговото съществуване, от облекчението, което то ми носеше. Сега бремето от моята така наречена мания беше толкова... леко. Единственото, което трябваше да обясня някак на моите приятелки, беше откъде точно се е взело гаджето ми.

— Трябва да тръгвам — казах му. — Въпреки че изобщо не ми се иска.

Сам отвори очи, за да ме погледне:

— Ще бъда тук, когато свършиш, обещавам. — След това добави извънредно сериозно. — Може ли да използвам колата ти? Бих искал да видя дали Бек все още е човек, а ако не е — дали електричеството в къщата му е включено.

Кимнах, въпреки че част от мен се надяваше токът в дома на Бек да е изключен. Искях Сам в леглото си, където можех да го задържа в прегръдките си, да го задържа, за да не изчезне като сън по зазоряване. Всичко това бе прекалено хубаво, за да не е сън. Излязох от бронкото, носейки раницата си.

— И гледай да не си отнесеш някоя глоба, състезателю.

Докато заобикалях колата, Сам свали прозореца си и извика:

— Хей!

— Какво?

Той промълви срамежливо:

— Ела тук, Грейс.

Усмихнах се на начина, по който произнесе името ми, и се върнах до прозореца, по-широко засмяна, когато осъзнах какво иска. Леката му целувка не ме заблуди; в мига, когато устните ни се разделиха, той ме придърпа отново към себе си. После въздъхна:

— Ще закъснееш за училище заради мен.

Ухилих се. Бях най-щастливото момиче на света.

— Ще ме чакаш ли в три?

— Не бих пропуснал да те видя отново за нищо на света.

Наблюдавах го как потегля и вече усещах тежестта на дългите часове, които трябваше да прекарам без него.

Един учебник ме плесна по ръката:

— Това пък какво беше?!

Обърнах се към Рейчъл. Трябваше да измисля нещо по-лесно за обяснение от истината:

— Ами колата ми.

Тя не задълба по темата, най-вероятно защото мислите й вече се бяха насочили към нещо друго. Хвана ме за лакътя и ме поведе към училището. Със сигурност, със *сигурност* трябваше да има някаква божествена награда заради мъченическото ми решение да вляза в клас,

отделяйки се от Сам, при това в толкова прекрасен ден. Рейчъл ме разтърси лекичко, за да привлече вниманието ми:

— Грейс. Не се отнасяй. Няма да повярваш. Вчера пред училището имаше вълк. На паркинга. Всички го видяха.

— Какво? — извърнах се, за да погледна през рамо към паркинга, опитвайки се да си представя вълк сред колите. Редките борови дръвчета наоколо нямаха връзка с Пограничната гора; вълкът трябваше да е пресякъл доста улици и дворове, за да дойде до тук. — Как изглеждаше?

Рейчъл ме погледна странно:

— Вълкът ли?

Кимнах.

— Ами като вълк. Сив. — Видя, че очаквам от нея малко повече информация и сви рамене. — Не знам, Грейс. Синкавосив? С някакви грозни белези на рамото. Изглеждаше мърляв.

Значи е бил Джак. Трябва да е бил той.

— Настанала е страхотна паника, нали?

— Аха. Трябваше да бъдеш тук, вълче момиче. Сериозно. Никой не беше наранен, слава Богу, но Оливия направо откачи. Цялото училище откачи де. Изабел изпадна в истерия и направи страхотна сцена. — Рейчъл ме стисна за ръката. — А сега ми кажи защо не си вдигаше телефона?

Влязохме в училището. Вратите бяха отворени и свежият въздух нахлуваше във фойето.

— Нямах батерия.

Рейчъл изсумтя и заговори по-високо, за да надвика шумотевицата по коридорите:

— Болна ли беше? Честно, не вярвах, че ще доживея деня, в който ще пропуснеш някой от часовете. А твоето отсъствие, съчетано с размотаването на диви зверове по паркинга, ме накара да си мисля, че идва краят на света. Направо очаквах от небето да плисне кървав дъжд.

— Беше някакъв лек, едnodневен грип — обясних.

— Гадост, май не трябваше да те докосвам, а?

Наместо да се отмести обаче, Рейчъл ме бутна с рамо и се ухили. Разсмях се и също я сбутах... и в същия момент видях Изабел Кълпепър. Усмивката ми угасна. Беше се облегнала на една от чешмите с присвити рамене и сведен поглед. Първоначално реших, че

гледа нещо на мобилния си телефон, но след това забелязах, че ръцете ѝ са празни и тя просто е забила поглед в земята. Ако не беше такава ледена принцеса, сигурно бих си помислила, че плаче. Зачудих се дали не трябва да я заговоря.

Сякаш прочела мислите ми, тя вдигна глава и очите ѝ — толкова подобни на тези на Джак — срещнаха моите. Можех да прочета предизвикателството в тях: *Какво си ме зяпнала, а?*

Бързо извърнах поглед и продължих да крача до Рейчъл, но в душата ми натежа усещането за неща, които са останали неизречени.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА: САМ

4°C

Лежах в леглото на Грейс, без да мога да заспя, и се взирах в мрака, нарушаван единствено от тъмния ореол от къдрици върху съседната възглавница. Бях притеснен от новината за появата на Джак в училището. И си мислех за вълците, които не се държаха като вълци. Мислех си за Криста Болман.

Бяха изминали години от последния път, в който спомените за нея ме бяха навестявали, но историята на Грейс за появата на Джак на място, където не би трябвало да бъде, ги върна отново.

Замислих се за деня, в който я бях видял за последно. За деня, в който Криста и Бек се караха в кухнята, в хола, в коридора и отново в кухнята, ръмжащи, крещящи и обикалящи се един друг, като готвещи се за схватка вълци. Тогава бях млад, на около осем, така че Бек ми се струваше истински гигант — огромен, страховит бог, който едва удържаше стаената в гнева си мощ. Двамата с Криста — едра млада жена с почервеняло от ярост лице — обикаляха из къщата отново и отново.

— Ти уби двама души, Криста. Кога ще се изправиш лице в лице с истината?

— Убила? Убила!? — Гласът ѝ бе пронизителен и неприятен като нокти, дращещи по стъкло. — Ами аз? Погледни ме. С живота ми е свършено.

— Не е — отсече Бек. — Все още дишаш, нали? Сърцето ти все още бие? Не мога да кажа същото за двете ти жертви.

Помня, че се присвих, когато Криста изкрещя — гърлен, почти нечленоразделен крясък:

— Това не е живот!

Бек започна да ѝ говори за егоизъм и отговорност, но тя отвърна с поток от псувни, който ме беше шокирал — никога не бях чувал подобни думи.

— А какво ще кажеш за нещастника в мазето? — извика Бек. Виждах гърба му от преддверието, където стоях. — Ти го ухапа, Криста. Ти разруши неговия живот. И уби двама души. Просто защото те обидиха. Все се надявам да видя някакво разкаяние. Дяволите да го вземат, трябва ми гаранция, че това няма да се случи отново.

— Защо трябва да ти давам гаранции за каквото и да било? Някога ти да си ми давал нещо? — озъби се Криста. Раменете ѝ се тресяха. — Наричаш себе си водач на глутница? Това не е глутница, а някакъв култ, величаещ личността ти. Отвращавах ме. Ще правя каквото си пожела. И ще си живея живота, както намеря за добре.

Гласът на Бек беше ужасяващо, наистина ужасяващо лишен от емоции, когато произнесе следващите си думи. Помня, че в онзи момент внезапно ми стана жал за Криста, защото знаех, че той спира да звучи разгневено, когато нещата наистина започнат да отиват на зле:

— Значи отказваш да ми обещаеш, че това няма да се случи отново?

Тогава тя погледна към мен... не, не към мен. През мен. Умът ѝ беше някъде далеч, бягаше от реалността на нейното променящо се тяло. Можех да видя изпъкналите вени на челото ѝ, забелязах растящите ѝ нокти:

— Не ти дължа нищо. Върви по дяволите.

Бек каза много тихо:

— Махай се от дома ми.

И тя го направи. Затръшна остъклената врата толкова силно, че чиниите в кухненския шкаф задрънчаха. Секунди по-късно чух как вратата се отваря и затваря отново, много по-тихо — Бек излезе след нея.

Помня, че навън беше достатъчно студено, и се притесних, че Бек може да се трансформира за зимата, оставяйки ме сам в къщата. Страхът беше достатъчно силен, за да ме накара да се измъкна от преддверието и да вляза в хола. Точно тогава чух силния гръм.

Бек тихо се върна обратно в къщата, треперейки от студа и борбата си с трансформацията, и внимателно, сякаш бе направен от стъкло, остави пистолета върху плота. Едва сега ме забеляза да стоя наред стаята, обвил ръце около тялото си, с пръсти, вкопчени в бицепсите.

Помня как звучеше гласът му. Безизразен. Дрезгав.

— Не пипай това, Сам.

След това се оттегли в кабинета си, където остана през целия ден, като придържаше главата си с ръце. Когато започна да се здрачава, той и Улрик излязоха навън, шепнейки си нещо; през прозореца видях как Улрик изнася лопата от гаража.

А сега аз бях тук и лежах в леглото на Грейс, докато някъде навън бродеше Джак. От психически нестабилните хора стават много лоши върколаци.

Докато Грейс беше на училище, бях отишъл до дома на Бек. Алеята пред къщата бе пуста, прозорците — тъмни. Не събрах смелост да вляза вътре, за да видя от колко време е необитаема. Без Бек, който да наставлява глутницата, кой би могъл да държи Джак изкъсо, да се погрижи младият върколак да не прави глупости?

Усещах зараждащото се чувство за нежелана отговорност. Бек имаше мобилен телефон, но не можех да се сетя за номера, колкото и да се ровех в спомените си. Притиснах глава към възглавницата и се помолих Джак да не ухапе никого, защото ако той се превърнеше в проблем, не мисля, че бях достатъчно силен, за да направя това, което трябваше да бъде направено.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА: САМ 14°C

Когато будилникът на Грейс зазвъня в 6:45 на следващата сутрин и изпълни ушите ми с пищящите си електронни сквернословия, мигновено скочих с разтуптяно сърце, точно както бях направил и предишния ден. Главата ми все още беше изпълнена с избледняващи сънища за вълци, хора и окървавени челюсти.

— Ммммм — промърмори Грейс, видимо незаинтересувана от какофонията, и придърпа одеялото нагоре, увивайки се в него. — Изключи го, моля те. Ставам. Ставам след секундичка.

Тя се завъртя, а русите къдрици едва се виждаха над ръба на завивките, сякаш внезапно се беше смалила.

Това бе положението. Тя спеше, а аз — не.

Приведох се над нея и я прегърнах, топла и сънлива, задържах я в обятията си за още няколко минути. Погалих я нежно по косата, отметнах един кичур от челото ѝ и го проследих с пръстите си по цялата му дължина, покрай ухото, до началото на дългата ѝ шия, където косата ѝ спираше да бъде коса и се превръщаше в тънки, мънички, рошави косъмчета. Бяха очарователни, тези малки, меки пухчета, които щяха да пораснат, превръщайки се в истинска коса. Бях изкушен да се наведе и да ги ухапя, придърпвайки ги нежно със зъби. За да я събудя, да я целуна и да ѝ помогна да закъснее за училище. За съжаление мислите ми бяха прекалено обсебени от Джак, Криста и хората, от които ставаха лоши върколаци. Ако отидех до училището, дали можех да проследя избледняващата диря на Джак, разчитайки на отслабналото си в човешката ми форма обоняние?

— Грейс — прошепнах, — събуди се.

Тя тихичко измърмори нещо, което в груб превод от езика на спящите май означаваше *чупката*.

— Време е да ставаш — казах и мушнах пръст в ухото ѝ.

Грейс изписка и ме плесна през ръката. Е, вече беше будна.

Утрините ни заедно започваха да придобиват уюта на рутината. Все още замаяна от съня си, тя се отправи към душа, влачейки крака, аз поставих две гевречета в тостера — по едно за всеки от нас — и убедих кафе машината да направи нещо, което най-малкото звучеше като приготвяне на кафе. Върнах се в стаята, слушайки как Грейс си тананика под душа нещо не особено мелодично, обух си джинсите и започнах да търся в чекмеджетата ѝ някакви чорапи, които нямат прекалено момичешки вид, за да мога да ги взема назаем.

Дъхът ми спря, когато видях снимките сред грижливо сгънатите ѝ дрехи. Снимки на вълци. На нас. Внимателно извадих купчинката и отидох на леглото. Обърнат с гръб към вратата, сякаш вършех нещо нередно, започнах бавно да ги разглеждам. Имаше нещо пленително във възможността да гледам тези образи с човешките си очи. Можех да нарека някои от вълците с човешки имена, по-старите, които винаги се бяха трансформирали преди мен. Бек — огромен, тромав, синкавосив. Пол — черен, с извънредно чиста козина. Улрик — кафяво-сив. Сейлъм, с неговото нащърбено ухо и дивите му очи. Въздъхнах, без да знам защо.

Вратата зад мен се отвори, пропускайки облак пара, която ухаеше на сапуна, използван от Грейс. Самата тя пристъпи зад мен и положи глава на рамото ми. Вдишах аромата ѝ.

— Себе си ли гледаш? — попита.

Пръстите ми, които точно отгръщаха снимките, замръзнаха.

— И мен ли ме има тук?

Грейс приседна на леглото с лице към мен:

— Разбира се. Ти си на повечето от тях. Не се ли разпознаваш? О! Ама разбира се, че не можеш да се познаеш. Кажи ми кой кой е?

Бавно започнах да отгръщам снимките отново, а тя се присламчи по-близо до мен и леглото проскърца при движението ѝ.

— Това е Бек. Той винаги поема грижата за новите вълци. — Въпреки че бе имало само два нови вълка след мен: Криста и нещастникът, който тя бе създала — Дерек. Истината беше, че не бях свикнал с млади новодошли — глутницата ни обикновено нарастваше, когато към нас се присъединяваха по-стари вълци, а не дивашки създадени новаци като Джак. — Всички ние оставаме в къщата на Бек. Той е нещо като... като водача на глутницата ни, когато сме хора. Като баща ми е. — Прозвуча странно, произнесено по този начин от

собствената ми уста, въпреки че бе самата истина. Просто никога преди не ми се беше налагало да го обяснявам на някого. Именно той ме бе взел под крилото си, след като бях избягал от къщи, внимателно събирайки и сглобявайки отново разпилените частици на здравия ми разум.

— Можех и сама да се досетя за това, за чувствата ти към него — каза Грейс. Звучеше изненадана и горда от тази проява на собствената ѝ интуиция. — Гласът ти звучи различно, когато говориш за него.

— Различно ли? — беше мой ред да се изненадам. — По какъв начин?

Тя сви леко рамене и ме погледна срамежливо:

— Ами не знам. Гордо, предполагам. Мисля, че е сладко. А това кой е?

— Шелби — отвърнах. Този път със сигурност не прозвучах гордо. — Разказвал съм ти за нея.

Грейс наблюдаваше лицето ми.

Споменът за последния път, когато се бяхме срещнали с Шелби, накара стомаха ми да се присвие.

— Двамата с нея не гледаме на света по един и същи начин. Тя смята, че да бъдеш вълк е дар.

Грейс кимна и аз ѝ бях благодарен, че не задълба в темата. Прехвърлих набързо следващите снимки, повечето на Шелби и Бек, докато не стигнах до една, от която блестеше черната козина на Пол.

— Това е Пол. Водачът на глутницата ни, когато сме вълци. А това до него е Улрик — посочих сиво-кафявия вълк до Пол. — Той е нещо като лудия ми чичо. Немец. Псува непрекъснато. Много е забавен.

Всъщност може би трябваше да кажа „много беше забавен“. Не знаех дали това е последната му година, или в него има още едно лято. Спомних си смеха му, който наподобяваше излитащо ято гарвани, и колко много държеше на немския си акцент, сякаш без него нямаше да бъде Улрик.

— Добре ли си? — попита Грейс, изучавайки лицето ми.

Поклатих глава, загледан във вълците от снимките. Животни, видени през очите ми на човек. Моето семейство. Аз. Моето бъдеще. Тези снимки прогаряха граница, която все още не бях готов да пресека.

Осъзнах, че Грейс е положила ръка върху рамото ми и е опряла буза в моята, за да ме успокои, въпреки че изобщо не можеше да разбере какво ме притеснява.

— Ще ми се да ги беше срещнала — промълвих, — когато всички бяха хора.

Не знаех как да ѝ обясня каква огромна част от моята личност съставляваха те, човешките им гласове и човешките им лица, техните миризми и форми, когато бяха вълци. Как да ѝ обясня колко изгубен се чувствах сега, когато бях единственият, носещ човешката си кожа.

— Разкажи ми нещо за тях — промълви тя. Гласът ѝ прозвуча приглушено, защото лицето ѝ бе заровено в тениската ми.

Оставих ума ми да се зарее из спомените.

— Бек ме научи как да ловувам, когато бях на осем. Мразех този момент. — Спомнях си как стоя в хола на Бек, взирайки се в първото докосване на зимата, покрило с лед клоните на близките дървета, ярки и искрящи под лъчите на утринното слънце. Задният двор ми изглеждаше като някаква далечна, чужда и опасна планета.

— Защо го мразеше? — попита Грейс.

— Не можех да понасям кръв. Не ми харесваше идеята да наранявам. Бях едва на осем. — Можех да се погледна отстрани в тези спомени — мъничък, кльощав, невинен. Бях прекарал цялото лято, вярвайки наивно, че щом съм с Бек, тази зима ще бъде различна, че няма да се трансформирам и завинаги ще продължавам да ям яйцата, които той ми приготвя. Но когато вечерите започнаха да стават по-студени, а дори кратките ми излизания навън караха нещо в мускулите ми да се раздвижва, започнах да осъзнавам все по-ясно, че времето за трансформацията ми ще дойде скоро, че няма начин да избегна връщането към вълчата си форма, а не след дълго Бек вече няма да е наоколо, за да ми готви. Кое то въпреки всичко не значеше, че бях готов да тръгна на лов доброволно.

— Добре де, защо е трябвало да ловувате изобщо? — попита моята прагматична Грейс. — Защо просто не си оставяхте някаква храна.

— Ха. Зададох на Бек съвършено същия въпрос. Отговори ми Улрик: „Я, за нас, миещите мечки и опосумите, нали?“.

Грейс се разсмя, изненадващо възхитена от отчайващия ми опит да пресъздам акцента на Улрик.

Усетих как бузите ми пламват; беше толкова приятно да разговарям с нея за глутницата. Обожавах блясъка в погледа ѝ, докато ме гледаше с любопитство и лека усмивка — тя знаеше какво представлявах и въпреки това искаше да научи още. Което обаче не значеше, че беше правилно да ѝ разказвам всички тези неща. На нея — човек извън глутницата. Бек винаги бе казвал — *единствените хора, които биха ни защитили, сме самите ние*. Но Бек не познаваше Грейс. А и Грейс не беше просто човек. Може и да не се бе трансформирала, но беше ухапана. Тя беше вълк дълбоко в себе си. *Трябваше* да е.

— Е, какво се случи — изтръгна ме от мислите ми Грейс. — Каква беше първата ти плячка?

— Зайчета, разбира се — отвърнах. — Бек ме изведе навън, докато Пол чакаше в един микробус, за да ме прибере, в случай че не съм достатъчно стабилен и се трансформирам отново.

Никога няма да забравя как Бек се беше спрял на вратата преди да излезе, превит почти на две, за да може да ме погледне в очите. Стоях неподвижно и се опитвах да не мисля за трансформации се тела и за хрущането на заешки кости между челюстите ми. Бек, с когото ми предстоеше да се сбогувам за зимата, хвана мъничкото ми рамо в огромната си длан и произнесе: „Сам, наистина съжалявам. Не се плаши“.

Не казах нищо, защото си мислех колко е студено, как Бек няма да се трансформира отново след лова и няма да има кой да ми приготвя яйцата, както трябва. Бек правеше просто съвършените яйца. Но, далеч по-важно от това, той ми помагаше да бъда Сам. В онези времена бях опасно близо до ръба на някаква пропаст, с все още пресните белези на китките ми, сега бях на път да се срина в нея, а на дъното ѝ щях да бъда нещо, което не е съвсем вълк и не е напълно човек.

— За какво си мислиш? — попита Грейс. — Изведнъж просто млъкна.

Вдигнах очи, чак сега осъзнавайки, че съм извърнал поглед от нея:

— За трансформацията.

Брадичката ѝ се притисна до рамото ми, гласът ѝ прозвуча нерешително. Зададе ми същия въпрос, който беше ми задавала и преди:

— Боли ли?

Замислих се за бавния процес на агония, за усукването на мускулите, за разтягането на кожата, за хрущенето на костите. Възрастните винаги се бяха опитвали да се скрият от мен, когато се трансформираха, в желанието си да ме предпазят. Само дето не гледката ме плашеше — аз по-скоро им съчувствах, особено след като видях как Бек стене от болка, докато тялото му се променя. Ужасяваше ме собствената ми промяна. Ужасява ме и сега. Моментът, в който забравям кой е Сам.

Бях много лош лъжец, така че дори не се опитах да скрия истината:

— Да.

— Много е тъжно, щом си представя какво е трябвало да изживееш като дете — промълви Грейс със сериозно изражение, примигвайки с блестящите си очи. — Наистина ми е много мъчно. Бедничкият ми малък Сам.

Докосна брадичката ми с пръст. Наклоних глава, за да положа бузата си в дланта ѝ.

Спомних си колко горд бях, задето не се бях разплакал при трансформацията, за разлика от времето, когато бях по-малък, а родителите ми ме наблюдаваха ужасено. Спомних си как Бек, вече във вълчата си форма, изскочи през вратата и ме поведе към горите, спомних си топлото, горчиво усещане от първата ми плячка. Бях се трансформирал отново, след като Пол, увит в палтото си и нахлупил ниско шапка, ме прибра. Именно в микробуса, на връщане към къщата, осъзнах с пълна сила колко съм самотен всъщност. Бек вече го нямаше, той щеше да бъде отново човек едва следващата година.

Сега, потънал в тези спомени, се чувствах така, сякаш отново съм на осем, сам и по-уплашен от всякога. Гърдите ме заболяха и въздухът ми излезе от тях с хриптене.

— Покажи ми как изглеждам — подадох снимките на Грейс. — Моля те.

Тя взе купчината от ръката ми и започна да преглежда отделните кадри с озарено от радост лице, търсейки нещо специално.

— Ето те. Тази ми е най-любимата.

Погледнах снимката. На нея вълк гледаше с моите очи иззад дърветата, а слънчевите лъчи проблясваха в козината му. Гледах и гледах, очаквах този образ да придобие някакво значение за мен. Да

разпозна в него самия себе си. Струваше ми се несправедливо, че самоличността на всички други вълци бе толкова очевидна за мен на другите фотографии, докато моята оставаше скрита. Какво толкова имаше в тази снимка, в този непознат вълк, което караше Грейс така да грее от щастие?

Ами ако това не бях аз? Ако тя обичаше някой друг вълк и само си мислеше, че това съм аз? Как би могла да знае?

Неосъзнаваща съмненията, които ме разяждаха, тя реши, че съм се умълчал, защото се възхищавам на снимката. Надигна се от леглото, изправи се срещу мен и прокара пръсти през косата ми. След това вдигна длан към носа си и вдиша дълбоко:

— Знаеш ли, продължаваш да ухаеш по същия начин, както когато си вълк.

И просто така, произнесе може би единствените думи, които в този момент можеха да ме накарат да се почувствам по-добре. Подадох ѝ снимката.

Грейс тръгна към вратата, но се спря на прага — неясен силует на фона на сивкавата утринна светлина — и се обърна, за да погледне към мен, към очите ми, към устните ми, към ръцете ми, по начин, който накара тежестта в сърцето ми да стане почти непоносима.

Моето място не беше в нейния свят, бях момче, приклучено между два различни живота, влачещо опасностите на вълчето битие след себе си. Но когато тя произнесе името ми, чакайки да я последвам навън, осъзнах, че бих направил всичко, за да остана с нея.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА: САМ

16°C

Прекарах дългия следобед, след като оставих Грейс, в обикаляне на паркинга, изнервен от мисълта за Джак, изнервен от дъжда, изнервен от ограниченията на човешкото си тяло. Можех да подуша, че тук е имало вълк — слаб мускусен аромат — но не и да определя посоката, в която бе тръгнал, не можех дори да кажа със сигурност, че това е бил Джак. Чувствах се все едно съм спял.

Останах да седя в колата няколко минути, докато най-накрая не реших да отида отново до къщата на Бек. Не можех да измисля по-добро място, откъдето да започна търсенето на Джак, пък и горите зад къщата бяха логичното място, където можех да открия вълци. Така се насочих за втори път към летния си дом.

Не знаех дали Бек изобщо се е трансформирал в човек тази година! Всъщност самият аз не можех да си спомня ясно летните си месеци. Спомените бяха бледи, преливаха се един в друг, оформяха неясна картина от сезони и миризми.

Бек се бе трансформирал много повече пъти от мен, така че ми се струваше малко вероятно да е бил човек тази година, след като аз самият не бях. Смятах обаче, че би трябвало да имам много повече години от това, което бях получил. Не се бях трансформирал във вълк и обратно чак толкова много пъти. Къде бяха отишли всичките ми лета?

Имах нужда от Бек. Имах нужда от съвета му. Имах нужда да знам защо изстрелът ме бе превърнал отново в човек. Имах нужда да знам колко време имам с Грейс. Имах нужда да знам дали това беше краят.

„Ти си най-добрият сред тях“ — беше ми казал той веднъж и аз все още помнех как изглеждаше лицето му тогава. Сериозно, скулесто, солидно. Приличаше на човек, комуто можеш да се довериш. На котва в бурно море. Знаех какво иска да ми каже: че от цялата глутница аз

съм запазил най-много от човешкото в себе си. Това се случи, след като бяха извели Грейс от люлката ѝ.

Когато стигнах до къщата, тя беше все така пуста, което попари и без това плахите ми надежди. Изглеждаше, че всички вече са се трансформирали за зимата; сред нас не бяха останали много млади вълци. С изключение на Джак, разбира се. Пощенската кутия беше натъпкана с писма и бележки, че в пощата Бек го очакват още писма. Извадих всичко и го изсипах в колата на Грейс. Имах ключ и от кутията му в пощата, но щях да се заема с това по-късно.

Отказвах дори да мисля за перспективата да не видя Бек никога повече.

Което не променяше факта, че го няма наоколо, за да разясни на Джак правилата и ограниченията. А някой трябваше спешно да го разкара от училището и останалите публични места, докато не престанеха непредвидимите трансформации, съпътстващи всеки млад вълк. Неговата мнима смърт бе нанесла достатъчно вреда на глутницата. Нямах да го оставя да ни изложи отново на риск или като се трансформира пред очите на хората, или като ухапе някого.

След като Джак вече бе посетил училището, предположих, че най-вероятно се е опитал да отиде и до дома си, така че се отправих към къщата на семейство Кълпепър. За никого не беше тайна къде точно се намира тя, всички познаваха огромното имение, излязло сякаш от епохата на Тюдорите. Това всъщност бе единственото имение в Мърси Фолс. Не мислех, че някой ще си бъде вкъщи по това време на деня, но за всеки случай паркирах бронкото на Грейс на половин миля и изминах останалото разстояние пеша през гората.

Както и предположих, къщата се оказа празна, извисила се над мен подобно на магически замък от приказките. След бърза обиколка наоколо усетих непогрешимата миризма на вълк.

Не можех да преценя дали е влязъл вътре, или подобно на мен е дошъл, докато в дома е нямало никого, и след това отново се е оттеглил към гората. Спомняйки си колко незащитен съм в човешката си форма, аз се завъртях, душейки въздуха, и огледах заобикалящите къщата борове за някакво движение. Нищо. Или поне нищо, което човешките ми сетива бяха способни да доловят.

За да бъде разследването ми пълноценно, щеше да се наложи да прекрача леко границите на закона. Може би Джак се намираше в

къщата, изолиран в специална заключена стая, предназначена за отглеждане на чудовища. Взломът ми не беше най-спретнатата и незабележима криминална проява на света. Разбих стъклото на задната врата с тухла и се пресегнах през нащърбената дупка, за да завъртя бравата.

Щом влязох, отново подуших въздуха. Бях почти убеден, че надушвам вълк, но миризмата беше слаба и някак безлична и застояла. Не можех да си обясня защо Джак би излъчвал подобен мирис, но въпреки това го последвах през къщата. Достигнах до масивна дъбова врата с две крила, а следата без съмнение ме водеше някъде отвъд нея.

Внимателно я откряхнах и си поех дълбоко въздух.

Огромната зала пред мен беше пълна с животни. Препарирани. Бяха зловещи, нищо, което да ти се прииска да гушнеш като играчка. Слабата светлина, струяща от кръглите прозорци на високия таван, ми напомни за галерия в музей. Експозиция *Животните на Северна Америка*? По-скоро олтар на смъртта. Умът ми се опита да подреди ужасяващата гледка в текст на песен, но така и не успя да намери продължение на началния ред: *усмихваме се ние, озъбени в смъртта си*.

Потръпнах.

В сумрака ми се струваше, че наоколо има достатъчно животни, за да напълнят Ноевия ковчег. Видях лисица, стиснала препариран пъдпъдък между челюстите си. Черна мечка, извисила се над мен с извадени нокти. Рис, замръзнал по време на вечното си изкачване по някакъв дънер. Дори и полярна мечка, подхванала препарирана риба в лапите си. Нима можеше да се препарират риби? Никога не бях мислил по въпроса.

И тогава сред стадо сърни от всякакъв размер и вид открих и източника на миризмата, която ме бе довела дотук: оголил зъби вълк ме гледаше със зловещите си стъклени очи. Пристъпих към него и се протегнах, за да докосна странно крехката му на вид козина. Под досега на пръстите ми слабата миризма сякаш разцъфна, изпълни ноздрите ми и аз разпознах уникалния аромат на горите. Усетих как кожата ми настръхва. Свих пръсти в юмрук и отстъпих назад. Той беше един от нас. А може би не. Може би беше просто вълк. Само дете никога не бях срещал обикновен вълк в нашата гора.

— Кой си ти? — прошепнах. Но единственото нещо, което оставаше непроменено и при двете форми на върколака — очите му — в случая бяха извадени и заменени от стъклени топчета. Чудех се дали Дерек, пронизан от куршуми в нощта на лова, ще се присъедини към този вълк в зловещата менажерия на семейство Кълпепър.

Хвърлих един последен поглед на залата и закрачих бързо към вратата. Всички животински инстинкти, останали у мен, ми крещяха да се махна колкото се може по-далеч от тази миризма на смърт. Джак не беше тук. Нямах причини да оставам.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА: ГРЕЙС

11°C

— Добро утро! — Татко ми хвърли бегъл поглед, докато наливаше кафе в някакъв термос. Беше много официално облечен като за събота, явно се опитваше да продаде имот на някой богат инвеститор. — Трябва да се срещна с Ралф в офиса в 8:30. Става дума за курорта Уиндхейвън.

Примигнах няколко пъти в опит да проясна замъгления си поглед. Чувствах цялото си тяло лепкаво и неподатливо на командите ми, все още неотърсило се напълно от пелената на съня.

— Не ми говори. Все още не съм будна.

В заобикалящата ме сънлива мъгла бегло проблясна чувство за вина, задето не бях малко по-мила. В крайна сметка не бях виждала татко от дни, а и отдавна не бяхме сядали, за да поговорим нормално. Сам и аз бяхме прекарвали предишната вечер в разговор за странната стая с препарирани животни в дома на Кълпепър и притеснени размисли къде би могла да бъде следващата поява на Джак. А сега усещах тази обикновена сутрин в компанията на татко като внезапно и нежелано завръщане към живота ми отпреди да срещна Сам.

Баща ми махна с ръка към каната с кафе:

— Искаш ли?

Протегнах шепа към него:

— Сипи ми тук, ще си наплискам очите с него. Къде е мама? — Не чувах шум от горния етаж, а когато мама се подготвяше да излиза, това обикновено беше свързано със сериозно количество хаотични трясъци на гардеробни врати и тракане на токчета по пода.

— В някаква галерия в Минеаполис.

— Защо е излязла толкова рано? Всъщност е толкова рано, че на практика все още е вчера.

Татко нито се усмихна на шегата ми, нито отговори. Беше се загледал над главата ми към телевизора, където вървеше някакво утринно токшоу. Гостът, облечен с дрехи в цвят каки, беше заобиколен

от всякакви малки животинки в кутии и клетки. Това бързо извика в съзнанието ми неприятно живия спомен за стаята с животните, която Сам ми беше описал. Татко се намръщи, когато един от двамата водещи предпазливо вдигна някакво опосумче, което изсъска в лицето му. Прокашлях се.

— Татко. Моля за малко внимание. Дай ми чаша за кафе и я напълни или ще умра, а няма кой да ти помогне да се отървеш от тялото.

Без да откъсва поглед от телевизора, той се пресегна към шкафа. В опипването си на сляпо по лавицата изненадващо успя да хване именно любимата ми чаша — синя, с неправилна форма, направена от някакъв приятел на мама — след което я плъзна по плота към мен заедно каната с кафе. Парата се издигна към лицето ми, докато си наливах.

— Е, Грейс, как върви училището? — попитах се сама.

Татко кимна разсеяно, загледан в бебенце коала, размахващо лапички в ръцете на госта.

— Ами чудесно — продължих и татко измърмори нещо одобрително. После добавих: — Нищо особено, като изключим пандите, които ни донесоха, и факта, че уволниха всички учители и назначиха на местата им диваци канибали... — Млъкнах, за да проверя дали съм привлякла вниманието му, и продължих. — Освен това училището се подпали, писаха ми двойка по театрално майсторство, а след това правих секс, секс, секс, секс и секс.

Татко присви леко очи и се обърна намръщено към мен:

— Какво каза, че ви преподават в училище?

Е, беше дочул нещо от всичко, което казах, това поне можех да му призная.

— Нищо интересно. Трябва да пишем кратки разкази по английски. Отвратително е. Нямам свършено никакъв талант в писането на художествена литература.

— Разкази за секса? — попита той със съмнение.

Въздъгнах.

— Отивай на работа, татко, ще закъснееш.

Той се почеса по брадичката. Беше пропуснал да се обръсне.

— Това ме подсети. Трябва да върна комплекта за почистване на Том. Виждала ли си го.

— Трябва да върнеш какъв комплект на кого?

— Комплектът за почистване на пушки. Май го оставих някъде тук. — Той приклепна и започна да тършува в шкафа под мивката.

Сбърчих вежди:

— Защо пък ти е комплект за почистване на пушки?

Той махна с ръка към кабинета си.

— Ами за пушката.

Усетих как тихи предупредителни камбанки започват да звънят плахо нейде из главата ми. Знаех, че татко има пушка. Висеше на стената в кабинета му. Но нямах спомен някога да я е чистил. Пък и принципно човек почиства оръжията, след като ги използва, нали така?

— И защо взе назаем този комплект?

— Том ми го даде, за да си почистя пушката след онази вечер. Знаем, че трябва да я чистя по-често, но просто не се сещам за нея, когато не я използвам.

— Том Кълпепър?

Той вдигна глава над плота, държейки някаква бутилка в ръка.

— Да.

— Ходил си да стреляш с Том Кълпепър? На онази хайка за вълците?

Усещах, че лицето ми е пламнало. Молех се татко да отговори отрицателно.

Той ме погледна. По начин, чието логично вербално продължение обикновено беше реплика от сорта на *Грейс, недей така. По принцип си толкова разумно момиче.*

— Нещо трябваше да се направи, Грейс.

— Бил си с ловната дружинка? Тази, която избиваше вълците? — попитах. — Не мога да повярвам, че ти... — Представата за татко, промъкващ се сред дърветата с пушка в ръка, докато вълците бягат някъде пред него, изведнъж стана болезнено ярка. Опитах се да я изтрия от съзнанието си.

— Грейс, направих го и заради теб — каза той.

Гласът ми беше много тих:

— Застреля ли някой от тях?

Татко явно осъзна, че този въпрос е много важен.

— Само предупредителни изстрели във въздуха — отвърна.

Не знаех дали казва истината, но така или иначе не исках да разговарям с него повече. Тръснах глава и се извърнах.

— Не се вкисвай — помоли татко. Стана, целуна ме по бузата — останах съвършено неподвижна, докато го правеше — след което взе термоса и куфарчето си. — Бъди послушна. Ще се видим по-късно.

Останах в кухнята, обвила с ръце синята си чаша, слушайки как звукът от двигателя на татковия „Таурус“ се отдалечава. После къщата отново потъна в обичайната си тишина, едновременно успокояваща и депресираща. Утрин като всяка друга — аз, тишината и чашата с кафе в ръцете ми. Само дето не беше утрин като всяка друга. Думите на татко... *предупредителни изстрели*... все още витаеха край мен.

Той знаеше какво е отношението ми към вълците и въпреки това бе кроил планове с Том Кълпепър зад гърба ми.

Чувствах се предадена.

Шум на вратата привлече вниманието ми. Сам стоеше в коридора с коса все още мокра от душа. На лицето му бе изписан въпрос, но аз не казах нищо. Чудех се какво ли би направил татко, ако научеше за Сам.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА: ГРЕЙС

11°C

Прекарах по-голямата част от сутринта и следобеда, борейки се с домашното си по английски, докато Сам се бе изтегнал на дивана с книга в ръка. Беше доста изтънчено мъчение — да се намираме в една и съща стая, но да бъдем разделени от дебел учебник. След няколко почти безкрайни часа, отдадени на науката, в които си бях позволила единствено кратка почивка, за да обядваме, установих, че не издържам повече.

— Чувствам се така, сякаш пиля времето, в което сме заедно — признах.

Сам не ми отговори и аз осъзнах, че изобщо не ме е чул. Повторих изявлението си и този път той примигна, бавно фокусирайки погледа си върху мен, докато се връщаше от фантазия свят, из който бе бродил.

— Щастлив съм просто да бъда тук с теб — усмихна се той. — Това ми е достатъчно.

Изучавах лицето му в продължение на един дълъг момент, опитвайки се да преценя дали е откровен.

Сам отбеляза с листче до коя страница е стигнал и внимателно затвори книгата си. След това отново се обърна към мен:

— Искаш ли да излезем? Ако си приключила с уроците, можем да отскочим до къщата на Бек, за да видим дали Джак не се навърта наоколо.

Идеята ми допадна. След появата на Джак в училище непрекъснато се чувствах неспокойна и притеснена къде се намира какво би могъл да стори.

— Мислиш ли, че ще бъде там?

— Не знам. Новите вълци някак винаги намират пътя си до това място, а и глутницата принципно живее в онази част на Пограничната гора, която е зад къщата — обясни Сам. — Ще бъде чудесно, ако той най-накрая е намерил глутницата и вече се е присъединил към нея.

На лицето му бе изписано притеснение, но той не каза нищо повече. Знаех защо самата аз искам Джак да е намерил мястото си в глутницата — притеснявах се, че ако продължи да обикаля наоколо, ще привлече отново общественото внимание към вълците, а може би дори да издаде какво представляват в действителност. Но Сам изглежда се притесняваше от нещо по-сериозно, нещо голямо и безименно.

В златистата светлина на следобеда подкарах бронкото към къщата на Бек, а Сам играеше ролята на навигатор. Трябваше да шофирам в продължение на около половин час по пътя покрай Пограничната гора. Всъщност май за първи път осъзнавах колко голяма е тя. Логично беше — как иначе цяла глутница вълци можеше да се скрие от хорските очи без помощта на стотици акри необитаема площ? Щом пристигнахме, отбих бронкото, загледана в тухлената фасада. Тъмните прозорци изглеждаха като затворени очи, а цялата видимо необитаема къща излъчваше странното усещане за тъга. Сам отвори вратата и ароматът на издигащите се край двора борове изпълни ноздрите ми.

— Хубава къща — отбелязах, наблюдавайки проблясъците на слънчевите лъчи във високите прозорци. Толкова голяма тухлена сграда би трябвало да изглежда величествена и внушителна, но вместо това излъчваше обезоръжаващото усещане за топлина и уют. Може би причината беше в зле подрязаните храсти или в изкривената на една страна къщичка за птици, която сякаш сама бе пораснала от моравата. Беше приятно място. Място, което би могло да създаде момче като Сам.

— Как я е купил Бек? — попитах.

— Къщата ли? Бил е адвокат на някакви богати старци, така че имаше пари. Купи я за глутницата.

— Адски щедро от негова страна — казах, докато излизах, бутвайки вратата на колата след себе си. — Ох, мамка му!

Сам се приведе над капака на бронкото, за да види какво се е случило:

— Какво има?

— Оставих ключовете вътре и сега няма как да отворим. Бях се замислила за други неща и действах на автопилот.

Сам сви рамене. Не беше особено притеснен:

— Бек има шперцове в къщата. Ще ги вземем, когато си тръгваме.

— Шперцове? Интригуващо — казах и се усмихнах. — Харесвам мъжете с тайни.

— Честито, вече си имаш един — отвърна ми Сам и се насочи към дърветата зад къщата — Готова ли си да започнем нашето разследване?

Идеята ми се струваше едновременно примамлива и ужасяваща. Не бях ходила в гората след нощта на лова и вечерта преди това, когато видях съборения на земята от другите два вълка Джак. В момента ми се струваше, че всичките ми спомени от гората бяха свързани с насилие.

Чак сега забелязах, че Сам е спрял и ми е протегнал ръка:

— Страх ли те е?

Зачудих се дали има вариант да хвана ръката му, без да призная, че наистина ме е страх. Всъщност не, страх не бе точната дума. Просто някакво чувство, което караше кожата ми да настръхне. Времето беше хладно, но нямаше нищо общо с мъртвешкия зимен мраз. Имаше достатъчно храна, така че нямаше причини вълците да ни нападнат. *Вълците са срамежливи създания.*

Сам взе ръката ми. Усетих силата, както и топлината на кожата му наред с есенния хлад. Очите му ме изучаваха, големи и проблясващи в светлината на следобеда. Спомних си времето, когато същите тези очи ме бяха наблюдавали от вълча муцуна.

— Не е нужно да го търсим точно сега — отбеляза той.

— Но аз искам да го направим.

Така беше. Част от мен наистина искаше да види къде бе живял Сам през дългите студени месеци, когато не обикаляше край задния ни двор. Друга част от мен пък, онази, която изпитваше чувството на болезнена загуба, когато глутницата виеше през нощта, вече бе започнала да усеща леката миризма на вълци сред дърветата. Всичко това надделя над притесненията ми. За да покажа готовността си да поемем на това опасно издирване, тръгнах напред към гората, все още стискайки ръката на Сам.

— Те няма да ни доближат — каза ми той, сякаш все още се опитваше да ме убеди. — Джак е единственият, който може да го стори.

Повдигнах вежди и промърморих:

— Като стана дума за това — надявам се, че няма да се нахвърли отгоре ни като чудовище от филм на ужасите, нали?

— Трансформацията не те превръща в чудовище. Просто премахва някои от задръжките ти — произнесе сериозно Сам. — Беше ли побойник в училище?

Аз, както и всичките ми съученици, бяхме чували историята за Джак, който бе вкарал някакво хлапе в болницата след един купон. Мислех, че става въпрос за поредната безпочвена клюка, докато не видях хлапето в коридора с подутото и насинено лице. Джак нямаше нужда да се трансформира, за да бъде чудовище.

Намръщих се:

— Е, посбиваше се, да.

— Ако това ще те успокои поне малко, не вярвам, че ще го открием тук. Въпреки че наистина се надявам да го намерим.

Озовахме се сред дърветата. Тази гора беше доста по-различна от онази, която започваше в края на задния ни двор. Тук дърветата бяха израснали по-нагъсто, а край корените им се издигаха храсти, които сякаш се опитваха да задържат стволите изправени. По дрехите ни непрекъснато се закачаха тръни и Сам спираше, за да ги маха. Напредвахме бавно, без да забележим никаква следа от Джак или другите вълци, въпреки че доколкото можех да преценя, Сам не се справяше особено добре с огледа на гората край нас. Самата аз се оглеждах активно, като се правех, че не забелязвам как погледът му се стрелва към мен на всеки няколко секунди.

Някакъв трънак се оплете в косата ми, оскуба ме доста болезнено и Сам спря, за да ми помогне:

— Пътят напред е доста по-удобен — обеща ми той притеснено. Начинът, по който ме гледаше, сякаш всеки момент ще се откажа, ще тропна ядосано с крак и ще се върна при колата, беше много сладък. Усещах ледените му пръсти, които внимателно почистваха косата ми. Ледени пръсти, които ме караха да се сгорещявам, сякаш бе лято.

— Гъсталакът не ме притеснява — успокоих го аз. — Просто си мисля, че едва ли изобщо ще разберем дали наоколо има някого. Тази гора ми изглежда безкрайна.

Сам прокара пръсти през косата ми, все едно търсеше още трънливи клонки, макар да бях пределно наясно, че такива не са

останали. Най-вероятно и той също. Усмихна ми се, след това си пое дълбоко въздух:

— Не мисля, че сме сами.

Погледна ме и разбрах, че очаква от мен да потвърдя. Да си призная, че ако се опитам, мога да усетя миризмата на следите от глутницата край нас. Вместо да сторя това, отново хванах ръката му.

— Води ни, хрътко моя.

Сам сякаш се натъжи, но отново тръгна напред, превеждайки ме през ниските храсти, нагоре по някакъв лек наклон. Точно както ми бе обещал, пътят стана по-добър. Храстите бяха по-малко, а дърветата — по-дебели и раздалечени едно от друго. Клоните им вече се простираха на около метър над главите ни, кората блестеше под косите лъчи на слънцето, а листата висяха край нас като фини златни украшения.

Спрях и се обърнах към Сам, чиито очи носеха същия златист оттенък. Намирахме се в гората. В моята златна гора. Гората, която бях виждала във фантазиите си. Той пусна ръката ми и се извърна към мен.

— У дома — промълви. Може би очакваше да кажа нещо. А може би да остана безмълвна. Предполагам, че всичко бе изписано на лицето ми. Наистина нямах думи, с които да изразя чувствата си — просто се оглеждах наоколо, заобиколена от златистата омара, от вековните стволове, от нежните жълти листа.

— Хей! — Сам отново ме хвана за ръката, оглеждайки лицето ми, сякаш очакваше да види сълзи по страните ми. — Изглеждаш тъжна.

Завъртях се бавно. Въздухът искреше край мен, трептящ и ярък.

— Представях си как идвам тук, когато бях малка. Просто не мога да разбера къде съм виждала това място — произнесох тихо. Осъзнавах, че говоря пълни безсмислици, но продължих в опит да стигна до някакъв отговор сама за себе си. — Гората зад къщата ни не изглежда така. Дърветата не са такива. Листата не са такива. Не знам защо познавам това място.

— Може би някой ти е разказал за него.

— Все си мисля, че щях да си спомням, ако някой ми беше описал тази част на гората до последния възможен детайл, включително и цвета на въздуха. Дори не мога да си представя как някой би могъл да намери думите, за да го опише.

Сам се усмихна:

— Аз ти разказах за това място. Ние вълците имаме странни начини за комуникация, нали помниш? Показваме си образи, когато сме близо един до друг.

Обърнах се към него — тъмен силует на фона на ярката светлина — и го изгледах сърдито:

— Явно нямаш намерение да спреш с това.

Очите му не се отклоняваха от мен, пронизващият вълчи взор, който познавах толкова добре, тъжен и напрегнат.

— Защо продължаваш да повдигаш тази тема? — настоях.

— Беше ухапана. — Той тръгна в кръг около мен, подритвайки листата в краката си, и ме гледаше изпод гъстите си вежди.

— Е и?

— Трябва да признаеш пред себе си коя си. Да признаеш пред себе си, че си една от нас. Нямаше да познаеш това място, ако не беше вълк, Грейс. Само един от нас би могъл да види това, което ти показах тогава. — Гласът му бе сериозен, в погледа му се долавяше напрежение. — Не бих могъл... не бих могъл дори да разговарям с теб в момента, ако не беше една от нас. Ние не трябва да говорим за това какво представляваме в действителност с нормалните хора. В нашия живот няма много правила, но Бек ми каза, че това е единственото, което не бива да нарушавам никога.

Не виждах никакъв смисъл в това.

— И защо не?

Сам не каза нищо, но пръстите докоснаха врата му на мястото, където беше прострелян; докато го правеше, видях блестящите белези на китката му. Струваше ми се крайно несправедливо някой толкова благороден и нежен като Сам да бъде белязан завинаги с доказателство за човешката жестокост. Потръпнах, може би заради все по-хладния следобеден бриз.

Гласът на Сам беше мек:

— Бек ми е разказвал истории. Хората са ни убивали по всякакви отвратителни начини. Умираме в лаборатории, застрелват ни, отравят ни. Може би има научно обяснение за това, което се случва с нас, Грейс, но всичко, което виждат хората, е магия. И аз вярвам на Бек. Не можем да се доверим на онези, които не са като нас.

— Аз не се трансформирам, Сам. Не съм като теб. — Разочарованието бе заседнало в гърлото ми като буца, която не можех

да преглътна.

Той не отвърна нищо. Дълго стояхме заедно насред златната гора, преди да си поеме дъх и да проговори отново:

— След като беше ухапана, знаех какво ще се случи. Чаках те да се трансформираш всяка нощ, за да мога да те отведа и да те предпазя. — Хладен повей на вятъра развя косата му и изсипа ярък дъжд от проблясващи златни листа край него. Той разпери ръце и обърна нагоре длани. Приличаше на тъмен ангел, възправил се насред горите на вечната есен. — Знаеш ли, че ще получиш по един щастлив ден за всяко, което уловиш?

Нямах представа за какво говори, дори и след като разтвори длани, за да ми покаже смачканите листа.

— По един щастлив ден за всяко падащо листо, което уловиш — допълни тихо.

Гледах как листата в ръцете му бавно се разгъват и леко потрепват, докоснати от вятъра.

— Колко дълго ме чака?

Щеше да бъде непоносимо романтично, ако бе събрал смелостта да ме погледне в очите, наместо да сведе глава и да зарови обувката си в листата — безброй възможности за щастливи дни.

— Не съм спирал.

Най-вероятно и аз трябваше да отвърна нещо романтично, но също не събрах смелостта. Наместо това, докато го гледах как срамежливо дъвче горната си устна и продължава да гледа в краката си, промърморих:

— Трябва да ти е било доста скучно.

Сам се разсмя. Весел, самоироничен смях.

— Четеш доста. И прекарваш прекалено много време зад прозореца на кухнята, където не можех да те видя достатъчно добре.

— Но не прекарвам достатъчно време гола зад прозореца на спалнята ми, нали? — подразних го.

Сам се изчерви:

— Това не е темата на разговора ни.

Наистина беше много сладък, когато се притеснеше. Отново тръгнах напред, подритвайки златистите листа. Чух го как се затътри зад мен:

— А каква беше темата на разговора ни? Би ли ми припомнил?

— Ох, забрави! — промърмори Сам. — Кажи, харесва ли ти това място или не?

Спрях и се извърнах към него, внезапно осъзнала нещо:

— Изобщо не си смятал, че Джак би могъл да бъде тук, нали?

Той повдигна тъмните си вежди.

— Имаше ли изобщо намерение да го търсим наистина?

Той вдигна ръце, все едно се предава:

— Какво очакваш да кажа?

— Искал си да видиш дали ще разпозная това място, нали? — пристъпих напред, скъсявайки дистанцията между нас. Можех да усетя топлината на тялото му в хладния следобед, без дори да го докосвам — Ти си ми казал за тази гора по някакъв начин. Как успя да ми я покажеш?

— Опитвам се да ти обясня. Но ти не искаш да ме слушаш. Защото си упорита. Ние разговаряме така — това са нашите думи. Просто образи. Елементарни, базови образи. Променила си се, Грейс. Въпреки че си запазила човешката си кожа. Искане ми се да повярваш. — Ръцете му все още бяха вдигнати, но по устните му в спускащия се сумрак заигра усмивка.

— Значи си ме довел тук, за да видя това. — Направих още една крачка към него. Той отстъпи.

— Харесва ли ти?

— При това ме измами, че идваме за друго. — Още една крачка напред, още една назад. Но усмивката му се разшири.

— Е, харесва ли ти?

— И си бил пределно наясно, че няма да срещнем никого тук.

Усмивката му се разшири още. Белите му зъби проблеснаха.

— Харесва ли ти?

Ударих го лекичко с юмруци в гърдите.

— Знаеш, че съм запленила от това място. Знаел си, че ще бъда запленила.

Посегнах да го ударя отново, но той хвана китките ми. За момент останахме така — той, леко приведен над мен, с усмивка, която почти беше разполовила лицето му, а аз — вдигнала очи към неговите: *Натюрморт с момче и момиче*. Това бе съвършеният момент, в който да ме целуне, но той не го стори. Просто ме гледаше и докато осъзная,

че самата аз мога съвсем лесно да го целуна, видях как усмивката му угасва.

Бавно сведе ръцете ми и ги пусна.

— Радвам се — произнесе много тихо.

Ръцете ми все още висяха край тялото ми, където Сам ги бе оставил. Нацупих му се:

— Трябваше да ме целунеш.

— Мислех по въпроса.

Продължавах да гледам тъжната извивка на устните му; тъга, която ясно се долавяше и в гласа му. Осъзнавах, че го зяпам, но просто не можех да спра да мисля за това колко много копнея за целувката му и колко глупаво бе от моя страна да я желая толкова неистово:

— И защо не го направи?

Той се приведе към мен и ме целуна съвсем лекичко. Устните му бяха студени и сухи, а самият жест беше вбесяващо галантен и лишен от страст.

— Скоро ще трябва да вляза вътре — прошепна. — Става студено.

Май чак сега обърнах по-сериозно внимание на ледения вятър, който ме пронизваше дори през блузата с дълги ръкави. Един по-силен порив завъртя сухите листа във въздуха и за миг си помислих, че надушвам вълк.

Сам потрепери.

Докато гледах лицето му на все по-слабата светлина, осъзнах, че виждам страх в очите му.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА: САМ

3°C

Не се затичахме обратно към къщата. Тичането би означавало, че потвърждавам нещо, пред което все още не бях готов да се изправя, докато бях с нея. Потвърждение какво съм в действителност. Вместо това закрачихме бързо, сухите листа шумоляха, падналите клонки пукаха в краката ни, а шумното ни дишане окончателно заглушаваше звуците на спускащата се вечер. Студът се бе промъкнал под дрехите ми, вледеняваше кожата ми.

Докато държах ръката ѝ, всичко беше наред.

Един погрешен завой щеше да ни изведе някъде по-далеч от къщата, но не можех да се концентрирам достатъчно, за да следя внимателно дърветата, край които минавахме. В мислите ми проблясваха образите на хора, трансформиращи се във вълци, стотиците трансформации, случили се пред очите ми в годините, прекарани с глутницата. Споменът за първия път, когато бях видял трансформацията на Бек, беше болезнено ясен в съзнанието ми и в момента ми изглеждаше много по-реален от кървавата светлина на залязващото слънце, което виждахме през дърветата пред нас. Спомнях си студената бяла светлина, нахлуваща в хола на Бек, треперенето на раменете му, докато ръцете му се бяха вкопчили в облегалката на дивана.

Стоях зад него и го наблюдавах безмълвно, думите ме бяха напуснали.

— Изведете го! — изкрещя Бек. Лицето му бе обърнато към коридора, очите му — полузатворени. — Улрик, изведи Сам оттук!

Пръстите на Улрик, хванал ме тогава за ръката, ме държаха толкова здраво, колкото тези на Грейс в момента, докато ме водеше уверено към пътеката, по която бяхме дошли по-рано. Нощта се спускаше над дърветата, студена и черна, дебнеше, чакаше момента, в който да ни сграбчи. Но Грейс не отклоняваше поглед от слънцето, докато крачеше напред.

Яркийт му кървав ореол ме заслепяваше, размиваше стволите на дърветата пред очите ми. И изведнъж отново бях на седем. Виждах звездичките по завивките на леглото си толкова ясно, че се препънах. Пръстите ми стискаха плата, дърпах, раздирах.

— Мамо! — гласът ми ме предаде на втората сричка. — Маменце, лошо ми е!

Бях на пода, оплетен в одеялата. Шум. Повърнато. Треперене. Пълзене. Опит да се вкопча в нещо. Тогава майка ми влезе в стаята — познат, успокояващ силует. Гледах я, положил брадичка на пода. Искях да произнеса името ѝ, но от устата ми не излезе никакъв звук.

Тя падна на колене край мен и наблюдава първата ми трансформация.

— Най-сетне! — Гласът на Грейс разкъса обвилата мислите ми тъмнина и ме върна сред горския здрач. Не можеше да си поеме дъх, сякаш бяхме тичали. — Ето я.

Не можех да ѝ позволя да види трансформацията ми. Не можех да се трансформирам сега.

Проследих погледа ѝ към задната стена на къщата, червена тухлена топлина наред синкавата, студена вечер.

Сега вече се затичах.

На две крачки от колата всичките ми надежди да се стопля в бронкото угаснаха, когато Грейс отчаяно дръпна дръжката на заключената врата, а ключовете, забравени на таблото, леко се разклатиха от движението. Лицето ѝ се изкриви:

— Ще трябва да опитаме къщата — каза.

Нямаше нужда да разбиваме бравата — Бек винаги държеше резервен ключ под прага на задната врата. Опитвах се да не мисля за ключовете от колата, висящи от таблото на бронкото; ако бяха у нас, вече щях да съм се стоплил. Ръцете ми трепереха, когато плъзнах пръстите си под прага, извадих ключа и се опитах да улуча бравата. Вече усещах надигащата се болка. *Побързай, идиот такъв. Побързай!*

Просто не можех да спра треперенето.

Грейс внимателно взе ключа от пръстите, които вече не ми се подчиняваха, без да излъчва дори помен от страх, въпреки че очевидно беше наясно какво се случва. Хвана вкочанената ми ръка с едната от своите — топли и нежни — а с другата се пресегна, вкара ключа и го завъртя.

Господи, люля те, нека има ток. Нека електричеството да е включено.

Тя ме хвана за лакътя и ме придърпа вътре, в тъмната кухня. Не можех да се отърся от студа, сковал всяка частица от мен. Усетих спазмите в мускулите си, прокарах пръсти по лицето си, раменете ми се извиха.

— Не — каза ми Грейс спокойно и твърдо, сякаш отговаряше на простиъкън въпрос. — Не. Ела с мен.

Издърпа ме от вратата и я затвори зад гърба ми. Ръката ѝ се плъзна по стената в търсене на ключа за осветлението и като по чудо лампите над нас примигнаха, събудени за грозния си флуоресцентен живот. Грейс отново ме хвана, за да ме завлече по-далеч от вратата, но аз не можех да помръдна. Искях просто да се свия на кълбо и да се предам.

— Не мога, Грейс, не мога.

Всъщност дори не бях сигурен, че успях да го произнеса на глас, но така или иначе, тя не ме слушаше. Вместо това ме накара да седна на пода, свали якето си и го метна върху главата и раменете ми. После коленичи до мен и притисна ледените ми ръце към тялото си.

Треперех, стиснал зъби, за да не тракат, и се опитвах да се съсредоточа върху нея, върху това да бъда човек, върху топлината. Тя ми говореше нещо, но не можех да я разбера. Гласът ѝ бе прекалено гръмък. Всички звуци бяха прекалено гръмки. Това място миришеше много силно. От толкова близо ароматът на Грейс буквално избухваше в ноздрите ми. Болеше. Всичко ме болеше. Застенах тихичко.

Тя скочи на крака и се затича надолу по коридора, като удряше всеки ключ за лампа, който попаднеше пред очите ѝ. Изчезна от погледа ми. Изръмжах и поставих глава между коленете си. *Не, не, не, не.* Вече дори не знаех с какво да се боря. С болката? С треперенето?

Тя се върна. Ръцете ѝ бяха мокри. Хвана ме за китките, устните ѝ се раздвижиха, гласът ѝ прогърмя неразбираемо. Тези звуци значеха нещо за нечий други уши. Гледах я.

Дръпна ме; беше по-силна, отколкото предполагах. Станах на крака. Височината ми ме изненада. Треперех толкова неудържимо, че якето ѝ се смъкна от раменете ми и падна с шумолене на пода. Студът впи зъбите си в оголения ми врат и ме накара да затрепера още по-силно. Почти се стоварих на колене.

Момичето обаче не ме пусна, дръпна ме отново, говорейки през цялото време — ниски, успокояващи звуци с твърдостта на стомана, стаена нейде отвъд мекотата на думите. Буташе ме напред по коридора. Усетих топлина.

Господи, не. Не. Не. Дръпнах се силно, гледайки с ужас мъничката облицована с теракота стая, към която ме водеше. Пред мен, подобно на ковчег, лежеше вана. От водата се надигаше пара, топлината беше изкушаваща и прекрасна, но цялото ми тяло се съпротивляваше.

— Сам, не се бори с мен! Съжалявам. Съжалявам, не знам какво друго да направя.

С очи, вторачени във ваната, вкопчих пръсти в рамката на вратата.

— Моля те — прошепнах.

В главата ми избухваха образи — ръце, които ме задържаха във ваната, длани, ухаещи на детство и ласки, на прегръдки и на чисти чаршафи, на всичко, което познавах. Те ме натискаха във водата. Беше топла, с телесна температура. Гласовете брояха заедно. Не произнасяха името ми. *Режи. Режи. Режи. Режи.* Правеха отвори в кожата ми, пускайки това, което бе вътре, навън. *Аз съм Сам, казах им, задържайки глава над червената вода. Аз съм Сам. Аз съм Сам. Аз съм...*

— Сам! — Момичето ме отскубна някак от вратата и ме блъсна към отсрещната стена. Препънах се, а докато се опитвах да запазя баланс, тя ме блъсна отново, запращайки ме сред виещата се пара във ваната.

Лежах неподвижно, потъвах, водата се затвори над лицето ми, стопли кожата ми, стопли тялото ми, успокои спазмите. Грейс внимателно извади главата ми над повърхността и я задържа в ръцете си. Единият ѝ крак бе във ваната зад мен. Цялата беше мокра, трепереше.

— Сам — мълвеше. — Господи, толкова съжалявам. Съжалявам. Съжалявам. Не знаех какво друго да направя. Моля те, прости ми. Съжалявам.

Тялото ми все още се тресеше, пръстите ми стискаха ръба на ваната. Искях да изляза. Искях тя да ме прегръща, за да се чувствам в

безопасност. Искях да забравя за кръвта, бликаща от раните на китките ми.

— Измъкни ме оттук — прошепнах. — Моля ти се, измъкни ме.

— Стопли ли се вече?

Не можех да отговоря. Кървах до смърт. Свих ръцете си в юмруци и ги притиснах до гърдите си. Водата, докосваща китките ми, ме караше да треперя по-силно. Лицето на Грейс бе изкривено от болка.

— Отивам да намеря термостата и да пусна отоплението. Сам, трябва да останеш тук, докато се върна с кърпи. Съжалявам.

Затворих очи.

Прекарах цял един живот с глава, едва подаваща се над водата, неспособен да се помръдна, докато Грейс не се върна с куп най-различни кърпи. Прилекна до ваната и се пресегна край мен. Усетих как потъвам надолу към канала, сред червения водовъртеж на водата.

— Не мога да те извадя оттам сама. Моля те, Сам. — Гледаше ме, сякаш очакваше от мен да се помръдна.

Водата се оттичаше край мен, оголвайки китките, раменете, гърба ми, докато не се оказах седнал наред празната вана. Грейс ме зави с кърпа. Беше много гореща, сякаш я беше стоплила по някакъв начин. След това хвана белязаните ми китки в ръце и промълви:

— Вече можеш да излезеш.

Гледах я, без да мигам, разтворените ми крака бяха опрени в плочките на стената. Приличах на някакво гигантско насекомо.

Тя се протегна и докосна веждите ми.

— Имаш наистина красиви очи.

— Тях си ги запазваме — казах.

Грейс трепна при звука на гласа ми:

— Какво?

— Това е нещото, което запазваме. Очите ни остават същите. — Бавно отпуснах юмруците си. — Роден съм с тези очи. Роден съм за този живот.

Сякаш недоловила горчивината в думите ми, Грейс отвърна:

— Е, красиви са. Красиви и тъжни. — Докосна пръстите ми, без да откъсва очи от мен. — Мислиш ли, че вече можеш да станеш?

Можех. И го направих. Гледайки единствено сивите й очи и нищо друго, аз прекрачих ръба на ваната и тя ме изведе от малката

баня обратно към живота ми.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА: ГРЕЙС

2°C

Не можех да събера мислите си. Стоях наред кухнята и се взирах в шкафовете, върху които с кабарчета бяха закачени снимки на усмихнати хора — членовете на глутницата в човешкия им облик. Естествено, първото нещо, което бях направила, бе бързо да потърся лицето на Сам, но не можех да концентрирам вниманието си дори върху нещо толкова просто. Продължавах да виждам сгърченото му тяло във ваната, да чувам ужаса в гласа му. Образът му, докато трепери наред гората миг преди да осъзная какво точно се случва, продължаваше да изниква в мислите ми отново и отново.

Тенджер. Консерва супа. Хляб от фризера. Лъжици. Кухнята на Бек очевидно беше заредена, при това много добре, от някой запознат със сезонния живот на върколаците. Беше пълна с храна в консерви и кутии, всичката — с дълъг срок на годност. Подредих върху плота съставките за импровизираната ни вечеря и се опитах да се съсредоточа над това, което правех.

В съседната стая Сам седеше на дивана, завит с одеяло, а дрехите му се въртяха в пералнята. Моите джинси също бяха подгизнали, но те трябваше да почакаат. Включих котлона, опитвайки се да мисля за блестящата му алуминиева повърхност, за гладките черни копчета.

Но си спомних гърчещия се на пода Сам, празните му очи. Животинското скимтене, което издаде, когато осъзна, че губи битката с вълка в себе си.

Ръцете ми трепереха, докато изсипвах консервата в тенджерата.

Не можех да се стегна.

Трябваше да се стегна.

Видях изражението му, когато го хвърлих във ваната. Най-вероятно родителите му го бяха хвърлили по същия начин...

Господи, не можех да мисля за това. Отворих хладилника и с изненада видях вътре голяма бутилка мляко — първата лесно разваляща се храна, която откривах в къщата. Изглеждаше толкова не

на място, че успя да прогони кошмарните образи, приковавайки вниманието ми към етикета със срока на годност. Беше изтекъл едва преди три седмици и докато изсипвах разваленото мляко в мивката, продължих да разглеждам хладилника за други следи, че къщата е била обитавана до скоро.

Сам продължаваше да стои увит на дивана, когато отидох при него, за да му занеса купичка със супа и препечен хляб. Взе ги с очи, изпълнени с много повече тъга от обикновено.

— Сигурно вече си мислиш, че съм пълен изрод.

Седнах на стола срещу него, като подгънах крака под себе си и държах своята купичка пред гърдите си, за да се стопля. Таванът на хола беше много висок — всъщност стигаше чак до покрива — и стаята все още беше хладна.

— Съжалявам — промълвих за кой ли път.

Сам поклати глава:

— Това беше единственото, което можеше да направиш. Не трябваше да откачам по този начин.

Трепнах, щом си спомних звука от удара на главата му в стената и издигнатите във въздуха сгърчени пръсти, докато потъва във ваната.

— Наистина се справи добре — продължи Сам. Наблюдаваше ме, докато си взимаше хляб. Изглеждаше, че обмисля какво да каже, но просто повтори: — Наистина се справи добре. Теб...

Той се поколеба. Гледаше към стола, на който бях седнала. Тъгата в погледа му превърна празното място на дивана до него в нещо болезнено очевидно.

— Не ме е страх от теб! — отсякох. — Това ли си мислиш? Просто реших, че е добре да имаш малко място за лактите, докато се храниш.

Всъщност във всеки друг момент с радост бих се мушнала под одеялото при него. Изглеждаше толкова топъл и привлекателен в стария пуловер, който бе изровил от стаята си. Но просто исках... всъщност имах нужда да вкарам мислите си в ред и не смятах, че мога да го сторя, докато телата ни се докосват. Все още не.

Сам се усмихна. По лицето му се изписа облекчение.

— Супата е хубава.

— Радвам се. — Всъщност никак не беше хубава. Миришеше на нещо, престояло в консерва прекалено дълго време, и беше безвкусна,

но бях достатъчно гладна, за да не ми пука. А и механичните движения, свързани с храненето, ми помагаша да притъпя спомените си за Сам във ваната.

— Разкажи ми повече за размяната на мисли — казах. Искан да го накарам да говори, за да чувам човешкия му глас.

Сам преглътна залька си:

— За какво?

— Спомена, че си ми показал онази гора, когато си бил вълк. И че вълците могат да разговарят помежду си по този начин. Разкажи ми за това. Искан да знам как става.

Сам се наведе, за да остави купичката си на пода, и след това отново се облегна назад. Лицето му изглеждаше уморено.

— Нещата не стават точно така — въздъхна той.

— Не съм казала, че стават по някакъв начин! Питам как стават?

— Това не е никаква суперсила — отвърна той, — а по-скоро нещо като утешителна награда. — Когато го погледнах неразбиращо, добави. — Това е единственият начин, по който можем да комуникираме. Не можем да си спомним думите. Не можем да ги произнесем, дори някак да ги формулираме във вълчите си мозъци. Всичко, което имаме, са образи, които изпращаме един на друг. Простички образи. Пощенски картички от другата страна.

— Можеш ли да ми изпратиш някоя в момента?

Сам се присви на дивана, увивайки се по-плътено с одеялото:

— В момента дори не мога да си спомня как се прави, защото съм себе си. Способен съм да изпращам образи само когато съм вълк. За какво ми е нещо подобно в момента. Имам си думи. Мога да ти кажа всичко, което поискам.

Помислих си да му отвърна, че *понякога само думите не са достатъчни*, но дори самата мисъл за това предизвика необичайна болка в мен. Вместо това казах:

— Но аз не бях вълчица, когато ми показа гората. Как вълците могат да говорят с други членове на глутницата, ако те са в човешки облик?

Сам примигна:

— Не знам. Не мисля, че някога съм се опитвал да го правя с човек. Само с вълци. Защо ти е да знаеш това?

Имаше горчивина и умора в гласа му. Оставих купичката си в края на масата и отидох на дивана. Той повдигна одеялото, за да мога да се притисна към него, и затвори очи. Известно време остана така, преди да ги отвори отново.

— Всичко, което исках, беше просто да ти покажа как да дойдеш у дома — произнесе тихо. Усещах топлия му дъх близо до устните си. — Исках да съм сигурен, че ще ме намериш, когато се трансформираш.

Прокарах пръсти по гърдите му, оголени под широката яка на пуловера. Гласът ми потрепери леко:

— Е, намерих те.

Сушилнята жужеше някъде от коридора, странен звук в тази празна къща. Сам се отдръпна:

— Трябва да си взема дрехите. — Отвори уста, сякаш се канеше да каже още нещо, но вместо това се изчерви.

— Дрехите ти няма да избягат никъде — казах.

— Нито пък ние, освен ако не успеем да влезем в бронкото и да се доберем до ключовете — отбеляза очевидното Сам. — Мисля, че колкото по-бързо го направим, толкова по-добре. Особено като се има предвид фактът, че ти ще трябва да работиш с шперца. Не мога да остана навън толкова дълго.

Отдръпнах се неохотно, за да може да стане, увил одеялото около себе си като туника на дивашки вожд. Виждах голите му рамене и си мислех за усещането от досега на пръстите ми с неговата кожа. Той видя, че го зяпам, и задържа погледа ми за част от секундата, преди да изчезне в мрачния коридор.

Нещо ме разяждаше — нещо гладно, изтъкано от желания и страсти.

Останах на дивана, борейки се с мисълта да го последвам към стаята за пране, но здравият разум все пак надделя. Отнесох чиниите в кухнята и се върнах в хола, за да разгледам вещите из него. Исках да опозная вълка, когото Сам наричаше Бек, собственика на този дом. Мъжът, който го бе отгледал.

Вътрешността на къщата излъчваше същото усещане за топлина и уют, което ме бе завладяло и докато я гледах отвън. Всичко бе издържано в яркочервено и тъмнокафяво. Нямаше лъскави, модерни мебели — всичко наоколо бе дървено, солидно. Високите прозорци

заемаха почти цялата стена и създаваха впечатлението, че тъмната, студена нощ се опитва да влезе в къщата без позволение. Обърнах гръб на мрака и погледнах към етажерката и снимката, поставена там: зле позиционирана група от лица, усмихващи се на обектива. Тя ми напомни за нашата снимка с Рейчъл и Оливия и усетих празнотата от нещо безвъзвратно изгубено, преди да се съсредоточа върху хората, които виждах. Веднага открих Сам сред шестте фигури. Беше малко по-млад, кожата му бе потъмняла от летен загар. Единственото момиче на снимката стоеше до него, беше горе-долу на същите години, а русите му коси се спускаха по раменете. Тя беше единствената, която не се усмихваше към камерата. Вместо това гледаше Сам по начин, който накара стомаха ми да се свие.

Нежно докосване по врата ме накара да се извърна рязко, заемайки отбранителна стойка, и Сам отскочи назад със смях, вдигнал ръце във въздуха.

— Леко!

Преглътнах зародилото се дълбоко в гърлото ми ръмжение. Чувствах се доста глупаво и потрих мястото на врата си, където ме беше целунал.

— Трябва да престанеш с това безшумно придвижване. — Посочих към снимката, все още изпълнена с антипатия към непознатото момиче. — Коя е тази?

Сам дойде до мен и ме прегърна през кръста. Дрехите му ухаеха на чисто, а ароматът на вълк, който излъчваше кожата му, беше по-силен заради доскорошната му борба с трансформацията.

— Шелби.

Положи глава на рамото ми, брадичките ни се докосваха.

— Хубава е — промърморих, опитвайки се репликата ми да прозвучи небрежно.

Сам тихичко изръмжа и потръпнах от копнеж. Притисна устни към шията ми в жест на нежност, който не беше точно целувка.

— Срещала си я, нали знаеш?

Е, не беше нужно да съм гений, за да се сетя.

— Да, бялата вълчица. — След което просто зададох въпроса, чийто отговор държах да науча. — Защо те гледа така?

— О, Грейс — каза той, като отдръпна устни от шията ми. — Не знам. Тя е... не знам. Мисли си, че е влюбена в мен. Искать се да е

влюбена в мен.

— Защо?

Сам се засмя невесело:

— Защо задаваш толкова трудни въпроси? Наистина не знам. Мисля, че е имала много лош живот, преди да дойде в глутницата. Харесва ѝ да бъде вълк. Харесва ѝ да е част от нещо. Предполагам, е виждала как Бек и аз прекарваме много време заедно и е решила, че ако е с мен, ще се впише още по-добре в групата.

— Може би е влюбена в теб, просто защото те харесва като личност.

Тялото на Сам се напрегна:

— Това няма нищо общо с личността ми. Това е... мания.

— Самата аз съм вманиачена — споделих.

Сам си пое дълбоко въздух и се отдели от мен.

Въздъгнах:

— Шшшш. Никой не ти е казал да си ходиш.

— Опитвам се да бъда джентълмен.

Притиснах се отново към него и се усмихнах при вида на притеснения му поглед.

— Не се престаравай чак толкова.

Той отново си пое дъх, изчака няколко секунди и внимателно ме целуна по шията, точно под брадичката. Завъртях се в ръцете му, за да мога да целуна устните му, все още очарователно нерешителни.

— Мислех си за хладилника — прошепнах.

Сам се отдръпна съвсем леко, без да ме изпуска от обятията си.

— Мислела си си за хладилника?

— Да. Мислех си как беше решил, че токът тук ще бъде изключен за зимата. Но не беше.

Той се намръщи и потърка челото си.

— Кой плаща сметките за ток? Бек? — Когато кимна, продължих. — Имаше мляко в хладилника, Сам. Само на няколко седмици. Някой е бил тук. Наскоро.

Прегръдката му вече не беше толкова силна, а очите му станаха тъжни. Цялостното му изражение бе прекалено сложно, за да разбере какво се крие под него; книга на непознат за мен език.

— Сам — казах, опитвайки се да върна него в реалността, а себе си — в силните му обятия.

Но тялото му вече беше прекалено напрегнато.

— Трябва да те върна у вас. Родителите ти ще се притеснят.

Изсмях се безрадостно:

— Да бе! Какво не е наред?

— Нищо — Сам тръсна глава, но видимо беше разсеян. — Не, нямах предвид това. Беше прекалено изпълнен с емоции ден, това е. Просто съм... уморен, предполагам.

Той наистина изглеждаше уморен, но имаше и нещо мрачно в изражението му. Чудех се дали всичко това е резултат от избегнатата на косъм трансформация, или просто трябваше да си затварям устата за Шелби и Бек.

— Ще дойдеш с мен, нали?

Той поклати глава.

— Хайде де — примолех се. — Все още се страхувам, че просто ще изчезнеш.

— Няма да изчезна.

Спомних си го сгърчен на пода в коридора, звука, който беше издал, докато се бореше да остане човек. Искаше ми се да забравя всичко:

— Не можеш да ми обещаеш това. Не искам да се прибирам вкъщи. Не и ако не дойдеш с мен.

Сам тихо простена. Ръцете му погалиха голата кожа на корема ми точно под ръба тениската, пръстите му се плъзнаха по кръста ми.

— Не ме изкушавай.

Не казах нищо, просто стоях в ръцете му и го гледах.

Притисна лице към рамото ми и отново простена.

— Трудно ми е да се държа прилично, когато си край мен. — Той се отдръпна. Ако остана край теб... Боже, ти си само на... колко... ти си само на седемнадесет.

— Понеже ти пък си много стар — казах отбранително.

— На осемнадесет съм. — Произнесе го, сякаш беше нещо много тъжно. — Най-малкото съм пълнолетен.

Разсмях се, въпреки че не ми беше особено смешно. Сърцето ми препускаше, а страните ми горяха:

— Шегуваш ли се?

— Грейс — промълви той и сърцето ми веднага се успокои, когато чух името си. Взе ръката ми. — Просто искам да направя

нещата както трябва, разбираш ли? Ще имам само един шанс да го сторя с теб.

Гледах го. Саята беше тиха, като се изключи шумоленето на листата по прозореца. Чудех се как изглежда лицето ми, докато го гледах. Дали погледът ми бе напрегнат като онзи на Шелби от снимката? Дали в очите ми се четеше вманиаченост?

Студената нощ все така заплашваше да нахлуе при нас през прозорците — заплаха, която бе станала застрашително реална днес. Не ставаше въпрос за страст. Ставаше въпрос за страх.

— Моля те, ела с мен — казах. Не знам какво бих направила, ако ми беше отвърнал с „не“. Не знам дали щях да го понеса, ако утре се върнех тук и го заварех във вълчата му форма.

Сам явно го прочете в очите ми, защото просто кимна мълчаливо и отиде за шперца.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА: САЛ 3°C

Родителите на Грейс си бяха у тях.

— Ама те никога не са си вкъщи! — възмути се искрено тя.

Само дето този път си бяха. Или най-малкото колите им бяха паркирани отпред — сребристият „Таурус“ на баща ѝ, блестящ под лунната светлина, и мъничкият „Фолксваген Рабит“ на майка ѝ.

— Изобщо не си и помисляй да произнесеш думите: „Казах ти, че така ще стане“ — вдигна пръст пред лицето ми Грейс. — Ще вляза вътре, ще видя къде са и ще се върна, за да рапортуваш.

— Искаш да кажеш, че ти ще ми рапортуваш — поправих я и напрегнах мускулите си, за да не затреперя. Не знам дали просто бях нервен, или тялото ми още пазеше спомена за студа.

— Да — отвърна Грейс и изгаси фаровете. — Точно това имах предвид. Ей сега се връщам.

Гледах я как бързо крачи към къщата — мъничка фигурка, губеща се в огромното си палто — и се смъкнах надолу в седалката. Направо не можех да повярвам, че се крия в кола през ужасно студена нощ и чакам едно момиче да се върне при мен, за да ме информира дали теренът е чист, за да отида да спя в леглото му. Всъщност не просто някакво момиче. *Момичето*. Грейс.

Сега вече потреперих.

Тя се появи пред вратата и направи някакъв сложен жест с ръце. Трябваше ми известно време, за да разбера, че от мен се иска да изключа двигателя на бронкото и да вляза в къщата. Така и направих. Измъкнах се от колата колкото се може по-бързо и хукнах безшумно по алеята. Студът впиваше ледените си нокти във всяка оголена част от тялото ми. Без да ме остави да се спра, Грейс ме бутна по коридора и ме насочи към стаята си, след което затвори входната врата и се отправи към кухнята.

— Забравих си раницата — чух я да обявява на висок глас.

Използвах прикритието на шумния разговор, който поде, за да се промъкна в спалнята ѝ и тихичко да затворя вратата след мен. Температурата тук беше поне с петнадесет градуса по-висока — факт, за който бях изключително благодарен. Още чувствах треперенето на мускулите си след краткото време, прекарано навън. Мразех това усещане, когато се намирах *между двете форми*.

Студът ме беше изтощил, а и не знаех колко време Грейс ще се забави при родителите си, така че се изтегнах на леглото, без да паля лампата. Лежах в сумрака, разтривах вкочанените пръсти на краката си и слушах далечния ѝ глас, който идваше някъде от другия край на къщата. Двете с майка ѝ водеха весел разговор за романтичната комедия, която бяха давали допреди малко по телевизията. Вече бях забелязал, че Грейс и родителите ѝ нямат никакви проблеми да говорят за незначителни неща. Те сякаш бяха заредени с неизчерпаеми количества смях, веселие и празни приказки, но така и не ги чух да подемат разговор за нещо важно.

Това ми се струваше странно в сравнение със собствения ми живот с глутницата. Откакто Бек ме бе взел под крилото си, бях станал част от задружно семейство, което на моменти дори ме задушаваше с грижите си. Но истината беше, че винаги можех да разчитам на Бек да ми обърне внимание, ако имах нужда. Бях възприел всичко това за даденост, но сега разбирах, че просто съм имал късмет.

Все още бях върху леглото, когато видях как топката на вратата се завърта. Замръзнах и затаих дъх, но бързо се успокоих, когато разпознах дишането на Грейс. Тя затвори вратата зад себе си и се обърна към прозореца. Видях как зъбите ѝ проблясват в тъмнината.

— Тук ли си? — прошепна.

— Къде са родителите ти? Има ли опасност да дойдат и да ме застрелят?

Грейс млъкна, а без гласа ѝ, който да ме насочва, тя бе невидима за мен в сенките. Канех се да кажа нещо, за да разсея странно появилото се напрежение, когато тя отново проговори.

— Не, на горния етаж са. Мама кара татко да ѝ позира, докато го рисува. Така че ако си бърз, ще имаш време да си измиеш зъбите и да минеш през банята. Просто си пей нещо с малко по-писклив глас, за да си помислят, че съм аз. — Тонът ѝ се промени, когато произнесе думата *татко*, въпреки че не можах да разбера защо.

— Искаш да кажеш „пей нещо извънредно фалшиво“ — поправих я.

Грейс мина покрай мен на път за гардероба си и ме шляпна силно по задника:

— Просто отивай.

Оставих обувките си в стаята и тихо се промъкнах до банята. Имаше само душ, а и Грейс беше дръпнала завеската край него, за да не ми се налага да го гледам, заради което ѝ бях искрено благодарен.

Измих си зъбите. След това загледах отражението си в огледалото — дългурест тийнейджър, облечен в прекалено голяма за него зелена тениска, която Грейс беше откъснала от баща си, с рошава коса и жълти очи. *Какво правиш, Сам?*

Затворих очи, сякаш прикриването на тази моя вълча черта, която носех дори и в човешката си форма, щеше да промени нещо. Отоплението жужеше и изпращаше топли вълни към босите ми крака, припомняйки ми, че това всъщност е единственото нещо, което все още ме задържаше във въпросната човешка форма. В началото на октомври вечерите бяха достатъчно студени, за да предизвикат трансформацията, а съвсем скоро, до не повече от месец, такива щяха да бъдат и дните. Какво щях да правя — да прекарам цялата зима, като се крия в къщата на Грейс и се ослушвам стреснато при всеки шум?

Отворих очи, взирайки се в жълтия им цвят, докато той отново започна да ми изглежда като нещо обичайно. Чудех се какво толкова е видяла Грейс в мен, за да я впечатля по този начин. Какво бях аз без вълчата си кожа? Момче, толкова преизпълнено с думи, че те се изливаха от мен в стихотворна форма. А точно в момента всичко, което витаеше из съзнанието ми, се римуваше с една-единствена дума: *любов*.

Трябваше да кажа на Грейс, че това е последната ми година. Надникнах в коридора, огледах се за родителите ѝ и се върнах в спалнята. Грейс вече си бе легнала — дълга, нежна издутина под одеялата. За миг оставих фантазиите си да се завъртят около въпроса с какво ли е облечена. Имах мътен вълчи спомен за една пролетна утрин, когато се бе измъкнала от леглото, носейки само размъкната, прекалено голяма тениска, оставяща на показ дългите ѝ крака. Беше толкова секси, че чак болеше. Веднага се почувствах засрамен от мислите си. Наложих ми да постоя известно време до леглото, мислейки

си за студени душеве, китарни акорди и всякакви други неща, които не бяха Грейс.

— Хей — промърмори тя сънливо. — Какво правиш?

— Шшш — казах и се изчервих. — Съжалявам, че те събудих. Просто размишлявах.

Отговорът ѝ беше прекъснат от прозявка:

— Ами спирай с размишленията в такъв случай.

Легнах си на самия ръб на матрака. Нещо тази вечер ме бе променило — нещо, свързано с факта, че Грейс ме беше видяла във възможно най-лошото ми състояние, парализиран от ужас във ваната, готов да се предам. Тази вечер леглото ми се струваше прекалено малко, за да избягам от уханието ѝ, от нежния ѝ глас, от топлината на тялото ѝ. Внимателно натъпках одеяло между нас и положих глава на възглавницата, надявайки се, че ураганът от мисли в главата ми ще утихне и ще ме остави да заспя.

Грейс се протегна и прокара пръсти през косата ми. Затворих очи и я оставих да ме подлуди. *Ти даряваш ме с искрата,/ която дива страст разгаря./ Лежа в постелята ти буден,/ нощта студена паст разтваря.*

— Харесвам косата ти — промълви.

Не казах нищо. Мислех за мелодия, която би паснала на стиха.

— Съжалявам за тази вечер — продължи тя. — Не исках да събуждам демоните ти.

Въздъгнах, докато пръстите ѝ се плъзгаха край ушите и по врата ми.

— Всичко се случва твърде бързо. Просто искам да... — млъкнах за секунда, преди да произнеса *да ме обичаш*, защото ми се стори, че това се подразбира — ... да бъдеш с мен. Винаги съм го искал. Но никога не съм вярвал, че в действителност ще се случи. — Прозвуча твърде сериозно, затова добавих: — Пък и в крайна сметка аз съм митологично същество. Технически погледнато, не би трябвало да съществувам.

Грейс се разсмя тихичко, красив смях, предназначен само за мен:

— Глупаво момче. За мен си съвсем истински.

— Ти също — прошепнах.

Известно време мълчахме.

— Искан ми се да се бях трансформирала — каза тя накрая толкова тихо, че едва я чух. Отворих очи, защото просто трябваше да видя лицето ѝ, докато произнася тези думи. И там прочетох най-ясното изражение, което бях виждал, откакто я познавах — дълбока, непреодолима тъга.

Погалих я по бузата.

— О, не. Повярвай ми, Грейс, не искаш това.

Тя поклати глава върху възглавницата.

— Чувствам се толкова отчаяна, когато слушам воя. Чувствам се толкова сама, когато изчезнеш през лятото.

— О, ангел мой, бих те взимал със себе си, ако можех — казах, едновременно изненадан от думите „ангел мой“, които бях произнесъл, и от това колко естествено бяха прозвучали те. Прокарах пръсти през косата ѝ. — Но ти не искаш това. Губя все повече и повече от себе си всяка година.

Гласът ѝ прозвуча странно:

— Кажете ми какво става накрая.

Трябваше ми известно време, за да осъзная какво има предвид.

— Накрая... — Имаше хиляди начини да ѝ го кажа, хиляди начини да го оцветя. Но Грейс не би се хванала на оптимистично розовата версия, която Бек ми бе разказал в началото, така че просто реших да съм честен. — Аз ставам себе си — ставам човек — все по-късно с всяка следваща пролет. Докато една година... предполагам... просто няма да се трансформирам. Виждам съм го при по-старите вълци. Някоя година те просто не се превръщат отново в хора и си остават... вълци. Живеят малко по-дълго от обикновените вълци. Но въпреки това... петнадесетина години, не повече.

— Как можеш да говориш за смъртта по този начин?

Гледах я. Очите ѝ блестяха, уловили промъкнал се през прозореца лунен лъч.

— А как трябва да говоря за нея?

— Не съжаляваш ли за това, което те очаква?

— Всеки ден.

Грейс замълча, но можех да почувствам как обработва получената информация, прагматично подреждайки всичко на правилното място в главата си.

— Ти беше вълк, когато те простреляха.

Исках да притисна пръсти към устните ѝ, да върна оформящите се думи обратно в устата ѝ. Беше прекалено скоро. Все още не исках да го казвам.

Но Грейс продължи:

— Пропуснал си най-топлите месеци през годината. Не беше чак толкова студено, когато те простреляха. Беше хладно, но това определено не беше зимен студ. И въпреки това ти беше вълк. Кога си бил човек през тази година?

— Не помня — прошепнах.

— Ами ако не те бяха простреляли? Кога щеше отново да станеш себе си?

Затворих очи:

— Не знам, Грейс. — Това беше идеалният момент да ѝ го кажа. *Това е моята последна година.* Но не можех. Все още не. Исках още една минута, още един час, още една нощ, в която да се преструваме, че това не е краят.

Грейс си пое дъх, дълбоко и треперливо, и нещо в начина, по който го стори, ме накара да осъзная, че някъде дълбоко в себе си тя е знаела. Знаела е през цялото време.

Не плачеше, но моите сълзи бяха на път да рукнат.

Грейс върна пръстите си в косата ми, аз прокарах своите по нейната, така че голите ни ръце се докоснаха; хладна кожа, под която кипяха огнени емоции. Всяка секунда, в която усещах този магически допир, изпращаше към мен лек повей от аромата ѝ, възбуждащо съчетание от сапун с миризма на цветя, леко ухание на пот и страст. Тя ме искаше.

Чудех се дали осъзнава колко лесно я издава миризмата ѝ, как ми казва всичко, дори и за чувствата, които не изразяваше гласно.

Разбира се, бях я виждал да души въздуха не по-рядко от мен. Трябваше да разбира как ме подлудява в момента, как всеки досег с кожата ѝ изпраща огнените вълни на възбудата в тялото ми.

Как всеки допир изтласква реалността и настъпващата в нея зима някъде далеч.

Сякаш за да докаже правотата ми, Грейс се плъзна по-близо до мен, изритвайки одеялото, което бях натъпкал между двамата, и притисна устните си към моите. След миг се отдръпнах мъничко, поемайки си въздух, за да вкуся дъха ѝ. Леко простена, когато обвих

ръце около кръста ѝ. Всяко от сетивата ми нашепваше да се притисна по-плътно до нея, по-плътно, толкова плътно, че двете ни тела да станат едно цяло. Тя промуши голия си крак между моите и се целувахме отново, докато останахме без дъх... и докато воят на вълците нейде отвън ме върна в реалността.

Грейс тихичко измрънка, когато отпуснах краката си и се завъртях по гръб. Пръстите ми все още си играеха с косата ѝ. Слушахме как вълците зад прозореца вият, тези, които не се бяха трансформирали. Или които никога нямаше да се трансформират отново. После пак се притиснахме един в друг, за да не чуваме нищо друго, освен забързаните удари на сърцата си.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА: ГРЕЙС

9°C

Днес училището ми изглеждаше като някаква чужда планета. Седях зад волана на бронкото и наблюдавах сякаш някъде от много далеч как учениците крачат по тротоарите, колите обикалят, търсейки място на паркинга, а автобусите отварят врати на спирките. Отне ми доста време, за да осъзная, че всъщност нищо в училището не се бе променило. Променената бях аз.

— Трябва да отидеш на училище — беше ми казал Сам и ако не го познавах, може би нямаше да доловя леката и трептяща от надежда въпросителна нотка в думите му. Чудех се къде ще отиде, докато аз седя в час.

— Знам — отвърнах, гледайки разноцветния поток от пуловери и шалове, насочил се към главния вход, ясно доказателство за приближаването на зимата. — Просто ми се струва толкова... — Не знаех как да го кажа. Струваше ми се... неуместно. След последната нощ никакви връзки между мен и предишния ми живот се бяха разкъсали. Беше ми трудно да си спомня какво му беше важното на седенето в класна стая и воденето на записки, които щяха да са ми съвършено ненужни още на следващата година.

До мен Сам подскочи, когато вратата от моята страна се отвори. Рейчъл се вмъкна в бронкото с раницата си и ме избута настрани, за да може и тя да се настани на широката седалка.

Затръшна вратата зад себе си и въздъхна. Колата ми се струваше буквално претъпкана сега, когато и тя беше тук.

— Чудно камионче — отбеляза. После се приведе и огледа Сам. — Охо, момче. Здравсти, момче! Грейс, направо предрусах с кафе днес! Сърдиш ли ми се?

Примигнах изненадано.

— Не?

— Чудничко! Защото не си ми се обаждала цяла вечност и реших, че или си умряла, или ми се сърдиш. А ти очевидно си жива,

така че явно трябва да е другото — забарабани с пръсти по волана. — Обаче си бясна на Оливия, а?

— Да — промърморих, въпреки че не бях особено сигурна дали все още е така. Спомнях си за какво се бяхме карали, но не можех да се сетя защо това изобщо бе имало някакво значение. — Всъщност не. Не мисля. Беше тъпо.

— Да бе, и аз така си помислих. — Рейчъл облегна брадичка на волана и отново се загледа в Сам. — Е, момче, защо си в колата на Грейс?

Усмихнах се въпреки неловката ситуация. Знаех, че Сам беше огромна тайна, но сега седеше тук, в колата ми, в съвсем нормален облик, така че защо да го крия? Изведнъж ме обзе желание Рейчъл да го хареса и одобри.

— Да, момче — извърнах се аз към него. По изражението му се четеше, че едновременно се забавлява и притеснява. — Какво правиш в колата ми?

— Радвам ти се — отвърна Сам.

— Яко! — обади се Грейс. — В дългосрочен или в краткосрочен план?

— За толкова дълго, колкото ми е интересно — извърна той изпълнен с обожание поглед към мен и трябваше да положа усилия, за да не се ухилия като идиот.

— Ами щом е така, аз съм Рейчъл, малко съм прекалила с кафето и съм най-добрата приятелка на Грейс — каза тя, протягайки му ръка през мен. Носеше ръкавици без пръсти в цветовете на дъгата, които стигаха до лактите ѝ. Сам стисна дланта ѝ.

— Сам.

— Радвам се да се запознаем, Сам. Тук ли учиш? — Той поклати глава. — Да, и аз така си помислих. Е, ще трябва да ти открадна тази прекрасна млада дама и да я заведа в час, защото ще закъснеем, а и имам да ѝ разказвам много неща, най-вече разни ужасяващи вълчи истории, които тя пропусна, защото не говори с другата си най-добра приятелка. Така че ще трябва да тръгваме. Бих ти казала, че обикновено не се държа така и причината за всичко е в кафето, ама май няма смисъл да се лъжем от самото начало. Хайде, Грейс, да вървим!

Сам и аз разменихме погледи и долових за миг тревогата в очите му, но след това Рейчъл отвори вратата и ме измъкна навън. Той се

настани зад волана. За секунда си помислих, че може би ще ме целуне за довиждане, но вместо това той погледна към Рейчъл и докосна ръката ми за момент. Беше се изчервил.

Тя не каза нищо, но му се усмихна, преди да ме повлече към училището.

— Значи затова не се обаждаш, а? Момчето е суперсладко! На домашно обучение ли е?

Докато влизахме във входа, погледнах към бронкото през рамо. Видях как Сам вдига ръка, за да ми помахва, преди да включи двигателя.

— И двете ти предположения са точни — отвърнах. — Кажи ми какво става? Каква е тази история с вълците?

Рейчъл ме прегърна през раменете.

— Оливия е видяла един. Бил се качил на предната ѝ веранда. Освен това е имало *следи от нокти*, Грейс. По вратата. Пълна ужасия.

Спрях се по средата на коридора и предизвиках раздразнените коментари на няколко ученици, които се блъснаха в нас.

— Чакай малко. Къщата на Оливия?

— Не бе, на майка ти. — Рейчъл тръсна глава и започна да сваля дългите си ръкавици. — Да, къщата на Оливия. Ако по някое време спрете да се цупите една на друга, може и сама да ти разкаже. За какво толкова се скарахте всъщност? Боли ме да гледам как моите пиленца отказват да си играят едно с друго.

— Казах ти — за тъпотии — отвърнах. Искаше ми се да млъкне за малко, за да мога да помисля. Вълк пред къщата на Оливия. Дали отново беше Джак? И защо се беше появил точно там?

— Е, време ви е да започнете със сдобряването, защото ви искам и двете с мен през коледната ваканция. Която, ако не си забелязала, идва съвсем скоро. Трябва да започваме с планирането. Хайде, Грейс, просто кажи „да“ — примоли се Рейчъл.

— Може би.

Не ме притесняваше появата на вълк край дома на Оливия, а следите от нокти. Трябваше да разговарям с нея, за да разбера дали всичко е истина, или Рейчъл беше поразкрасила леко историята, за да звучи по-ефектно.

— Заради момчето ли се колебаеш? И той може да дойде! Нямам проблем с това!

Коридорът бавно се изпразваше, звънецът нададе пронизителния си призив над нас.

— Ще говорим за това по-късно — казах и се забързах с Рейчъл за първия ни час. Седнах на обичайното си място и започнах да преглеждам домашното.

— Трябва да поговорим — трепнах при звука на неочаквания глас. Изабел Кълпепър. Високите ѝ точета изтракаха, когато се настани на съседния чин, привеждайки към мен обрамченото си от съвършени къдрици лице.

— В момента сме наред нещо като час, Изабел — отбелязах и махнах с ръка към утринните съобщения, които вървяха по телевизора пред нас, и учителката, която вече бе застанала зад бюрото си. Не че тя в момента обръщаше някакво внимание на класа, но не бях особено очарована от перспективата за разговор с Изабел. В най-добрия случай имаше нужда от помощ с домашното си или нещо подобно. Носеше ми се славата, че съм добра по математика.

В най-лошия искаше да говорим за Джак.

Сам беше казал, че единственото правило на глутницата беше да не говорят за върколаци пред обикновените хора. Нямаше да наруша това правило.

Лицето на Изабел бе все така мило и чаровно, но в очите ѝ се надигаше буря, способна да разрушава малки селища по пътя си. Тя бързо погледна към учителката, след това отново се обърна към мен. Усетих аромата на парфюм, когато косите ѝ се раздвижиха. Ухаеше на рози и лято, промъкнали се някак наред къдриците ѝ, докато в Минесота настъпваше зима.

— Ще ни отнеме само секунда.

Погледнах към Рейчъл, която се намръщи зад гърба на Изабел. Не исках да говоря с нея. Всъщност не я познавах особено добре, но знаех, че е доста опасен извор на клюки, които изненадващо бързо можеха да съсипят репутацията ми в училище. Определено не бях най-популярният човек наоколо, но си спомнях какво се случи с последното момиче, което бе разгневilo Изабел. Горкото, все още се опитваше да се измъкне някак изпод тежката сянка на слуха, включващ ефектен стриптийз и целия отбор по футбол. Въздъхнах:

— За какво става въпрос?

— Насаме — просъска Изабел. — В коридора.

Завъртях очи, но се измъкнах иззад чина си и я последвах. Рейчъл ме погледна със скръбно изражение. Предполагам моето беше доста подобно.

— Две секунди, толкова мога да ти отделя — казах на Изабел, докато ме водеше към дъното на коридора, където имаше една празна стая. Черната дъска беше изрисувана с анатомични фигури, като някой беше доразкрасил едната по доста циничен начин.

— Хубаво. Както кажеш. — Тя затвори вратата зад гърба си и ме погледна очаквателно, сякаш очакваше да запая или нещо от сорта.

Скръстих ръце:

— Добре де, какво искаш?

Смятах, че съм подготвена за това, което ще чуя, но когато тя произнесе думите, сърцето ми заби по-силно:

— Брат ми. Джак.

Не казах нищо.

— Видях го, докато тичах тази сутрин.

Преглътнах:

— Мъртвият ти брат?

Изабел насочи към мен пръста си със свършено оформен нокът, по-лъскав и от новата боя на бронкото ми. Гривните ѝ тихичко зазвъняха.

— О, не започвай с тези глупости. Видях го. Той не е мъртъв. Опитах се да си я представя по време на джогинг. Не се получи. Може би имаше предвид, че е тичала след своето чихуахуа. — И?

Изабел пристъпи напред.

— Имаше нещо прецакано в него. И само не ми казвай: „Това е така, защото е мъртъв“. Понеже не е.

Нещо, свързано с прелестния характер на Изабел, подпомогнато от факта, че бях пределно наясно, че Джак е жив, ми пречеше да ѝ съчувствам особено.

— Изабел, струва ми се, че нямаш нужда от мен, за да водиш този разговор. Справяш се чудесно и сама.

— Млъкни! — срязва ме тя, с което само подкрепи теорията ми. Канех се да ѝ кажа точно това, но следващите ѝ думи ме смразиха. — Когато видях Джак, той каза, че в действителност не е умрял. След това започна... да се гърчи... и простена, че трябва веднага да си

върви. Когато се опитах да го попитам какво му е, той ми каза, че ти знаеш.

Гласът ми прозвуча странно:

— Аз?

Спомних си молбата в очите му, докато лежеше на земята с двата вълка, надвесени над него. Помогни ми. Беше ме познал.

— Е, не е най-голямата изненада на света, нали? Всички знаят, че двете с Оливия Маркс сте пълни откачалки на тема вълци, а това очевидно има нещо общо с тях. Какво става, Грейс?

Не ми харесваше начинът, по който зададе въпроса — сякаш вече знаеше отговора. Кръвта пулсираше в ушите ми; всичко това ми идваше в повече.

— Виж. Разстроена си, разбирам го. Но сериозно смятам, че трябва да потърсиш помощ. Остави мен и Оливия на мира. Не знам какво си видяла, но това със сигурност не е бил Джак.

Лъжата остави горчив вкус в устата ми. Осъзнавах ясно причините за правилото на глутницата, но Джак беше брат на Изабел. Нямах ли правото да знае?

— Не ми се привиждат неща — отсече Изабел, докато отварях вратата. — Ще го открия отново. И ще разбера по какъв начин си забъркана във всичко това.

— Не съм забъркана. Просто харесвам вълците. А сега трябва да се връщаме в час.

Изабел ме изгледа, докато прекрочвах прага, и аз се зачудих какво ли е очаквала да ѝ кажа. Съвършената ѝ маска се бе пропукала и зърнах отчаянието под нея. Но може би и това беше просто поредната ѝ поза. Така или иначе, казах малко по-мило:

— Изабел, просто потърси помощ.

Тя кръстоса ръце.

— Мислех, че правя точно това.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА: САМ 12°C

След като Грейс влезе в училището, прекарах известно време на паркинга, мислех си за срещата с Рейчъл и се чудех какво е имала предвид с тези „ужасяващи вълчи истории“. Чудех се дали да не продължа да търся Джек, но реших да разбера какво е научила Грейс, преди да се впусна в поредния си безуспешен лов.

Нямах идея с какво да уплътня времето си сега, когато Грейс или глутницата ми не бяха край мен. Чувствах се като някого, комуто предстои да виси на спирката около час, докато пристигне автобусът му — недостатъчно време, за да свършиш нещо важно, но и прекалено дълго, за да можеш просто да седнеш и да чакаш.

А и студът, носещ се във вятъра, ми подсказваше, че не мога да отлагам вечно качването на моя автобус.

Най-накрая насочих бронкото към пощата. Имах ключ от кутията на Бек, но истинската причина да отида там не беше свързана със съдържанието ѝ. Искях да се върна към някои щастливи спомени, да излъжа себе си, че има шанс да срещна самия Бек там.

Помнех деня, в който ме беше завел до пощата, за да вземем учебниците ми. Спомнях си съвсем ясно, че беше вторник, защото по онова време вторниците бяха любимите ми дни. Не можех да се сетя защо — май виждах в начина, по който в-то, стоеше до *m*-то, нещо симпатично и дружелюбно. Много обичах да ходя до пощата с Бек. За мен тя беше древна пещера, пълна със съкровища — безкрайни редици от мънички шкафчета, които щяха да открият тайните и изненадите си само на този, който притежава правилния ключ.

В ума ми изплува кристално ясен спомен за онзи ден, за разговора ни и дори за изражението, изписано върху лицето на Бек.

— Сам. Хайде тръгвай, малък разбойнико.

— Какво е това?

Бек беше опрял гръб в стъклената врата, опитвайки се не особено успешно да я отвори, докато мъknеше огромен и очевиден

тежък кашон.

— Това е мозъкът за теб.

— Ама аз вече си имам мозък.

— Сигурен ли си? Ако имаше, може би щеше да ми отвориш вратата.

Хвърлих му мрачен поглед, оставяйки го да се бори с вратата още мъничко, преди да се шмугна под ръцете му и да я отворя.

— Сериозно, какво е това?

— Учебници. Ще се постареем да получиш нормално образование, за да не израснеш пълен идиот.

Помня, че тогава си помислих: това е пакетирано училище, само трябва да добавите вода и Сам.

Всички от глутницата бяха превъзбудени от възможността да ме обучават. Аз бях първият сред тях, който бе ухапан преди да завърши училище, така че възможността да се превъплътят в мои учители им се струваше невероятно забавна. В продължение на няколко лета всички се редуваха в изучаването на преподавателския справочник и новичките, все още ухаещи на мастило учебници. По цял ден се опитвах да натъпчат мозъка ми със знания: Улрик се бе заел с математиката, Бек с историята, а Пол с лексиката, а по-късно и с естествените науки. Те ми подмятаха въпроси от тестовете, докато се хранехме, измисляха песнички, с чиято помощ по-лесно да запомня дългия списък с мъртви президенти, и бяха превърнали една от стените на трапезарията в гигантска черна дъска, на която винаги бяха изписани думите ми за деня, както и мръсни шегички, които така и не можех да схвана.

Когато приключих с първия кашон учебници, Бек ги прибра и донесе нов, който зае мястото му. Във времето, което не прекарвах в моето пакетирано училище, се ровех из интернет — един различен вид образование. Разглеждах снимки на циркови изроди, ровех се за синоними на думата „сношение“ и за отговор на въпроса защо, когато гледах звездите вечер, сърцето ми се изпълваше с тъга и копнеж.

Заедно с третия кашон пристигна и нов член на глутницата ни: Шелби — стройно момиче с тежък южняшки акцент, чиято загоряла кожа беше покрита със синини и ожулвания. Помнех как Бек каза на Пол:

— Не можех просто да я оставя там. Божичко! Пол, ти не видя мястото, където я намерих. Не знаеш на какво я подлагаха.

Беше ми мъчно за Шелби, мълчалива и затворена, нежелаетелна да общува с другите. Аз бях единственият, чиято лодчица успяваше някак да достигне до изолирания остров, който си бе създала. Успявах да я накарам да проговори, а понякога дори да се усмихне. Тя беше странно същество, ранимо, но решено на всичко, за да върне контрола над живота си. Крадеше разни неща от Бек, за да попита той къде са, играеше си с термостата, за да накара Пол да стане от дивана и да го поправи, криеше книгите ми, за да говоря с нея, вместо да чета. Но реално погледнато, всички в тази къща носехме своите житейски белези, нали? В крайна сметка аз бях хлапето, което не можеше дори да надзърне в банята.

На нея Бек също донесе кашон учебници, но за Шелби те нямаша същото значение, каквото имаха за мен. Тя ги остави да събират прах — вместо да чете, предпочиташе да се рови онлайн и да търси информация за живота и поведението на вълците.

Сега, изправен наред пощата, аз се взирах в кутията на Бек, номер 730. Докоснах олющената боя на цифрите — тройката вече почти не личеше, избеляла още по времето, когато бях идвал тук за първи път. Вкарах ключа, но не го завъртях. Нима беше грешно да желая това толкова силно? Обикновен живот, обикновени години, които да прекарам с Грейс, няколко десетилетия, изпълнени със завъртане на ключове в пощенски кутии и излежаване в леглото, както и зими, в които най-сетне да видя коледни дръвчета и подаръци?

Сега, наред пощата, потопила ме в спомени, осъзнавах колко студени и някак остри бяха мислите ми за Шелби, сравнени с тези за Грейс. Шелби винаги бе смятала привързаността ми към човешкия живот за нелепа. Помнех ясно най-лошата ни кавга по въпроса — не първата, не и последната, но определено най-жестоката. Лежах по корем и четях събраните съчинения на Йейтс, които Улрик ми беше купил, когато Шелби скочи върху леглото и стъпи върху книгата ми, мацкайки страниците с босите си крака.

— Ела да чуеш записите от вълчи вой, който открих онлайн — каза тя.

— Чета.

— Моето е далеч по-важно — обяви извисилата се над мен Шелби. Раздвижи палците си и намачка още повече страниците. — Защо изобщо си губиш времето да четеш тези глупости? — Тя махна с ръка към учебниците, струпани върху бюрото до леглото ми. — Няма да имаш никаква полза от всичко това, когато пораснеш. Няма да бъдеш човек. Ще бъдеш вълк, така че би трябвало да учиш вълчи неща.

— Млъкни — казах тихо.

— Ами истина е. Няма да бъдеш Сам. Всички тези книги са загуба на време. Ще бъдеш водач на глутница. Прочетох го. А аз ще бъда твоята самка. Останалите ще ни следват. — Лицето ѝ бе зачервено от възбуда. Най-силното желание на Шелби бе да остави своето минало зад гърба си.

Измъкнах Йейтс изпод крака ѝ и започнах да заглаждам страниците.

— Аз ще бъда Сам. Никога няма да спра да бъда Сам.

— Няма да бъдеш! — повиши тон Шелби. Скочи от леглото и събори книгите от бюрото ми; хиляди думи се стовариха с трясък на пода. — Приеми проклетата истина! Ние няма да имаме имена, ще бъдем просто вълци.

— Млъкни! — изкрещях. — Мога пак да си бъда Сам, дори когато съм вълк!

Бек влетя в стаята, спря и огледа сцената: книгите ми, животът ми, мечтите ми, разпръснати на пода под краката на Шелби, а аз лежах на леглото, стиснал отчаяно своя намачкан Йейтс.

— Какво става тук? — попита той.

Шелби ме посочи с пръст. Трепереше от гняв:

— Кажи му! Кажи му, че вече няма да бъде Сам, когато станем вълци. Не може да бъде. Дори няма да знае името си. А аз няма да бъда Шелби!

Гласът на Бек беше толкова тих, че едва чух думите му:

— Сам винаги ще си бъде Сам. — Той хвана Шелби за лакътя и я изведе от стаята. Краката ѝ продължаваха да газят книгите ми. На лицето ѝ беше изписан ужас. Бек винаги беше внимавал да не я докосва, откакто беше дошла в дома ни. Досега не го бях виждал толкова разгневен. — Никога повече не смей да му казваш нещо подобно, Шелби. Или ще те върна там, откъдето те взех. Ще те върна.

В коридора Шелби започна да пищи и не спря, докато Бек не затръшна вратата на спалнята ѝ.

Той се върна и спря на прага. Бях станал и подреждах книгите, страниците шумоляха в треперещите ми ръце.

Мислех, че ще каже нещо, но той просто вдигна една книга, паднала близо до краката му, и я прибави към купчината, преди да си излезе.

По-късно чух Улрик и Бек да разговарят. Предполагам не осъзнаваха, че в тази къща трудно можеха да се усамотят на място, откъдето един върколак не би ги чул.

— Беше прекалено жесток с Шелби — започна Улрик. — Тя има право. Какво мислиш, че ще може да прави с всичките тези прекрасни знания, които получава от книгите, Бек? Няма как да поеме по твоя път.

Дълга пауза, след това Улрик продължи:

— Какво, не се прави на изненадан. Не е нужно човек да е гений, за да разбере какво се върти в главата ти. Но много бих искал да ми кажеш как според теб Сам ще отиде в колеж?

Нова пауза. Гласът на Бек:

— Лятно училище. И дистанционно обучение онлайн.

— Хубаво. Да кажем, че успее да завърши. Какво ще прави с дипломата си после? И в правното училище ли ще учи онлайн? Пък и какъв адвокат би могъл да бъде? Хората са възприели твоята неизменна практика „махам се за през зимата“ като някакъв вид ексцентричност, защото вече си бил утвърдено име преди ухапването. А Сам ще трябва да си намери работодатели, които някак да приемат неоправданите му с нищо ежегодни отсъствия. Въпреки всичките знания, които тъпчеш в главата му, той ще трябва да работи по бензиностанциите като всички нас. Ако така или иначе все още е човек на двадесет.

— Искаш ли да му кажеш, че трябва да се откаже? Иди и му го кажи. Защото аз никога няма да направя подобно нещо.

— Не се опитвам да кажа, че той трябва да се откаже. Опитвам се да кажа на теб да се откажеш.

— Сам не е принуден да прави нищо против волята си. Той иска да се учи. Той е умен.

— Бек. Нима не осъзнаваш, че го обричаш на нещастие? Нямах право да му давам всички инструменти, с чиято помощ да изгради живота си, само за да открие, че не може да използва нито един от тях. Шелби е права. В крайна сметка ние сме вълци. Аз мога да му чета немска поезия, Пол може да му обяснява за причастията, а ти да му свириш Моцарт, но в края на всичко това ни очаква просто една дълга мразовита нощ, в която горите ще ни призоват.

Нова дълга пауза. Гласът на Бек прозвуча уморено, когато пак заговори:

— Остави ме на мира, Улрик, става ли? Просто ме остави на мира.

На другия ден дойде при мен и ми каза, че мога да не уча, ако не искам, след което излезе, запали колата си и тръгна сам с нея нанякъде. Изчаках да потегли, след което се заех с уроците си.

Искаше ми се сега Бек да е тук с мен. Завъртях ключа, знаейки какво ще открия — писма, трупали се в кутията с месеци, както и няколко бележки, че поне още толкова ме очакват на гишето.

Но когато отворих вратичката, видях само два самотни плика и няколко брошурки.

Някой беше идвал тук. Съвсем наскоро.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА: САМ

5°C

— Имаш ли нещо против да отидем до къщата на Оливия? — попита Грейс, докато се качваше в колата, съпроводена от леден повей. Присвих се в седалката си и тя побърза да затвори вратата след себе си. — Извинявай за това. Станало е наистина студено, нали? Както и да е. Не искам да ходим на гости при Оливия, просто ми се ще да минем оттам. Рейчъл каза, че пред дома ѝ е имало вълк, който драскал по вратата. Може би ще попаднем на някаква следа.

— Ами да действаме — казах, повдигнах ръката ѝ към устните си, целунах я леко и я върнах върху волана. После се отпуснах на седалката и вдигнах томчето на Рилке^[1], което си бях взел, за да имам какво да чета, докато я чакам.

Грейс леко се усмихна при докосването ми, но не каза нищо, докато излизаше от паркинга. Наблюдавах напрегнатото ѝ лице и стиснатите устни, чакайки да ми каже какво я тревожи. Когато не го направи, отворих книгата си.

— Какво четеш? — попита ме тя след дълго мълчание.

Бях доста сигурен, че прагматичен човек като нея не е чувал за Рилке.

— Поезия.

Тя въздъхна и вдигна поглед към мъртвешки бялото небе, което сякаш бе притиснало пътя пред нас.

— Не си падам по поезия — отбеляза и след това, явно осъзнала, че може да се обидя от думите ѝ, побърза да добави. — Може би просто съм чела грешните неща.

— А може би просто си чела по грешен начин — възразих. Бях виждал книгите на Грейс — криминални романи и научна литература. Текстове, които разказваха, а не описваха. — Трябва да се вслушаш в мелодията на думите, а не само в това, което казват. Също като в песен.

Когато Грейс се намръщи, разлистих книгата и се приведох по-близо до нея.

Тя хвърли бърз поглед към страницата, на която бях отворил:

— Ама това дори не е на английски!

— Има и превод. — Въздъгнах, когато спомените отново ме обгърнаха. — Улрик използваше Рилке, за да ме научи на немски. Сега аз ще го използвам, за да те науча на поезия.

— На чужд език? — попита тя.

— Точно така. Чуй това. *Was soll ich mit meinem Munde? Mit meiner Nacht? Mit meinem Tag? Ich habe keine Geliebte, kein Haus, keine Stelle auf der ich lebe.*

Грейс изглеждаше объркана. Дъвчеше устната си по ужасно сладък, леко нервен начин.

— Какво означава това?

— Не е важно. Важното е да чуеш как звучи. Смисълът идва после. — Търсех начин да ѝ обясня това, което имах предвид. Искях да ѝ припомня начина, по който се беше влюбила в мен, докато бях вълк. Без думи. Виждайки нещо в мен отвъд очевидното значение на вълчата ми кожа. Това, благодарение на което съм Сам.

— Прочети ми го отново — помоли тя.

Прочетох го.

Грейс забарабани с пръсти по волана:

— Звучи ми тъжно. Усмиваш се... значи трябва да съм права.

Отгърнах на английския превод:

— Какво тогава бих правил с устните си? С нощите си? С дните си? Аз нямам... Уф, не харесвам този превод. Утре ще си взема от къщата другата книга. Но да, права беше, тъжно е.

— Ще получа ли награда?

— Може би — казах и плъзнах ръка под нейната, за да сплетем пръсти. Без да сваля очи от пътя, тя повдигна преплетените ни пръсти към устните си, целуна показалеца ми и го постави между зъбите си, гризвайки го лекичко.

Извърна към мен очи, в които се четеше неизказано предизвикателство.

Изгарян от пламналото в мен желание, понечих да ѝ кажа веднага да отбие някъде, защото просто трябва да я целуна.

И точно тогава видях вълка.

— Грейс. Спри... спри колата!

Тя бързо се огледа, за да види какво беше привлякло вниманието ми, но вълкът вече бе прескочил канавката край пътя и се бе насочил към близката горичка.

— Грейс, спри! — извиках. — Джак.

Тя рязко натисна спирачките. Бронкото подскочи и се разтресе, намалявайки отчаяно скорост, а Грейс рязко изви волана настрани. Не я изчаках да спре. Отворих вратата и изскочих навън, усещайки рязка болка в глезените си, когато се приземих върху замръзналата земя. Огледах горичката пред мен. Между дърветата се носеха тежки бели облаци от пушек с остра миризма; някой гореше листа от другата страна на дърветата. През булото на дима видях синьо-сивкавия вълк на няколко метра от мен. Той извърна глава, усетил присъствието ми. Лешникови очи. Джак. Трябваше да е той.

След миг вече го нямаше. Стопи се сред белите валма на пушека. С един скок преодолях канавката и хукнах сред него сред режещия студ на мъртвата зимна гора.

Когато навлязох сред дърветата, го чух как тича пред мен, явно заложил на това да ме надбяга, вместо на възможността да се изплъзне безшумно. Можех да подуша миризмата на страха му, докато тичаше пред мен. Тук пушекът беше по-плътен, така че ми беше трудно да определя къде свършват белите валма и започва надвисналото над сухите клони небе. Джак бе почти неразличим, по-бърз и маневрен на своите четири крака и далеч по-добре понасящ студа.

Болка прониза вкочанените ми пръсти, голият ми врат изтръпна под ледения досег, усетих как вътрешностите ми започват да пулсират и да се усукват. Бях изгубил от поглед вълка пред мен, но този вътре в мен внезапно се оказа невероятно близо.

— Сам! — изкрещя Грейс. Сграбчи ме за яката и ме дръпна рязко назад, за да ме принуди да спра, след което хвърли палтото си върху раменете ми. Давех се, опитвайки да си поема въздух и да потисна вълчия облик, надигащ се в мен. Тя прегърна здраво разтрепераното ми тяло.

— Къде ти беше умът? Къде ти...

Не довърши. Поведе ме бързо обратно през горичката. И двамата се препъвахме, коленете ми се огъваха. Забавих ход, когато стигнахме до канавката, но Грейс успя да ме прекара през нея, като ме подхвана под мишниците, за да ми помогне да се изкача до бронкото.

Вече вътре, зарових вкочаненото си лице в топлата кожа на шията ѝ и я оставих отново да ме прегърне здраво. Треперех неудържимо в обятията ѝ. Всеки от пръстите ми бе огнище на ледена болка.

— Какво си мислеше, че правиш? — попита Грейс, притиснала ме толкова силно, че почти ме задушаваше. — Сам, не можеш да правиш така. Навън е жесток студ. Къде ти беше умът?

— Не знам — казах, все така притиснал лице към шията ѝ. Мушнах свитите си в юмруци ръце между нас, за да ги стопля. Наистина не знаех. Знаех обаче, че не познавах Джак, не го бях познавал като човек и нямах никаква идея какъв вълк ще бъде. — Не знам — повторих.

— Сам, не си струва — почти проплака Грейс и притисна бузата си към косата ми. — А ако се беше трансформирал? Къде ти беше умът?

— Ами нямаше го — казах истината аз. Отпуснах се назад, най-сетне достатъчно стоплен, за да спра да треперя. Положих длани върху отворите на парното. — Съжалявам.

Настана тишина, нарушавана от равномерния шум на двигателя. След малко Грейс каза:

— Днес разговарях с Изабел. Сестрата на Джак. — Замлъкна за момент, после продължи: — Сподели, че го е видяла.

Не казах нищо, само присвивах пръсти над отворите, сякаш можех да сграбча топлината и да я задържа.

— Което не означава, че можеш просто така да хукваш след него. Прекалено е студено и не си струва риска. Обещава ли, че вече няма да правиш такива глупости?

Сведох очи. Не можех да срещна очите ѝ, докато звучеше по този начин.

— И какво за Изабел? Какво ти каза?

Грейс въздъхна:

— Не знам точно. Смята, че Джак е жив. Мисли още, че вълците имат нещо общо с това. И е убедена, че аз знам нещо по въпроса. Какво според теб трябва да направим?

Опрях чело в стоплените си длани.

— Не знам. Ще ми се Бек да беше тук.

Спомних си за двата самотни плика в кутията, за вълка в гората,
за пръстите, които продължаваха да ме болят.

Още болка, още студ.

Може би Джак не беше този, когото трябваше да търсим.

[1] Райнер Мария Рилке — австрийски поет, смятан за един от
най-значимите лирици от края на XIX и началото на XX век. — Б. пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА: САМ 12°C

Веднъж позволил си да повярвам, че Бек може би все още е човек, тази идея ме завладя изцяло. Спах лошо, докато прехвърлях през ума си всички начини, по които бих могъл да го открия. Съмненията се рояха край надеждата, подобно на нощни пеперуди около свещ — може би някой друг от глутницата е прибрал пощата и е купил мляко — но светлината ѝ не можеше да бъде угасена от черните им криле. И тя се разгаряше все по-ярко в мен. На следващата сутрин, по време на закуска, с Грейс си говорехме за домашното ѝ по висша математика, което ми изглеждаше съвършено неразбираемо, както и за нейната богата и хиперактивна приятелка Рейчъл. Дори обсъдихме въпроса дали костенурките имат зъби, но истината е, че всичко, за което можех да мисля, беше Бек.

След като я оставих в училище, опитах да излъжа сам себе си, че няма да се насоча по най-бързия възможен начин към къщата му.

Той не беше там. Вече знаех това.

Но пък с какво можеше да навреди още една проверка.

По пътя си мислех за Грейс и това, което ми беше казала онази нощ за електричеството и млякото в хладилника. Може би, само може би, Бек щеше да бъде там, за да ме освободи от отговорността за Джак, както и от непоносимата тежест на чувството, че съм последният от моя вид. Дори и къщата да беше все така празна, можех да взема още малко дрехи и другата си книга на Рилке, а после да се разходя из стаите, потопен в спомени за моето вълче семейство.

Помнех как едва преди някакви жалки три години силата на проклятието беше по-слаба и всички ние бяхме способни да се върнем към човешката си форма още при първата целувка на пролетната топлина. Къщата ни се пълнеше — Пол, Шелби, Улрик, Бек, Дерек и дори откаченият Сейлъм ставаха хора по едно и също време. Тогава, докато се борехме с цялата тази лудост заедно, нещата сякаш ни се струваха по-нормални.

Намалих и отбих по алеята към къщата. Сърцето ми подскочи от радост, когато видях друга кола да паркира точно пред мен, но радостта ми бързо беше попарена, след като осъзнах, че това е някакъв непознат „Шевролет Тахо“. Стоповете му проблясваха мътно в сивата светлина на утрото. Свалих прозореца си в опит да доловя някаква миризма, но преди дори да подуша въздуха, чух как вратата откъм шофьорското място се отваря. Вятърът улови аромата и го донесе при мен, чист и познат.

Бек.

Паркирах бронкото и изскочих ухилен до уши, когато го видях как заобикаля колата си. Очите му се разшириха за момент, след това не по-малко широка усмивка от моята озари едрото му лице.

— Сам! — Гласът му прозвуча някак странно... изненадано. Усмивката му се разшири, доколкото това изобщо беше възможно. — Благодаря ти, Господи. Сам! Ела тук!

Прегърна ме здраво и потупа гърба ми, както винаги го беше правил — нежно, въпреки огромните ръце и силата си. Адвокатската му кариера определено го беше научила как да се държи с хората. Нямаше как да не забележа колко наедрял изглежда. Това обаче не беше напълняване. Не можех да преценя колко ризи и фланели беше облякъл под палтото си, за да предпази човешката си форма от студа, но виждах разминаващите се яки на поне две от тях.

— Къде беше?

— Аз... — Канех се да му разкажа на един дъх цялата история, за това как бях прострелян, за Грейс, за Джак... но не го сторих. Не знам защо. Причината със сигурност не беше в Бек, който ме гледаше сериозно с наситено сините си очи. Имаше нещо друго, някаква странна миризма, слаба, но позната, която караше мускулите ми да се стягат, а устата ми да пресъхва. Не трябваше да бъде така. Не трябваше да се чувствам по този начин. Отговорих далеч по-предпазливо, отколкото възнамерявах. — Мотаех се наоколо. Не бях тук. Ти също не беше тук, както забелязах.

— Не бях — призна Бек и се извърна към тахото. Забелязах, че колата е много мръсна, цялата беше оплескана с кал. Кал, която миришеше на непознато място, беше полепнала по гумите, вратите и прозорците. — Със Сейлъм бяхме в Канада.

Ето защо не бях виждал Сейлъм наскоро. Той беше най-проблемният сред нас — не беше съвсем наред, когато беше човек, и съответно не беше съвсем наред и като вълк. Бях почти напълно убеден, че именно той беше извлякъл Грейс от люлката ѝ. Не можех дори да си представя как Бек бе понесъл компанията му по време на това пътуване. А защо изобщо го бе предприел именно с него, беше още по-голяма загадка.

— Миришеш на болница — отбеляза Бек. — И изглеждаш отвратително.

— Благодаря ти — промърморих. Явно тялото ми в крайна сметка разказваше историята, която бях премълчал. Не вярвах, че болничната миризма все още се усеща след седмица, но присвитиият нос на Бек явно казваше друго. — Простреляха ме.

Бек вдигна ръка към устата си.

— Божичко. Къде? Надявам се не на място, което ще ме накара да се изчервя.

Посочих към врата си:

— Не е чак толкова интересно.

— Всичко наред ли е?

Искаше да каже — всичко наред ли е с нас. Дали някой знаеше. *Да, има едно момиче. Тя е невероятна. Знае всичко, но това не е проблем.* Завъртях думите в главата си, но просто нямаше начин, по който да прозвучат добре. Единственото правило на Бек все още отекваше ясно в мислите ми: не можем да доверяваме тайната си на никого, който не е като нас.

— Толкова наред, колкото винаги.

Изведнъж стомахът ми се преобърна. Когато влезеше в къщата, щеше да надуши Грейс.

— Божичко, Сам. Защо не ми се обади на мобилния, когато те простреляха?

— Нямам номера на тазгодишния ти телефон. — Всяка година вземахме нови, защото не ги използвахме през зимата, а аз очевидно не бях срещал Бек, за да науча актуалния му номер.

Още един поглед, който не ми хареса. Състрадание? Не, съжаление. Престорих се, че не съм го виждал.

Той бръкна в джоба си и извади мобилен телефон.

— Ето, вземи този. На Сейлъм е. Не му трябва вече.

— Излай веднъж за „да“, два пъти за „не“?

Бек се ухили:

— Именно. Както и да е — номерът ми е записан в малкото му електронно мозъче. Но ще трябва да си купиш зарядно за него.

Мислех, че ще ме попита къде спя — въпрос, на който не исках да отговарям. Затова посочих с брадичка тахото.

— Е, откъде е цялата тази кал? И каква изобщо беше целта на пътуването?

Чукнах с юмрук по колата и за моя най-голяма изненада, нещо почука в отговор. Или по скоро се удари във вратата. Или я изрита. Повдигнах вежди:

— Сейлъм вътре ли е?

— Не, в гората е. Трансформира се в Канада, копеленцето. Трябваше да го докарам дотук, докато той лудееше из колата и ръсеше косми по тапицерията като за последно. Знаеш ли, мисля, че е откачен.

Разсмяхме се.

Погледнах отново към мястото, откъдето бях чул удара.

— Какво блъска вътре в такъв случай?

Бек повдигна вежди:

— Бъдещето. Искаш ли да го видиш?

Свих рамене и отстъпих крачка назад, за да може да отвори багажника на комбито. Ако изобщо съм си мислел, че съм подготвен за това, което видях вътре, съм грешал поне по четиридесет различни начина.

Задните седалки бяха спуснати, за да се отвори повече място, и в така разширения багажник на колата лежаха три тела. Хора. Единият бе облегнал гръб на предните седалки, друг се беше присвил в ембрионална поза, а трети лежеше край вратата. Ръцете им бяха завързани.

Очите на момчето, облегнало се на седалките, бяха зачервени. Беше на моите години, може би малко по-младо. По ръцете му се стичаше нещо червено, което бе напоило тапицерията. Тогава ги надуших: острата, металическа миризма на кръвта, потното ухание на страха и аромата на пръст, същия като този, който излъчваше калта по тахото. И на вълци... Бек, Сейлъм и някакъв непознат.

Присвитото тяло се оказа на някакво силно треперещо момиче, а когато присвих очи, за да видя по-ясно в тъмнината на купето

облегнатото момче, забелязах, че то също трепери, пръстите на ръцете му се свиваха и разпускаха. Устните му се раздвижиха:

— Помощ — промълви.

Отстъпих няколко крачки назад по алеята, коленете ми бяха омекнали. Притиснах ръка към устните си, след това отново се приближих. Очите на момчето умоляваха.

Имах смътна представа, че Бек стои някъде край мен и ме наблюдава мълчаливо, но просто не можех да откъсна поглед от трите хлапета. Гласът ми прозвуча странно, непознато:

— Не. Не. Тези деца са били ухапани. Бек, били са ухапани.

Сплетох пръсти на врата си, завъртях се в полукръг на място, после пак, за да ги погледна. Момчето вече трепереше неконтролируемо, но очите му бяха все така приковани в мен. *Помощ.*

— Дявол да го вземе, Бек. Какво си направил? Какво, по дяволите, си направил.

— Приключи ли? — попита той спокойно.

Извърнах се към него. Стиснах силно очи, след това отново ги отворих.

— Да съм приключил? Как точно се очаква да приключа? Бек, тези деца се трансформират.

— Няма да разговарям с теб, докато не се успокоиш.

— Бек, виждаш ли това? — Приведох се към тахото, гледайки как момичето дере с нокти окървавената тапицерия. Беше на около осемнадесет, облечена в тясна, избеляла тениска. Отново обърнах гръб на багажника, сякаш по този начин облените в кръв, треперещи хлапета щяха да изчезнат.

— Какво става тук?

Момчето започна да стене, притискайки лице към завързаните си китки. Кожата му беше започнала да потъмнява, трансформацията започваше.

Извърнах очи. Не можех да гледам. Не си спомнях съвсем ясно какво беше усещането в онези първи дни. Задържах преплетените си пръсти зад тила и силно стиснах глава с ръце, повтаряйки си *по дяволите по дяволите по дяволите* отново и отново, докато не убедих сам себе си, че не чувам писъците. Това вече дори не бяха викове за помощ. Може би хлапето най-накрая бе осъзнало, че къщата на Бек е

прекалено изолирана, за да го чуе някой. А може би просто се беше предало.

— Ще ми помогнеш ли да ги вкараме вътре? — попита Бек.

Извърнах се, за да го погледна, и видях вълка. Измъкваше лапи от въжето, стягало човешките му ръце, и се опитваше да се освободи от тениската си. Звярът сведе муцуна и изръмжа. Гледаше вързаното момиче, стенецо на пода пред него. Само за миг Бек се озова пред багажника на комбито, сграбчи вълка и го хвърли така, че да падне по гръб. Приведе се над него, стисна муцуната му с едната си ръка и се взря отблизо в очите му:

— Дори и не си помисляй да се биеш — озъби се той. — Нямах власт тук.

След това пусна муцуната и главата на вълка се удари в тапицирания под на багажника с приглушено тупване. Животното бе спряло да се съпротивлява и отново се разтрепери, на път да се трансформира обратно.

Божичко. Не можех да гледам това. Беше достатъчно лошо, че самият аз го бях преживял веднъж; болката и страхът, че не знаеш коя кожа ще носиш в следващия момент. Погледнах към Бек:

— Направил си го нарочно, нали?

Той приседна спокойно върху задната броня, сякаш зад гърба му нямаше треперещ неконтролируемо вълк и стенецо момиче. Някъде там лежеше и онова трето тяло, което все така не помръдваше. Дали беше мъртво?

— Сам, това най-вероятно е последната ми година. Не мисля, че през следващата ще се трансформирам отново. Положих невероятни усилия, за да запазя човешкия си облик дори и през тази. — Видя очите ми, спрели се върху различните яки, които се подаваха под пуловера му, и кимна. — Имаме нужда от тази къща. Глутницата се нуждае от човешки защитници. Самият ти знаеш това. Не можем да разчитаме на никого другото. Единствените хора, които могат да ни защитят, сме самите ние.

Не казах нищо. Той въздъхна:

— Това е и твоята последна година, нали Сам? Не мисля, че ще се трансформираш отново в човек. Ти още беше вълк, когато аз се трансформирах, а всъщност трябваше да бъде обратното. Не знам защо са ти дадени толкова малко години. Може би заради това, което

родителите ти сториха с теб. Трижди проклета съдба. Ти си най-добрият от нас.

Мълчах. Не ми достигаше въздух, за да мога да произнеса каквото и да било. Гледах косите му, изцапани с кръв. Не бях я забелязал преди това заради тъмнокестения им цвят, но сега виждах ясно няколкото сплъстени кичура.

— Сам, кой щеше да се грижи за глутницата, а? Шелби? Имахме нужда от още вълци. Вълци, които са в началото на цикъла си, за да може всичко да е наред още поне осем или десет години.

Не можех да откъсна очи от сплъстените от засъхналата кръв кичури. Но все пак успях да проговоря:

— Ами Джак?

— Хлапето с пушката — Бек сви презрително устни. — Можем да благодарим на Шелби и Сейлъм за него. Нямахме как да отида, за да го потърся. Прекалено е студено. Ще трябва сам да ни намери. Надявам се в името на всичките дяволи от ада, че няма да направи някоя глупост преди това. Дано е запазил достатъчно от разсъдъка си, за да не се мярка пред очите на хората, преди да се е стабилизирал.

Зад гърба му момичето изпищя, висок, тънък, обезсилен писък, и след поредния спазъм кожата ѝ се покри с черна козина. Раменете ѝ се извиха, ръцете ѝ се опряха в пода и оттласнаха тялото ѝ назад, за да може да застане на новите си лапи. Спомних си болката при трансформацията. Болката от безвъзвратната загуба. Болката от този последен момент, в който губех себе си, губех това, което ме правеше Сам. Тази част от мен, която можеше да запомни името на Грейс.

Изтрих рязко търкулналата се по бузата ми сълза, докато наблюдавах агонизиращото в борбата между човека и вълка момиче. Единственото, за което можех да мисля в този момент, беше *благодаря ти Господи, че Грейс никога не е преминала през това.*

— Бек — казах, примигвайки, преди да го погледна отново, — ще гориш в ада за това.

Не изчаках, за да видя реакцията му. Просто си тръгнах. Искаше ми се никога да не бях идвал.

* * *

В тази нощ, също както и във всяка друга, откакто бях срещнал Грейс, я държах в обятията си и слушах как родителите ѝ се движат из хола. Напомняха ми на малки, заети безмозъчни птички, които летят край гнездото си ден и нощ, толкова увлечени в удоволствието да го дострояват с нови клечици, че така и не забелязват, че то е празно от години.

Бяха шумни — смееха се, бърбеха, тракаха с чинии в кухнята, въпреки че не бях забелязал някой от тях да е готвил, откакто бях тук. Те бяха като тийнейджъри, намерили бебе в кошница пред прага си, които просто не знаеха какво да правят с него. Щеше ли Грейс да бъде различна, ако имаше глутницата — моето семейство? Ако имаше Бек.

Още чувах думите му, потвърждаващи това, от което се страхувах. Истина беше, това бе последната ми година.

Въздъгнах:

— Краят.

Не го произнесох гласно. Просто исках да усетя формата на думата между устните си.

В нежната крепост на обятията ми, Грейс се размърда и положи лице върху гърдите ми. Вече спеше. За разлика от мен — аз трябваше да преследвам съня си като ловна плячка — тя можеше да заспи за секунда. Завиждах ѝ.

Пред очите ми продължаваха да изплуват образите на Бек и онези хлапета. Сцената се разиграваше в главата ми хиляди пъти.

Исках да разкажа на Грейс за това. Не исках да ѝ разкажа за това.

Срамувах се от Бек, раздирах се между лоялността към него и лоялността към самия себе си. До този момент дори не бях помислял, че това може да са две коренно различни неща. Не исках Грейс да си мисли лоши неща за човека, който ме беше отгледал, но имах нужда да споделя, да се освободя от непосилната тежест в гърдите си.

— Заспивай — промърмори тя и прокара ръка по тениската ми така, че ме накара да мисля за всичко друго, но не и за сън. Целунах затворените ѝ клепачи и въздъгнах. Тя отново прошепна: — Шшш, Сам. Каквото и да е, може да почака до сутринта. Ако не може, значи така или иначе не си е струвало. Заспивай.

Понеже тя ми го беше казала, успях да го сторя.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА: ГРЕЙС

7°C

Първото нещо, което Сам ми каза на следващия ден, беше:

— Време е да те изведе на нормална среща.

Добре де, всъщност първото нещо, което каза, беше: „Сутрин си очарователно рошава“. Но първите му смислени думи (отказвах да повярвам, че съм рошава сутрин) бяха тези за срещата. Днес беше неучебен ден, така че разполагахме с цялото време за себе си — съдбата явно беше решила да ни поглези. Поканата му за нормална среща беше отправена, докато разбъркваше овесена каша и гледаше през рамо към вратата. Въпреки че родителите ми бяха излезли рано за някакъв организиран от баща ми пикник, Сам продължаваше да изглежда притеснен, че ще се върнат всеки момент и ще го погнат с факли и вили.

Отидох при него и се приведох над плота, поглеждайки със съмнение към тенджерата. Не бях особено вдъхновена от идеята за овесена каша. Бях се опитвала да правя такова нещо преди и вкусът на крайния резултат беше много... *здравословен*.

— На среща, а? Къде ще ме заведеш? На някое интересно място, например наскре гората?

Той притисна пръст към устните ми, без да се усмихва:

— На нормална среща. Нещо вкусно за ядене и забавление, забавление, забавление.

Извърнах леко глава, за да може ръката му да попадне в косите ми:

— Мда, звучи като нормална среща — казах. След това добавих със сарказъм, защото той продължаваше да гледа мрачно. — Не вярвах, че си губиш времето с нормални неща.

— Ще ми подадеш ли две купички? — попита Сам. Когато ги поставих на плота пред него, той раздели в тях кашата. Лъхна ме аромат на канела. — Наистина искам да го направим както трябва, за да ти остане някакъв истински спомен...

Млъкна и сведе глава над купичките. Раменете му бяха отпуснати. След малко вдигна отново очи към мен:

— Искам да направим всичко по правилата. Нали можем да пробваме нещо нормално?

Кимнах, взех купичката си и опитах една лъжица — усетих кафява захар, канела и нещо леко пикантно. Облизах лъжицата и я насочих към Сам.

— Нямам проблем с нормалните неща. А това чудо е лепкаво.

— Неблагодарница — промърмори той, гледайки тъжно към купичката си. — Май не ти харесва.

— Всъщност е доста добро.

— Бек ми правеше овесената каша по тази рецепта, след като се наложи да поразнообразим нещата, които ям, защото се пристрастих към яйцата.

— Бил си пристрастен към яйца?

— Бях странно хлапе — отвърна Сам и посочи към купичката ми. — Сериозно, ако не ти харесва, не се чувствай длъжна да го ядеш. Когато си готова — тръгваме.

— И къде ще ходим?

— Изненада.

Това ми беше достатъчно. Кашата беше ометена за секунди и вече чаках край вратата с шапка, палто и раница в ръка.

За първи път тази сутрин Сам се разсмя и аз установих колко съм щастлива да чуя този така липсвал ми звук.

— Като кученце си. Все едно подрънквам с ключовете си, а ти подскачаш край вратата и си чакаш разходката.

— Бау!

Той ме потупа по главата, докато прекривахме през прага на топлия дом към студа на постелната утрин. Когато се качихме в бронкото и излязохме на пътя, попитах отново:

— Значи няма да ми кажеш къде отиваме?

— По никой начин. Единственото, което ще сторя, е да те помоля да си представиш, че съм направил това още в първия ден, когато се срещнахме. Че съм те завел на романтична среща, наместо да лежа прострелян и кървящ на верандата ти.

— Нямам особено богато въображение.

— Аз имам. Ще си го представям вместо теб — толкова силно, че ще повярваш и ти. — Той се усмихна, за да ми покаже, че въображението му вече е започнало да работи, но в тази усмивка имаше толкова много тъга, че гърлото ми се стегна. — Ще бъда галантен млад мъж, който се грижи за своята дама, и така моята вманиаченост по теб вече няма да ти се струва толкова плашеща.

— О, повярвай, моята е по-плашеща — погледнах през прозореца. От сивото небе бавно и някак неохотно се сипеха снежинки. — Сигурно имам този... как се казваше? Синдромът, който те кара да се идентифицираш с хората, които са те спасили.

Сам стигна до разклона, водещ към училище и зави в противоположната посока.

— Да нямаш предвид синдрома Мюнхаузен, при който жертвите на отвличане започват да се идентифицират с похитителите си?

Поклатих глава:

— Не е същото. Освен това синдромът Мюнхаузен май беше симулирането на някаква болест, за да привлечеш внимание.

— Така ли? Може. Просто ми харесва да произнасям „Мюнхаузен“. Чувствам се така, сякаш наистина говоря на немски.

Разсмях се.

— Улрик беше роден в Германия — припомни ми Сам. — Беше същински извор на интересни детски приказки за върколаци. — Той зави по централния път към центъра и започна да се оглежда къде да паркира. — Казваше, че някога хората напълно доброволно са искали да бъдат ухапани.

Зад прозорците на бронкото се нижеха сградите на Мърси Фолс. Магазините, издържани във всички нюанси на кафяво и сиво, изглеждаха още по-кафяви и сиви под оловното небе. Зимата беше зловещо близо, въпреки че беше едва октомври. Никъде не се виждаше зеленина, а листата на някои от дърветата край пътя бяха опадали съвсем и оголените им черни клони допълваха неприветливия пейзаж, изпълнен със студ, тъга и бетон.

— Защо са искали това?

— В приказките те са се превръщали във вълци, за да крадат овце и други животни, когато храната не им е достигала. А някои от тях са се трансформирали просто защото им е било забавно.

Наблюдавах лицето му и се опитвах да доловя емоциите в гласа му:

— А забавно ли е наистина?

Той отклони поглед... сякаш засрамен от това, което предстоеше да каже. Поне така си помислих, преди да установя, че просто гледа през рамо, за да паркира на задна пред редица от магазинчета.

— На някои от нас изглежда им харесва много, може би повече от това да бъдат хора. Шелби обожаваш да бъде вълк, но както съм ти казвал, причината за това най-вероятно се крие във факта, че човешкият ѝ живот е бил отвратителен. Не знам, нямам отговор на това. Вълчата половина от битието ми вече е толкова неизменна част от мен, че не мога да си представя какво е да живееш без нея.

— Това добре ли е или зле?

Сам ме погледна с жълтите си очи:

— Липсва ми човешката ми същност. И ти ми липсваш. През цялото време.

Сведох очи към ръцете си:

— Преувеличаваш.

Той се протегна и докосна косата ми, прокара ръка надолу и улови крайчетата на няколко косъма между пръстите си. Дълго ги гледа, сякаш те щяха да му кажат тайните на Грейс на своя тъмнорус език. Бузите му отново поруменияха, продължаваше да се изчервява, когато ми правеше комплименти.

— Не преувеличавам — каза тихо. — Но ми е трудно да говоря за тези неща, защото точно в този момент дори не мога да си спомня какво беше усещането от това да съм нещастен.

Нямах ясна представа защо стана така, но тези му думи накараха очите ми да се насълзят. Примигнах бързо, доволна, че той все още гледаше косата ми.

Известно време стояхме в мълчание. После Сам заговори отново:

— Не си спомняш нападението.

— Моля?

— Изобщо не си спомняш нападението на вълците, нали?

Намръщих се и придърпах раницата в скута си, изненадана от рязката смяна на темата.

— Не знам. Може би. Помня, че имаше много вълци, далеч повече, отколкото навярно са били в действителност. Помня и теб...

как стоиш някъде зад другите, а после докосваш ръката ми... — Сам ме докосна по ръката. — ... И бузата ми... — Той ме докосна по бузата. — ... Докато другите вълци бяха... груби. Предполагам, че са искали да ме изядат, нали?

Гласът му беше мек:

— Но не си спомняш какво се случи след това? Как оцеля.

Опитах се да си спомня. Виждах само отделни проблясъци.

Сняг, кръв, дъх върху лицето ми. После писъците на мама. Трябваше да има още нещо, което да допълва картината. Трябваше някак да съм стигнала от гората до къщата. Опитах да си представя как съм газила през преспите, ранена, залитаща...

— Ходех ли?

Той ме гледаше, очаквайки сама да отговоря на въпроса си.

— Знам, че не съм. Не мога да си спомня. Защо не мога да си спомня? — Усетих, че се изнервям, ядосвах се на неспособността на собствения си мозък да ми даде информацията, която исках от него. Задачата не изглеждаше чак толкова трудна. Всичко, което помнех обаче, беше миризмата на Сам и непознатата ми до този момент паника в гласа на мама, която крещеше нещо по телефона.

— Не се притеснявай. Няма значение — прекъсна той напрегнатото равение из спомените ми. Само дето най-вероятно имаше.

Затворих очи, припомняйки си уханието на горите в онзи ден, усещането, че се нося обратно към къщата, обгърната от нечий ръце... Рязко отворих очи.

— Ти си ме носил!

Сам ме гледаше напрегнато.

Усещането беше такова, сякаш си припомнях обърканите, полусънни видения от моментите, когато съм имала наистина висока температура:

— Но ти си бил човек — промълвих. — А аз помня, че те видях като вълк. Трябва да си бил човек, за да си ме носил. Как си го направил?

Той безпомощно сви рамене.

— Не знам как съм се трансформирал. Случи се по същия начин, както когато бях прострелян, а ти ме намери пред къщата си в човешкия ми облик.

Усетих как нещо трепва в гърдите ми. Плаха надежда.

— Можеш да се трансформираш по своя воля?

— Не. Случвало ми се е само два пъти. Не съм успявал да го сторя след онзи случай, независимо колко отчаяно съм го желаел. А повярвай ми, искал съм го от дъното на душата си.

Сам изгаси двигателя на бронкото, сякаш за да ми покаже, че този разговор е приключил, и се пресегна към раницата ми, за да си вземе шапката. Стоях на тротоара и го чаках, докато заключваше колата.

Той я заобиколи, за да дойде при мен, и замръзна на място.

— Всемогъщи Боже, какво е това?

Чукнах с палец и показалец разноцветния помпон:

— На нашия език го наричаме шапка. Пази ти топличко на ушите.

— Всемогъщи Боже — повтори Сам, пристъпвайки към мен. Взе лицето ми в ръце, докато ме разглеждаше с видим интерес. — Ама това е ужасно сладко. — Целуна ме, погледна шапката ми и след това ме целуна отново.

Заклех се никога да не свалям шарената си шапка с помпон. Сам продължаваше да държи лицето ми. Бях сигурна, че всички наоколо ни наблюдават. Но няха никакво намерение да се отдръпна, така че го оставих да ме целуне отново, този път съвсем лекичко, като снежинка, докоснала едва доловимо кожата, преди да се стопи. След това той свали длани от бузите ми и ме хвана за ръката.

Отне ми известно време, докато открия къде се е дянал гласът ми, а дори и след това устните ми останаха разтегнати в щастлива усмивка.

— Добре. Къде отиваме? — Беше доста студено и знаех, че трябва да е някъде наблизо, защото не можехме да останем дълго навън.

Пръстите на Сам бяха здраво преплетени с моите.

— Първо към Магазина за щастие на Грейс. Един истински джентълмен би се насочил най-напред натам.

Изкисках се, което беше абсолютно нетипично за мен, а Сам се разсмя, защото знаеше това. Чувствах се опиянена от самото му присъствие. Оставих го да ме отведе покрай някакъв безличен бетонен блок до „Изкривеният рафт“ — малка независима книжарничка, която не бях посещавала поне от година. Това може би изглеждаше доста

глупаво предвид факта колко много четях, но в крайна сметка аз бях просто една бедна гимназиална ученичка с доста скромна издръжка. Така че предпочитах да взимам книгите си от библиотеката.

— Нали не бъркам, че това е Магазинът за щастие на Грейс? — попита усмихнат Сам и ми отвори вратата, без да дочака отговор. Лъхна ме прекрасният аромат на нови книги, който веднага ми напомни за Коледа. Нашите винаги ми купуваха книги за празника. С мелодично извъняване вратата на книжарницата се затвори зад нас и Сам пусна ръката ми.

— А сега накъде? — попита. — Искam да ти купя книга. Знам, че това би те зарадвало.

Огледах с усмивка рафтовете и си поех дълбоко въздух, за да вдишам отново вълшебното ухание. Стотици хиляди страници, които никога не са били разгръщани, ме очакваха. На лъскавите дървени рафтове в топли цветове бяха подредени редици от разноцветни гръбчета на книги. Бестселърите се намираха на отделни маси, а лъскавите им корици блестяха, докоснати от мътната светлина на деня. В дъното на книжарницата, край касата и седналият зад нея продавач, който не ни обръщаше никакво внимание, застлани с тъмночервен килим стълби се изкачваха към някакъв непознат и несъмнено магически свят.

— Бих могла да живея тук — въздъхнах щастливо.

Сам наблюдаваше изражението ми с видимо удоволствие.

— Помня как те наблюдавах, докато седеше с книга в ръка на люлката си. Дори и в най-отвратителното време. Защо не четеше вътре, когато беше студено?

Очите ми продължаваха да проучват шарените гръбчета с изписани по тях заглавия.

— Книгите са по-истински, когато ги четеш навън. — Хапех устни, докато погледът ми прескачаше от рафт на рафт. — Не знам откъде да започнем.

— Ще ти покажа нещо — каза Сам. Начинът, по който произнесе думата, ме убеди, че става дума за нещо наистина удивително, което той наистина няма търпение да ми покаже. Хвана ме отново за ръката и ме поведе през магазина, покрай незаинтересования продавач и нагоре по стълбите, чийто килим заглушаваше стъпките ни.

Помещението на горния етаж беше наполовина по-малко от това долу, оградено с парапет, който да предпази някой увлечен в разглеждането на книгите купувач от възможността да тупне долу.

— Работих тук едно лято. Седни. И чакай. — Сам ми посочи старо и доста износено двуместно диванче с червена тапицерия, което заемаше голяма част от етаж. Свалих шапката си и седнах, изненадващо очарована от заповедната нотка в гласа му. След което най-безсрамно започнах да зяпам задника му, докато оглеждаше старателно рафтовете. Без да е наясно къде точно се е спрял погледът ми, той приклекна, облегна се на пода с едната си ръка и започна да прокарва нежно пръстите на другата по гръбчетата на книгите, сякаш поздравяваше стари приятели. Наблюдавах извивката на раменете му, наклона на главата, разтворените като крачка на паяк пръсти на опряната в пода ръка. Най-накрая откри това, което търсеше, и се приближи до диванчето.

— Затвори очи — каза и без изобщо да ме чака, прокара внимателно длан през клепачите ми, за да ги затвори. Усетих как диванчето хлътна, когато той приседна до мен, чух необяснимо силния шум от разтварянето на корицата, мекото шумолене на отгърщащи се страници.

След това усетих дъха му в ухото си и миг по-късно чух съвсем тихия му глас. *Аз съм сам на този свят, но самотата не ми е достатъчна, за да направя всеки час свещен. Нищожен съм аз, но не достатъчно нищожен, за да бъда просто вещь за теб, обвита в мрак и тайнственост. Искам своя собствена воля, която да ме води, когато трябва да действам.* Той направи дълга пауза, нарушавана само от странно хрипливия звук на дъха му. *А в тишината на тези неподвижни времена, затаили дъха на своите секунди, защото нещо фатално се приближава, аз бих желал да бъда с някого, който знае тайните ми. Или да остана сам. Искам да се отразяваш в мен и никога да не бъда толкова сляп или толкова стар, че прелестният ти образ да избледнее в моите мисли. Копнея да се разкрия изцяло. Не искам нищо от мен да остане загърнато в булото на тайните, защото тези загърнати места, те са просто лъжи.*

Извърнах лице към неговото, с все така затворени очи, и той притисна устните си към моите. Отдръпна ги лекичко само за кратък

миг, в който чух как оставя внимателно книгата на пода, след което обви ръце около мен.

Устните му бяха хладни, ухаеха на мента и зима, но ръцете му, толкова топли и нежни върху шията ми, обещаваха дълги летни дни. Обещаваха вечност. Главата ми се замая, сякаш не ми достигаше въздух, сякаш някой крадеше дъха, който си поемах. Сам се бе облегнал назад и ме придърпа към себе си, като продължаваше да ме целува отново и отново, толкова нежно, сякаш устните ми бяха цвете и ако ги докоснеше по-грубо, цветето можеше да се прекърши.

Не знам колко дълго стояхме прегърнати на това диванче, неспирно даряващи се с целувки, преди Сам да забележи, че плача. Усетих как се поколеба, когато усети солта върху езика си, преди да осъзнае какво означава този вкус.

— Грейс. Плачеш ли?

Не казах нищо, защото думите само биха направили причината за сълзите ми по-реална. Сам ги докосна с палец, придърпа ръкава си и внимателно ги избърса.

— Грейс, какво не е наред? Сбърках ли някъде? — Жълтите му очи търсеха по лицето ми някакъв знак, който да обясни тъгата ми. Просто поклатих глава. На долния етаж чух как звънчето над входната врата оповести влизането на нов клиент. Всичко това ми се струваше толкова далечно.

— Не — казах най-сетне, избърсвайки още една сълза от окото си, преди да се е търкулнала. — Не, всичко, което правиш, е чудесно. Просто... — Не можех да го кажа. Не можех.

Сам дори не трепна:

— Просто това е последната ми година.

Прехапах силно устни и избърсах още една сълза.

— Не съм готова за това. Никога няма да бъда готова.

Той не каза нищо. А може би нямаше нищо за казване. Наместо това ме прегърна отново, но този път положи лицето ми на гърдите си и започна да ме гали с ръка по косите — непохватно, но успокояващо. Затворих очи, заслушана в туптенето на сърцето му, докато моето собствено не влезе в същия ритъм. Най-накрая той положи буза върху главата ми и тихичко промълви:

— Нямаме време за тъга.

Слънцето грееше ярко, когато напуснахме книжарничката, и аз с изненада установих колко много време е минало. В унисон с тази мисъл, стомахът ми изкурка отчаяно.

— Обяд — казах. — Веднага. Ако не побързаме, ще умра на място от глад и ще ти тежа на съвестта.

— Не се и съмнявам. — Сам взе малката торбичка с новите ми книги и се обърна, за да ги остави в бронкото, но замръзна на половината път към колата с очи, втреничени в нещо зад гърба ми. — По дяволите! Приближаваща заплаха.

Той ми обърна гръб, за да постави книгите на задната седалка, опитвайки се да остане максимално незабележим. Извърнах се и застанах лице в лице с Оливия. Косата ѝ бе разрошена, а самата тя изглеждаше уморена. Брат ѝ Джон се появи зад нея и ме дари с широка усмивка. Бях го виждала за последно, преди да срещна Сам, и сега се запитах как изобщо съм могла да смятам, че изглежда добре. Имаше скучен и обикновен вид, особено сравнен с черния перчем на Сам и златистите му очи.

— Здравей, красавице — поздрави Джон.

Това накара Сам бързо да се обърне. Не тръгна към мен, но не се и налагаше — блясъкът в жълтите му очи и напрегнатата стойка накараха Джон да спре наред крачка. За един много кратичък миг през главата ми премина мисълта, че Сам може би е опасен, че може би полага доста повече усилия, за да укротява вълка в себе си, отколкото показва.

Странното изражение на Джон ме накара да се запитам дали през всичките тези месеци в шеговитото му флиртуване с мен не е имало далеч по-малко шега, отколкото смятах.

— Здравсти — каза Оливия. Погледна към Сам, чийто поглед от своя страна се беше спрял върху праметнатия през рамото ѝ фотоапарат. Той бързо сведе глава и потърка очи, сякаш в някое от тях беше попаднала прашинка.

Видимото му неудобство нямаше как да не ми повлияе, така че усмивката ми беше насилена и неискрена.

— Здравсти. Странно е да налетя на вас точно тук.

— Изпълняваме разни поръчки за мама. — Джон отклони поглед към Сам и се усмихна някак прекалено мило. Бузите ми порумениях при вида на тази мълчалива тестостеронна схватка, която в крайна сметка ме ласкаеше, въпреки целия идиотизъм на ситуацията. — А и Оливия искаше да минем през книжарницата, щом така и така сме тук. Този студ обаче направо ме побърква, така че влизам вътре.

— Ама и илитерати ли пускат там? — попитах в духа на доброто старо време.

Напрежението видимо се разсея, защото усмивката на Джон този път беше искрена. Ухили се и на Сам, като мълчаливото послание зад разтегнатите му устни май беше *мда, успех с тая*, след което бутна вратата на книжарницата и влезе. Някаква бегла усмивка в отговор се плъзна и по устните на Сам, който продължаваше да стои с полуприсвити очи, като продължение на импровизираната театрална постановка с пращинката в тях. Оливия остана на тротоара пред вратата, обвила тялото си с ръце.

— Изобщо не съм вярвала, че ще те видя извън вкъщи толкова рано през уикенда. — Говореше на мен, но гледаше Сам. — Мислех, че прекарваш почивните дни в зимен сън.

— Не и този — казах. Толкова дълго време не си бяхме говорили, че вече просто не знаех как да го правя. — Станах раничко, за да видя какво е усещането.

— Страхотно — промърмори тя. Продължаваше да гледа към Сам, а неизказаният въпрос бе увиснал във въздуха. Не исках да ги представям един на друг, защото той очевидно се чувстваше некомфортно край Оливия и нейния фотоапарат, но въпреки това виждах ясно как тя ни изучава: разстоянието между нас, което оставаше неизменно близко, сякаш ни свързваха невидими нишки, случайните докосвания. Очите ѝ проследиха ръката му, която се плъзна нежно по ръкава ми, след което се премести към другата, останала отпусната върху дръжката на вратата; удобно и спокойно, все едно беше отваряла тази врата много пъти досега. Все едно това чернокосо момче беше тясно свързано с бронкото... и мен. За всички ни беше ясно, че въпросът не може да остане незададен, така че най-накрая Оливия попита:

— А този кой е?

Погледнах към Сам за одобрение. Клепачите му бяха все така притворени и хвърляха сянка върху очите му.

— Сам — произнесе той мрачно.

Имаше нещо странно в гласа му. В момента не гледаше фотоапарата, но можех да усетя силата, с която той привлича вниманието му. Гласът ми неволно отрази неговата изнервеност, когато казах:

— Това е Оливия. Олив, двамата със Сам излизаме. Имам предвид, че сме гаджета.

Очаквах някакъв коментар, но вместо това тя каза замислено:

— Познавам те. — Усетих как Сам се напруга до мен, след това Оливия добави — От книжарницата, нали?

Сам я погледна и тя кимна едва забележимо.

— Точно така. От книжарницата.

Стоеше, кръстосала ръце, и си играеше с ръкавите на пуловера си, без да сваля очи от него. Изглежда се опитваше да намери правилните думи:

— Аз... Така де — с контактни лещи ли си? Съжалявам, че съм така директна, но сигурно често ти задават този въпрос.

— Права си — каза Сам. — Често ми го задават. И да, наистина нося лещи.

През лицето на Оливия премина сянка на разочарование.

— Яки са. Наистина. Тъ, приятно ми беше да се запознаем. — Обърна се към мен и продължи: — Съжалявам. Тъпо беше да се скараме за онова нещо.

Каквото и да бях планирала да й кажа, се изпари при това извинение.

— Съжалявам — произнесох леко колебливо, защото не бях особено сигурна за какво точно трябва да се извинявам. — И аз мисля, че беше тъпо.

Оливия погледна към Сам и после отново спря очи върху мен.

— Аха. Аз просто... Ще ми се обадиш ли? По-късно?

Примигнах изненадано.

— Ами да, разбира се! Кога?

— Аз... всъщност може ли аз да ти се обадя? Не знам кога точно ще мога. Нали няма проблем? Може ли просто да ти звънна на мобилния?

— По всяко време. Сигурна ли си, че не искаш да отидем някъде още сега и да поговорим?

— Тъ, не, не сега. Не мога заради Джон. — Тя тръсна глава и отново погледна към Сам. — Той иска да се помотаем. По-късно ще е идеално. Определено. Благодаря ти, Грейс. Сериозно. Съжалявам за онова тъпо скарване.

Стиснах устни. За какво ми благодареше?

Джон подаде глава от вратата на книжарницата:

— Оливия? Идваш ли или какво?

Оливия ни махна и изчезна след брат си, посрещната от тихия звън на входната камбанка.

Почти веднага щом тя си отиде, Сам постави длани зад тила си и въздъхна дълбоко и треперливо. Направи малък кръг по тротоара, без да сваля ръце.

Минах покрай него и отворих вратата на колата.

— Ще ми кажеш ли какво става? Просто се притесняваш от фотоапарати или има и още нещо?

Сам мина от другата страна на бронкото, настани се зад волана и затръшна силно вратата, сякаш се опитваше да остави Оливия и всичките странности на отминалия разговор навън.

— Съжалявам. Аз просто... видях един от вълците вчера, а и цялата тази история с Джак ме държи на ръба. Колкото до Оливия — тя ни е снимала всичките. Като вълци. А очите ми... Страхувах се, че знае повече за мен, отколкото споделя, и... паникьосах се. Знам. Държах се като пълна откачалка, нали?

— Да, така беше. За твой късмет тя се държа по-откачено и от теб. Надявам се наистина да звънне по-късно.

Бях неспокойна. Сам докосна ръката ми:

— Какво предпочиташ — да отидем някъде, където да хапнем, или просто да се приберем вкъщи?

Изсумтах и потърках с длан челото си.

— Хайде към вкъщи. Господи, чувствах се толкова странно. Просто не можех да разбера за какво ми говори.

Сам не каза нищо, но не виждах проблем в това. Прехвърлях в съзнанието си отново и отново думите на Оливия, опитвайки се да установя защо разговорът ми се беше сторил толкова неловък и мъчителен. Напрягах се да установя какво не беше изказано гласно.

Трябваше да ѝ кажа нещо повече след извинението. Но какво точно можех да добавя? Оставих мислите да се блъскат в главата ми, докато не се оплетоха окончателно, след което стомахът ми се присви от чувство за вина.

Пътувахме в мълчание към вкъщи, докато в един момент не осъзнах колко отчайващо егоистично се държах.

— Съжалявам, провалям нашата среща. — Протегнах се към свободната ръка на Сам и пръстите му стиснаха силно моите. — Първо се разревах, което — само за протокола — никога не правя, а след това тотално се отнесох в мисли за Оливия.

— Тихо — отговори ми нежно Сам. — Нашият ден още е далеч от своя край. Пък и беше приятно да видя как стоманеният ти стоицизъм най-сетне се пропука под напора на някакво чувство.

Усмихнах се:

— Стоманен стоицизъм? Това определение ми харесва.

— Така и предположих. Във всеки случай, допада ми поне веднъж ролята на сантименталния идиот да не се падне на мен.

Избухнах в смях:

— Не бих използвала точно тези думи, за да те опиша.

— Значи не смяташ, че в сравнение с теб съм нежно и деликатно цвете? — Когато се разсмях отново, той настоя: — Добре де, в такъв случаи кои думи би използвала, за да ме опишеш?

Облегнах се назад в седалката и напрегнах мозъка си, за да измисля нещо подходящо. Сам ме наблюдаваше със съмнение и честно казано, имаше пълното право за това. Главата ми просто не работеше особено добре с думите... не и когато нещата опираха до абстракции и описания.

— Чувствителен — пробвах се най-накрая.

— Лигав — преведе Сам.

— Творчески настроен.

— Плашещо емоционален.

— Замислен.

— Фън Шуй.

Този път се разсмях толкова силно, че се задавих.

— Как изобщо успя да свържеш Фън Шуй със „замислен“?

— Ами понеже при Фън Шуй подреждаш мебелите, растенията и останалите вещи по някакъв старателно обмислен начин — сви рамене

Сам. — И това те успокоява. Разни дзенщини. Или нещо от сорта. Не съм сто процента сигурен как работи, като изключим момента с обмислянето.

Закачливо го тупнах с юмрук по ръката и се извърнах към прозореца. В момента преминавахме покрай редица от дъбове, възправили се край пътя. Жълто-кафяви листа, сухи и мъртви, се вееха по черните клони, очаквайки повее на вятъра, който ще ги откъсне и ще ги дари ги с последен танц, преди да паднат в калта. Хрумна ми думата, която наистина описваше Сам: мимолетен. Лятно листо, задържало се някак на своята измръзнала клонка, вкопчило се в нея за толкова дълго, колкото успее да издържи.

— Ти си красив и тъжен — казах най-накрая, без да го поглеждам. — Също като очите си. Ти си като песен, която съм чула като малко момиченце и бях забравила, че знам, докато не я чух отново.

За известно време единственият звук, който се чуваше в купето, беше тихото скърцане на спирачките, докато Сам взимаше поредния завой. После каза тихо:

— Благодаря ти.

* * *

Прибрахме се вкъщи и спяхме на леглото ми целия следобед, бях мушнала обувките си в дънки крак между неговите, заровила лице в шията му, докато радиото мърмореше нещо за фон. Когато стана време за вечеря, се насочихме към кухнята, за да си приготвим нещо за ядене. Докато Сам старателно подреждаше плънката за сандвичите, пробвах да се обадя на Оливия.

Вдигна Джон:

— Съжалявам, Грейс. Излезе. Искаш ли да ѝ предам нещо конкретно, или просто да ѝ кажа, че си я търсила?

— Нека ми звънне, когато се прибере — казах, измъчвана от странното усещане, че по някакъв начин съм предала Оливия. Затворих телефона, прокарайки замислено пръст по слушалката. Продължавах да мисля за думите ѝ: *Тъпо беше да се скараме за онова нещо.*

— Усети ли миризмата, когато влизахме? — попитах Сам. — Около изтривалката.

Той ми подаде един сандвич и кимна:

— Аха.

— Приличаше на урина — продължих. — Вълча урина.

— Аха — повтори Сам не особено щастливо.

— Кой, мислиш, е бил?

— Не мисля — каза Сам. — Знам. Била е Шелби. Мога да я подуша. Пикала е и на верандата. Усетих миризмата, когато излизах вчера.

Спомних си очите ѝ, втречени в мен през прозореца на спалнята, и се намръщих:

— Защо го прави?

Сам тръсна глава. Гласът му прозвуча неуверено:

— Надявам се причината да съм аз, а не ти. Надявам се, че преследва мен. — Очите му се насочиха към входното антре, чух далечния звук от двигателя на приближаваща се по пътя кола. — Мисля, че майка ти си идва. Трябва да изчезвам.

Намръщих се, докато го гледах как грабва сандвича и с бързи крачки влиза в стаята ми, затваряйки внимателно вратата зад гърба си и изоставяйки всички въпроси и съмнения относно Шелби да витаят в кухнята край мен.

Чух съскането на спирачки по алеята. Взех раницата си и се настаних край масата, така че когато мама влезе, вече разглеждах съсредоточено една задача от учебника.

Тя се завъртя на пръсти и хвърли със замах някои документи върху плота. След нея нахлу хладен повей. Потръпнах, надявайки се Сам да е достатъчно защитен зад вратата на спалнята ми. Чух звук от ключове, паднали върху плочките, последван от весела ругатня, след което връзката на мама прелетя край мен и се приземи върху документите.

— Яла ли си вече? В страхотно настроение съм за едно бързо похапване. Играхме пейнтбол след пикника! И всичките разходи бяха поети от службата ми.

Повдигнах вежди. По-голямата част от мозъка ми все още беше заета с мисли за дебнещата край къщата Шелби, която наблюдаваше Сам или мен. Или и двамата ни.

— За сплотяване на колектива, а?

Мама не отговори. Отвори вратата на хладилника и попита:

— Имаме ли нещо, което мога да хапвам, докато гледам телевизия? Боже! Това пък какво е?

— Свинско филе, мамо. За скарата утре.

Тя сви рамене и затвори вратата.

— Прилича на гигантски замразен гол охлюв. Искаш ли да гледаш някой филм с мен?

Погледнах покрай нея към входното антре, очаквайки появата на татко, но другият ми родител отказваше да се появи.

— Къде е баща ми?

— Отиде да хапне крилца с новите момчета от работата. Държиш се така, все едно ти предлагам да правим нещо заедно само защото него го няма.

Мама потрака известно време с вратите на шкафовете, като в крайна сметка се спря на някаква зърнена закуска. Сипа си в купичка, заряза отворената кутия на плота и се насочи към дивана.

Някога не бих се поколебала и за миг преди да се сгуша до нея, но сега всичко това ми се струваше прекалено незначителен и прекалено закъснял жест. Имах си друг, който да ме чака.

— Малко съм уморена — казах й. — Мисля да поспя.

Не бях осъзнала, че очаквах тези думи да я натъжат поне мъничко, докато не видях, че нищо подобно не се случи. Мама се тръшна на дивана с блажена усмивка и взе дистанционното. Когато й обърнах гръб, тя се обади:

— И между другото, не оставяй торби с боклук на задната веранда, става ли? Из тях ровят животни.

— Аха — казах. Май знаех за кое конкретно животно става дума. Оставих я да си гледа филма, събрах учебниците и се отправих към стаята си. Заварих Сам, изтегнал се на леглото, да чете някаква книга на светлината от нощната лампа. Изглеждаше напълно естествено, все едно бе у дома си. Знам, че нямаше как да не ме е чул да влизам, но въпреки това не вдигна глава още известно време, за да си довърши главата. Обичах да го гледам как чете. Всъщност обичах всичко в него — от извивката на шията му, докато стоеше приведен над страниците, до формата на обутите му в чорапи ходила.

Най-накрая той мушна показалец в книгата си и я затвори, усмихна ми се по обичайния си тъжен начин и ме подкани с ръка да се приближа. Хвърлих учебниците си в края на леглото и се настаних до него. Продължаваше да държи книгата с една ръка, докато с другата погали косите ми, а после двамата заедно дочетохме последните три глави от романа. Беше доста странен — всички бяха отведени от планетата Земя, освен главния герой и любовницата му, а от тях се очакваше да решат каква ще бъде последната им мисия — да потърсят останалите хора или да запазят планетата само за себе си, полагайки новото начало на човешката раса. Когато приключихме, Сам се отпусна по гръб, загледан в тавана. Започнах бавно да правя кръгчета с показалеца си по плоския му стомах.

— Ти какво би избрала? — попита.

В романа героите бяха тръгнали да търсят изчезналите хора, което ги бе разделило и в крайна сметка всеки от тях беше завършил дните си сам. Не знаех защо, но въпросът на Сам накара сърцето ми да забие по-бързо. Осъзнах, че съм се вкопчила здраво в тениската му.

— Шегуваш ли се? — промърморих. — Като че ли не е пределно ясно.

Той леко се усмихна.

Доста по-късно осъзнах, че Оливия така и не е отговорила на обаждането ми. Когато звъннах повторно, майка ѝ ми каза, че все още била навън.

Тихо, но настойчиво гласче се обади в главата ми: *Къде навън? Има ли изобщо място в Мърси Фолс, където си струваше да се замотаеш за толкова дълго?*

Същата нощ сънувах муцуната на Шелби пред прозореца ми и очите на Джак в гората.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА: САМ

5°C

Тази нощ за първи път от много време насам сънувах отново кучетата на господин Дарио. Събудих се изпотен и треперещ, още усещайки вкуса на кръв в устата си. Отдръпнах се от Грейс. Страхувах се, че шумът от бясно блъскащото в гърдите ми сърце може да я разбуди. Облизах пресъхналите си устни и осъзнах с изненада, че вкусът на кръвта не е отсянка от съня ми. Бях си прехапал езика.

Наистина беше лесно да забравиш за примитивното насилие в моя свят, когато си човек, удобно сгушен в завивките до Грейс. Беше лесно да ни възприемеш, както ни възприемаше самата тя: призраци сред дърветата, безшумни, магически. Ако бяхме истински вълци, може би дори щеше да бъде права. Истинските вълци рядко представляваха опасност. Но ние не бяхме истински вълци.

Сънят ми напомни тихо, но настоятелно, че пренебрегвам знаците. Знаци, които показваха ясно, че съм пренесъл насилието от нашия свят в този на Грейс. Вълци в училището, край къщата на приятелката й, а сега обикаляха и нейната. Вълци, които криеха човешки сърца под блестящата си козина.

Лежах в мрака, наострил уши. Слушах. Мисля, че чувах как ноктите на Шелби потракат по дъските на верандата, въобразявах си, че мога да надуша миризмата й дори през плътно затворения прозорец. Знаех, че ме желае — може би не точно мен, а това, което представлявах. Аз бях любимецът на Бек — нашия водач в човешката ни форма, както и на Пол — водача на глутницата. Бях логичният наследник и на двамата. В нашия малък, жесток свят реално притежавах адски много власт.

А Шелби... тя наистина обожаваше властта.

Кучетата на Дарио го доказаха. Когато бях на тринадесет и живеях в къщата на Бек, нашият най-близък съсед (отдалечен на някакви си седемдесет и пет акра от дома ни) продаде огромния си имот на ексцентричен богаташ на име господин Дарио. Лично аз не го

харесах особено. Характерната му миризма предполагаше, че вече е умрял и известно време е бил съхраняван във формалдехид. Въпросният индивид прекара основната част от първото ни гостуване в новия му дом, като ни обясни принципите на комплексната алармена система, която е инсталирал, за да защитава бизнеса му с антики („Има предвид наркотици“ — обясни ми Бек по-късно), и възхваляваше разпалено своите кучета, които пазели имота в негово отсъствие.

След това ни ги показа. Бяха като оживели гаргойли — безизразни озъбени муцуни и бледа, набръчкана кожа. Господин Дарио каза, че били от някаква южноамериканска порода, създадена за да пази добитъка. И добави с видимо задоволство, че могат да откъснат нечие лице със зъбите си и след това да го изядат. Бек сподели искрената си надежда, че господин Дарио няма намерение да ги пуска извън имота. Посочвайки нашийниците с метални шипчета от вътрешната страна („По тях толкова яко ги тресва ток, че направо им изхвърчат очите“ — каза по-късно Бек и се раздруса силно, за да покаже нагледно якото тресване), господин Дарио ни увери, че единствените лица, които ще бъдат откъснати, ще принадлежат на хората, които имат неблагоприятното да се промъкнат до дома му, за да крадат антики. Показа ни контролната кутия за шоковите нашийници, които държаха кучетата в близост до къщата — беше покрита с нещо черно и лепкаво, което остави тъмни петна по ръцете му.

Всички останали като че ли доста бързо забравиха за кучетата, но не и аз — бях обсебен от мисълта за тях. Въображението ми непрекъснато рисуаше зловещи картини, в които те бягаха на свобода, разкъсваха Бек и Пол на парченца или просто обелваха със зъби кожата на лицата им и я изяждаха. Така изминаха няколко седмици, докато един летен ден най-сетне не отидох при Бек. Той беше в кухнята по къси панталонки и тениска и приготвяше ребърца за барбекюто.

— Бек?

Той не вдигна очи от дъската за рязане:

— Какво искаш, Сам?

— Ще ми покажеш ли как да убия кучетата на господин Дарио?

— Бек рязко се извърна към мен и аз бързо добавих: — Ако ми се наложи.

— Няма да ти се налага подобно нещо.

Мразех да се моля, но този път направих точно това:

— Моля те.

Бек се намръщи и ми каза да не го занимавам с глупости, но на следващия ден донесе в къщата дузина сурови пилета и ме научи как да намирам слабите места в ставите им, за да ги пречупвам. Когато не припаднах от тормоза над нещастните бройлери, той донесе прясно червено месо, от което още капеше кръв. При тази гледка вече сериозно ми се догади. Освен това костите бяха много по-твърди, почти невъзможни за чупене, освен ако не намериш ставите.

— Умори ли се вече от тази игра? — попита ме Бек след няколко дни. Поклатих глава — кучетата все още витаеха из сънищата ми, притичваха с озъбените си муцуни дори през песните, които пишех. Така че продължих. Бек изнамери любителски записи на боеве с кучета, които двамата изглеждахме заедно. Седях на дивана пред телевизора, притиснал длан към устните си, докато стомахът ми се преобръщаше при вида на кървищата. Наблюдавах как някои кучета насочват усилията си директно към шията и сънната артерия, докато други се опитват да прехапят предните крака на врага, за да го свалят безпомощен на земята. Бек ми обърна внимание на една особено неравностойна битка на огромен питбул с мъничък и не особено породист на вид териер.

— Наблюдавай малкото куче. Това ще бъдеш ти. В човешката си форма ти си по-силен от повечето хора, но пак не би могъл да надвиеш кучетата на Дарио. Наблюдавай как се бие мъникът. Той изтощава голямото куче. И после започва да го души.

И аз наблюдавах внимателно как мъничкият териер убива голямото куче. След това с Бек излязохме навън и се борихме — гигантът срещу мъника.

Лятото отмина. Започнахме да се трансформираме — най-старите и най-непредпазливите бяха първи. Скоро само четирима от нас останаха в човешкия си вид: Бек — заради ината си, Улрик, понеже беше хитър и успяваше да измами дори и природата, Шелби, за да бъде близо до Бек и мен, и самият аз, все още прекалено млад, за да се оставя току-така на вълка в себе си.

Никога няма да забравя звуците от боя. Никой, който не е чувал подобно нещо, не може дори да си представи какво представлява в действителност неконтролируемата първична агресия на две кучета, решени да се унищожат взаимно. Дори като вълк не бях ставал

свидетел на толкова жестока битка — членовете на глутницата се биеха за надмощие, а не за да убият.

Бях в гората. Бек ми беше казал да не напускам къщата, така че — разбира се — вечерта бях излязъл, за да се разходя. Имах идеята да напиша песен за сумрачния миг, в който денят и нощта се срещат, и стиховете точно бяха започнали да се подреждат, когато чух кучетата. Звукът идваше някъде отблизо — битката се водеше тук, в горите, а не в двора на господин Дарио — но въпреки това веднага разбрах, че това не може да са вълци. Разпознах безпогрешно злобния гърлен лай.

Тогава ги видях. Два огромни бели призрака с формата на кучета, абсурдно ярки в спускащия се мрак. Чудовищата на Дарио. Нападаха черен вълк — той се бореше, кървеше, падаше сред храсталаците и се надигаше все по-трудно. Вълкът, Пол, правеше всичко, което му диктуваше поведението в глутницата — бе присвил уши назад, с опашка между краката и полуизвърната глава — всичко в него буквално крещеше, че се предава. Но кучетата не бяха от глутницата и не се интересуваха от подобни сигнали на тялото. Те знаеха единствено как да нападат. И за пореден път впиха зъбите си в Пол.

— Хей! — изкрещях. Или поне възнамерявах да изкрещя, защото гласът ми прозвуча доста по-тихо, отколкото ми се искаше. Опитах отново, като този път направо изревах: — Хей!

Едно от кучетата се стрелна към мен. Завъртях се, за да избегна атаката, и бързо погледнах към другия бял демон, чиито челюсти се бяха склусили около гърлото на черния вълк. Пол се мятеше, чувах хриптенето на дробовете му, докато се опитваше да си поеме въздух. Едната половина от муцуната му бе почервеняла от кръв. Хвърлих се към кучето, което го беше хванало, и тримата се стоварихме на земята. Чудовището беше тежко и мускулесто, козината му бе напоена с кръв. Опитах се да сграбча гърлото му с отчайващо слабата си човешка ръка, но не успях.

Нещо тежко се стовари върху гърба ми, усетих топла лига върху врата си. Извъртях се точно навреме, за да избегна смъртоносната атака, насочена към гърлото ми, и в резултат огромните зъби се забиха в рамото. Първоначално дори не усетих болка, в съзнанието ми отекна единствено отвратително ясният звук, с който някакъв зъб застърга по костта на ключицата ми.

— Бек! — изкрещях. Болката ме обля с горещата си огнена вълна. Гледах как Пол умира съвсем близо до мен. Тогава си спомних онзи малък териер — бърз, смъртоносен, безмилостен. Стрелнах ръката си към кучето, впило зъби във врата на Пол, и сграбчих предния му крак. Напипах ставата. Не мислех за кръвта. Не мислех за звука, който щях да чуя. Не мислех за нищо, освен за простичкото механично действие, наречено чупене.

Очите на кучето се завъртяха. Издиша пискливо през носа си, но не отпусна хватка.

Инстинктът ми за самосъхранение крещеше, че трябва да сваля другото животно от себе си, онова, като раздираше рамото ми с челюсти. Имах чувството, че усещам как костите ми се отделят от обичайните си места, докато кучето изтръгва ръката ми от раменната става. Но Пол не можеше да чака.

Дясната ми ръка вече беше почти безчувствена, затова протегнах лявата, хванах кучето за гърлото и започнах да стискам, да извивам, да душа. С удовлетворение чух как чудовището започна да се дави. Аз бях мъничкият териер. Кучето не спираше да души Пол, но и аз нямаше да спра. Някак успях да се извъртя така, че да измъкна мъртвата си дясна ръка изпод тялото на другото куче и да притисна доколкото можех длан към ноздрите му. Не мислех за нищо, за абсолютно нищо — умът ми се рееше далеч от тук, нейде из къщата, на някое топло място, където слушах музика и четях стихове. На място, където никой не убиваше никого.

За една кошмарно дълга минута усилията ми не даваха никакви резултати. Пред очите ми започна да притъмнява. После кучето отпусна хватката си, освободи вълка и тежко се отпусна на земята. Навсякъде имаше кръв. Моя, на Пол, на проклетите псета.

— Не го пускай! — Чух гласа на Бек. Едва сега тежките му стъпки през гората достигнаха до слуха ми. — Не го пускай, още не е мъртво!

Вече не чувствах ръцете си — всъщност не чувствах нищо — но мисля, че все още стисках гърлото на кучето, онова, което бе захапало Пол. Усетих как вкопчените в рамото челюсти се раздвижват и после видях как някакъв вълк... Улрик, е сграбчил кучето за врата и се опитва да го отдели от мен. Чух гръм и миг по-късно осъзнах, че това е изстрел. После още един, много по-близо. Нещо се разтресе между

стегнатите ми пръсти. Улрик отстъпи назад, дишайки тежко. Тишината, изместила звуците на битката, беше толкова тежка и плътна, че ушите ми зазвънтяха.

После Бек нежно отдели пръстите ми от гърлото на мъртвото куче и ги притисна към рамото ми. Шуртящата кръв намалая. Почти веднага усетих как моето разкъсано, но все още изумяващо ме със способностите си тяло започна да се лекува.

Бек коленичи пред мен. Трепереше от студ, кожата му беше посивяла, раменете — присвити.

— Направи го, а? Спаси го. Все пак имаше полза от онези проклети нещастни пиленца.

Зад него Шелби стоеше мълчаливо, кръстосала ръце, и наблюдаваше как Пол се дави сред сухите мъртви листа. Гледаше как двамата с Бек стоим заедно, хванати за ръце. Колкото до нейните — те бяха стиснати в юмруци, а по едната ясно личаха черните мазни петна.

Сега, в мрака на стаята, аз се извъртах и притиснах лице в рамото на Грейс. Странно беше, но бях преживял всичките си най-жестоки мигове на насилие в човешката си форма, а не във вълчата.

Някъде отвън чух ясното дращение на нокти по дъските на верандата. Стиснах очи и опитах да се концентрирам върху звука от сърцебиенето на Грейс.

Вкусът на кръв, който усещах по устните си, ми напомняше за зимата.

Знаех, че Шелби беше пуснала кучетата.

Тя искаше да бъде лидерът, до който да застане, а Пол беше пречка по пътя ѝ. Също като Грейс в момента.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА: ГРЕЙС

9°C

Дните ми се сливаха в мъглив колаж от непрестанно повтарящи се образи: прекосяване на училищния паркинг в студените утрини, празното място на Оливия в час, дъхът на Сам в ухото ми, стъпките от лапи сред покритата със скреж трева в двора.

Докато дойде уикендът, вече бях останала без дъх от очакване, въпреки че няхах никаква идея какво точно чаках. Сам се беше въртял и мятал в леглото, измъчван от кошмари предишната нощ, и изглеждаше толкова ужасно, че в събота сутринта, вместо да правим някакви планове за излизане, делово го паркирах на канапето веднага след като родителите ми излязоха, за да отидат на гости при някакви свои приятели.

Сгуших се в сгъвката на ръката му, докато той сменяше каналите, по които вървяха лоши и евтини филми, правени за телевизията. В крайна сметка се спряхме на някакъв фантастичен трилър, който видимо струваше по-малко и от бронкото ми и беше *преизпълнен* с гумени пипала. Тогава Сам най-накрая се обади:

— Това, че родителите ти са такива... Притеснява ли те?

Бях заровила лице под мишницата му. Ароматът на моя Сам ме успокояваше, караше ме да се чувствам добре.

— Хайде да не говорим за тях в момента.

— Точно за тях бих искал да поговорим.

— О, ама защо? Какво изобщо има да се каже? Всичко е супер. Те са супер. И са такива, каквито са.

Пръстите на Сам нежно се плъзнаха под брадичката ми и ме накараха да вдигна глава, за да го погледна в очите.

— Грейс, не са супер. Аз съм тук от колко... колко седмици станаха вече? Дори не мога да кажа точно. Но знам как стоят нещата и не, не са супер.

— Те са си такива, каквито са — повторих. — Няхах и представа, че нечий родител биха могли да бъдат различни, докато не

започнах училище. Докато не започнах да чета книги. Кое то всъщност няма никакво значение. Сериозно, Сам, всичко е *наред*.

Усещах кожата си извънредно гореща. Отдръпнах брадичката си от дланта му и извърнах поглед към екрана, където някаква кола потъваше в нещо лигаво.

— Грейс — промълви нежно Сам. Стоеше толкова неподвижно, сякаш ролите ни внезапно се бяха разменили и този път аз бях дивото животно, което можеше да избяга, ако той помръднеше дори мускулче. — Не е нужно да се преструваш пред мен.

Гледах как колата се разпада на парченца заедно с шофьора и пътника. Не ми беше особено ясно какво се случва, защото звукът беше изключен, но май от въпросните парченца се родиха нови пипала. На заден план някакъв човек си разхождаше кучето и явно не забелязваше нищичко. Как можеше да не забелязва?

Не вдигах очи към Сам, но усещах, че гледа мен, а не телевизора.

Не знам какво си мислеше, че ще отговоря. Нямах какво да кажа. Това не беше проблем. Беше си начин на живот.

Пипалата на екрана започнаха да се влачат по земята, явно търсейки оригиналното извънземно чудовище, за да се закачат към него. Само дето нямаше как да го направят, защото чудовището беше изгорено край картонен макет на Вашингтонския монумент и се беше стопило. На новите пипала щеше да им се наложи да тормозят човечеството самички.

— Защо не мога да ги накарам да ме обичат поне малко повече?

Аз ли казах това? Гласът определено не прозвуча като моя. Пръстите на Сам се плъзнаха по бузата ми, но там нямаше сълзи. Всъщност изобщо нямаше желание да плача.

— Грейс, те те обичат. Проблемът не е в теб. В тях е.

— Но аз се старая толкова много. Не се забърквам в неприятности. Винаги си пиша домашните. Приготвям им шибаната вечеря, когато са си вкъщи, което се случва точно никога... — Не, определено не беше моят глас. Аз не ругаех. — Едва не загинах на два пъти, но дори и това не промени нищо. Не искам да ми се хвърлят на врата и да ме задушават с прегръдки. Просто искам някой ден... просто искам... — не можех да довърша изречението, защото всъщност не знаех как завършва то.

Сам ме прегърна здраво.

— О, Грейс. Съжалявам. Не исках да те разплача.

— Ама аз не плача.

Той плъзна палец по бузата ми и ми показва мъничката блестяща сълза върху пръста си. Почувствах се глупаво. Сгуших се в него, полагайки глава върху гърдите му. Тук, в сигурната топлина на обятията му, най-сетне открих своя собствен глас:

— Може пък да съм прекалено добра. Ако имам проблеми в училище или паля хорските гаражи, най-вероятно ще ми обърнат внимание.

— Ти не си такава. Знаеш, че не си. Те просто са глупави, егоистични хора, това е всичко. Съжалявам, че отворих дума за това, наистина. Нека да си догледаме глупавия филм.

Настаних главата си така, че да слушам туптенето на сърцето му. Звучеше толкова нормално, обикновено човешко сърце. Сам беше в този си облик от доста време и почти не можех да доловя уханието на гора по кожата му. Не можех да си спомня какво беше усещането от това да заровя ръце в гъстата му козина. Той включи звука и двамата се загледахме в извънземните глупости, притиснати един до друг, едно същество с две тела. Останахме така дълго, дълго време, докато накрая не забравих какво точно ме беше разстроило, докато не станах отново себе си.

— Искан ми се да бях имала това, което си имал ти — казах най-накрая.

— Какво съм имал аз?

— Твоята глутница. Бек. Улрик. Когато ми разказваш за тях, мога да видя колко важни са за теб. Те са те изградили като личност. — Бучнах лекичко с показалец гърдите му. — Те са чудесни, затова и ти си чудесен.

Сам затвори очи.

— Не знам дали нещата стоят точно така — въздъхна той. После ги отвори отново. — Както и да е, твоите родители също са те изградили като личност. Мислиш ли, че щеше да бъдеш толкова независима, ако те винаги бяха край теб? Сега ти си си ти дори и когато тях ги няма. А аз се чувствам различен, изгубен. Защото никога не съм се отделял от Бек, Улрик и останалите.

Чух шума на двигател от алеята и се надигнах. Знаех, че Сам също го е чул.

— Време е да изчезвам — обади се той.

Хванах го за ръката.

— Уморих се от цялата тази игра на криеница. Мисля, че е крайно време да ви запозная.

Той не започна да спори, само хвърли притеснен поглед към вратата.

— И така, настана времето на голямата развързка... — промърмори.

— О, не ставай мелодраматичен. Няма да те убият.

Сам извърна очи към мен. Усетих как се изчервявам.

— Нямах предвид като... Божичко, съжалявам. — Искях да отклоня погледа си от лицето му, но не можех. Чувствах се така, сякаш наблюдавам неизбежна катастрофа — очаквах напрегнато сблъсък, но неговото изражение така и не се промени. Той сякаш беше издигнал стена между спомените за родителите си и своите чувства, непоклатима конструкция, която му помагаше да запази здравия си разум.

Измъкна ме от неловката ситуация, сменяйки бързо темата — безкрайно щедро от негова страна.

— В каква роля да вляза? Гадже ли ще ти бъда или просто приятел?

— Гадже. Не ми се разиграва театър.

Сам се отдръпна на няколко инча от мен, махна ръка от раменете ми и я преметна отзад, на облегалката на канапето. Произнесе сериозно, отправил поглед в нищото:

— Здравейте, родители на Грейс. Аз съм гаджето на Грейс. Моля ви да обърнете внимание на благоприличното разстояние, което съм оставил между нас. Аз съм много отговорен млад мъж и искам да ви уверя, че езикът ми никога не е бил в устата на дъщеря ви.

Входната врата се отвори и двамата подскочихме, докато се хилехме нервно.

— Ти ли си, Грейс? — провикна се мама от антрето. — Или си имаме крадец в къщата?

— Спокойно, крадец е — отвърнах.

— Ще се напикая — прошепна Сам в ухото ми.

— Сигурна ли си, че си ти, Грейс? — В гласа на мама наистина прозвуча съмнение, не беше свикнала да чува смеха ми. — Рейчъл ли е

с теб?

Татко влезе пръв в хола и се закова на място, когато видя Сам.

С почти недоловимо движение Сам извърна лекичко глава, за да може жълтите му очи да не блестят в светлината на лампата. Жест, който чак сега ме накара да осъзная, че хората са го възприемали като някакво странно изчадие дори и преди да се превърне във вълк.

Татко продължаваше да го оглежда. Той отвърна на погледа му, напрегнат, но не и ужасен. Дали щеше да стои така спокойно, ако знаеше, че баща ми е бил част от ловната дружинка в гората? Внезапно почувствах срам заради татко — той беше просто поредният човек, от когото вълците трябваше да се страхуват. Радвах се, че не съм казала на Сам нищо по въпроса.

Гласът ми прозвуча леко дрезгаво:

— Татко, това е Сам. Сам, запознай се с татко.

Баща ми задържа погледа си върху него още няколко секунди, след което се усмихна широко:

— Моля те, кажи ми, че си й гадже.

Сам се ококори, а аз въздъхнах.

— Да, татко, гадже ми е.

— Това е чудесно. Вече започвах да си мисля, че играеш за противоположния отбор.

— Татко!

— Какво става тук? — обади се мама. Тя вече беше нахлула в кухнята и ровеше из хладилника. Домакините им явно бяха предложили гадна храна. — И кой е Сам?

— Гаджето ми.

Заедно с мама в хола нахлу и обичайната миризма на терпентин, по ръцете й имаше размазана боя. Доколкото я познавах, явно нарочно не се беше измила, преди да излезе. Премести погледа си от мен към Сам и после отново към мен.

— Мамо — Сам. Сам — мама.

Усещах емоциите, които напиреха и в двамата, въпреки че бях неспособна да определя какви бяха точно. Мама се взираше в очите на Сам, който стоеше прикован на място като животинче пред фаровете на автомобил. Тупнах го по ръката.

— Приятно ми е да се запознаем — каза той автоматично.

— Мамо — просъсках. — Мамо. Земята вика мама.

Трябва да ѝ се признае, че изглеждаше поне малко сконфузена, когато тръсна глава и каза с извинителен тон:

— Лицето ти ми изглежда страшно познато.

Да бе! Дори и малко дете би разбрало, че това е доста прозрачно оправдание за начина, по който беше зяпала очите му.

— Работих в една книжарничка в центъра? — произнесе Сам с надежда.

Мама го посочи с пръст:

— Убедена съм, че е от там. — След което го огря със своята стоватова усмивка, изпарявайки в миг цялата конфузност на ситуацията. — Е, радвам се, че се запознахме. Аз ще се качвам горе, за да свърша малко работа.

Тя протегна покритите си с боя длани, за да покаже какво има предвид под „работа“, и аз усетих раздразнение. Беше ми пределно ясно, че за нея флиртът с всеки мъж, преминал пубертета, е нещо като телесна функция, но все пак... Кога щеше да порасне тази жена?!

Сам ме изненада, когато каза:

— Бих искал да видя ателието ви, докато съм тук. Ако нямате нищо против, разбира се. Грейс ми е разказвала за вашето изкуство и бих искал да погледна картините ви.

Това, поне отчасти, беше истина. Бях му разказала за една особено отчайваща нейна изложба, на която бях ходила, където всички платна носеха имената на различни типове облачност, но всъщност представляваха портрети на жени по бански. Идеята на подобен род „смислено“ изкуство ми убягваше. Не я схващах. И не исках да я схвана.

Мама се усмихна леко изкуствено. Най-вероятно смяташе, че и Сам разбира смисленото изкуство колкото мен.

Изгледах го подозрително. Подобно подмазване просто не му беше в стила. След като мама изчезна нагоре по стълбите, а татко хлътна в кабинета си, аз се обърнах към него:

— Това пък какво беше?

Сам включи отново звука на телевизора точно навреме, за да чуем мляскащите звуци, съпровождащи изяждането на някаква жена от пипалата. Всичко, което остана от нея, беше една крайно изкуствена на вид откъсната ръка върху тротоара.

— Просто ми се ще тя да ме хареса.

— Единственият човек в тази къща, който трябва да те харесва, съм аз. Няма нужда да се притесняваш за тях.

Той вдигна една от възглавничките, прегърна я с ръце и притисна лице към плата. Гласът му прозвуча приглушено:

— Може да ѝ се наложи да ме търпи доста дълго време, знаеш ли?

— Колко дълго?

Усмивката му беше невероятно сладка:

— Колкото се може по-дълго.

— Завинаги?

Устните на Сам продължаваха да се усмихват, но над жълтите му очи се спусна сянката на тъга. Знаеше, че ще изрече лъжа.

— По-дълго.

Скъсих „благоприличното“ разстояние между нас и отново се сгуших до него, докато двамата гледахме как пипалата бавно пълзят през канализацията на нищо неподозиращия град. Очите на Сам наблюдаваха екрана, сякаш наистина гледаше междугалактическите глупости, но аз седях там, опитвайки се да намеря отговор на безкрайно важен въпрос. Защо Сам трябваше да се трансформира, а аз не?

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА: САМ

9°C

След като фантастичният филм свърши (светът беше спасен с цената на доста жертви сред цивилното население), приседнах с Грейс на малката масичка край вратата и известно време я гледах как си пише домашното. Чувствах се неописуемо уморен — студеното време ме разяждаше като особено зловеща болест дори и тук, наскоро затопления хол, където нокти нямаха силата да ме трансформират — и ужасно ми се искаше да се мушна в леглото на Грейс или да се излегна на дивана, за да подремна. Но вълкът в мен бе неспокоен и знаех, че няма да заспя с непознати хора наоколо. Така че потиснах желанието си за сън, оставих Грейс да пише в тетрадката си, осветявана от угасващата светлина на деня, която струеше през прозорците, и се насочих нагоре по стълбите към ателието.

Не беше трудно да го открия. На горния етаж само две врати, а острата химическа миризма на боите ме насочи към правилната. Беше леко открехната. Бутнах я и примигвах. Помещението беше ярко осветено от множество крушки, чиято цел беше да пресъздават естествената светлина, така че ефектът наподобяваше кръстоска между пустиня по пладне и „Уол Март“.

Целите стени бяха скрити под безброй картини, изправени или подредени на купчини. Великолепни изблици на цветове, обрисували реалистични фигури в нереалистични пози, нормални форми, обагрени по ненормален начин, неочакваното, промъкнало се на съвсем обикновени места. Тези картини бяха като потъване в съновидение, където всичко, което човек познава, се пречупва по непознат начин. *Всичко възможно е в тази заешка дупка/ Това портрет ли е или огледало?/ фантазии диви и скучна реалност,/ всичко в едно се е сляло.*

Точно пред мен се бяха възправили две огромни картини, подпрени на една от стените. И двете изобразяваха мъж, който целува жена по шията. Позите бяха съвършено еднакви, но цветовете — коренно различни. Едната картина бе оцветена в нюансите на

червеното. Беше ярка, грозна, комерсиална. Друга бе потънала в мрачните тонове на синьото и лилавото, на места формите бяха трудно различни. Напомни ми за целувката ни с Грейс в книжарничката, докато усещах тялото ѝ в обятията си — топло и истински.

— Коя ти харесва повече?

Гласът на майка ѝ прозвуча силно, отзивчиво и примамливо. Най-вероятно говореше по този начин в галериите, за да примами портфейлите на посетителите достатъчно близо, за да ги вземе на мушка.

Кимнах към синята:

— Тази. Без никакво колебание.

— Сериозно? — тя прозвуча искрено изненадана. — Никой не е избирал нея досега. Тази е много по-популярна. — Пристъпи там, където можех да я видя, сочейки червената. — Продала съм стотици копия от нея.

— Много е хубава — казах учтиво.

Тя се разсмя:

— Отвратителна е. Знаеш ли как се казват? — Тя посочи синята — „Любов“... — после червената — и „Похот“.

Усмихнах се:

— Май се провалих на тестостеронния си тест, а?

— Защото избра „Любов“? Не мисля така, но не се предоверявай на моето мнение. Грейс ми каза, че е тъпо да рисувам едно и също нещо два пъти. Освен това отбеляза, че така или иначе, и на двете лицето на мъжа изглежда грозно, защото очите му са прекалено близо едно до друго.

Усмивката ми стана по-широка:

— Определено звучи като нещо, което би казала Грейс. Но тя не е човек на изкуството.

Майка ѝ лекичко се нацупи:

— Така е. Ужасно е практична. Не знам от кого го е наследила.

Тръгнах бавно покрай платната, за да ги разгледам — пожар в магазин за дрехи, сърна, надничаща през прозореца на висока сграда, риба, подскочила над канализационна шахта.

— Това разочарова ли ви?

— О, не. Не. Грейс си е Грейс и човек трябва да я възприеме такава, каквата е. — Тя се отдръпна от пътя ми, за да не пречи на

обиколката ми сред картините, съвършено механичен жест, резултат от годините, прекарани сред потенциални клиенти в галериите. — Пък и предполагам, че така ще й бъде по-лесно в живота. Защото ще си намери хубава, нормална работа и ще бъде спокойна и уравновесена.

Отвърнах, без да откъсвам очи от картините:

— Скромната ми особа смята, че височайшата майка таи в себе си възражения против това^[1].

Чух въздишката й:

— Предполагам, че всеки иска детето му да прилича на него. А всичко, от което Грейс се интересува, са цифрите и книгите, които й дават отговор на въпроса как работят нещата. Трудно ми е да я разбера.

— Вероятно същото важи и в обратен ред.

— Да. Но ти си човек на изкуството, нали? Трябва да си.

Свих рамене. Бях забелязал калъф на китара край вратата на студиото, а пръстите буквално ме сърбяха да намеря правилните акорди за някои от мелодиите в главата ми.

— Не и с боите. Свиря на китара, но не съм особено добър.

Тя млъкна и ме остави да разгледам на спокойствие картина, изобразяваща лисица, която наднича иззад паркирала кола. След това попита:

— Контактни лещи ли носиш?

Бях чувал този въпрос толкова много пъти, че вече дори не се чудех как хората събираха смелостта да го зададат.

— Не.

— В момента съм изпаднала в страхотна дупка. А ти би могъл да си моето вдъхновение — засмя се тя някак свенливо. — Това беше причината да те зяпам толкова нахално долу. Просто си мислех, че ще се получи нещо страхотно откъм цветове с черната ти коса и тези очи. Напомняш ми за вълците в гората. Грейс разказвала ли ти е за тях?

Тялото ми се напрегна. Инстинктите ме предупреждаваха за опасност. Тя знаеше всичко. Вълкът в мен крещеше да бягам. Да се втурна надолу по стълбите, да отворя вратата с ритник и да се стопя сред безопасността на горите. Борбата с желанието да се махна по най-бързия възможен начин от това място ми отне няколко безкрайни мига, в които да убедя сам себе си, че търся в думите й подтекст, какъвто всъщност липсва. А после още един миг, в който да осъзная, че съм мълчал прекалено дълго.

— О, извинявай, не исках да те притесня — каза тя бързо. — Не е нужно да ми позираш. Познавам доста хора, които се смущават от това. Пък и ти най-вероятно искаш да се върнеш долу при Грейс.

Чувствах се задължен да компенсирам по някакъв начин неадекватната си и груба реакция:

— Не... не, всичко е наред. Искам да кажа, наистина леко се притеснявам от това, но... Мога ли да правя нещо, докато ме рисувате? Имам предвид — нали не е нужно да стоя неподвижно и да гледам в празното пространство?

Тя буквално се втурна към триножника.

— Ама не! Разбира се, че не. Защо не посвириш на китарата? О, това ще бъде наистина страхотно. Благодаря ти. Ще те помоля само да седнеш там, под онези светлини.

Докато вдигах калъфа с китарата, тя направи още няколко бързи обиколки из ателието, донесе ми стол, нагласи лампите и спусна някакво жълто платно, което да отразява златиста светлина от едната страна на лицето ми.

— Да се опитам ли да стоя неподвижен?

Тя просто махна с ръката, в която вече държеше четката, сякаш това обясняваше всичко, след което разпъна ново платно на триножника и изстиска няколко тубички с черна боя върху палитрата.

— Не, не — просто си свиря.

Настроих китарата и започнах да подрънквам някаква мелодийка, облян от златистото сияние. Тананиках си тихичко, докато си спомнях за всички онези моменти, в които седях на дивана в къщата на Бек и свирех за глутницата, за Пол, който понякога се присъединяваше към мен със своята китара и двамата пеехме заедно. Някъде, сякаш много отдалеч, чувах проскърцването на мастихина и тихото, влажно шумолене на четката по платното и се чудех как ли точно ще изглежда лицето ми, докато ме рисуват, потънал в спомени.

— Чувам как си тананикаш — каза майката на Грейс след малко. — Пееш ли?

Намръщих се, но пръстите ми продължаваха да се плъзгат по струните.

Тя спря, вдигнала четка във въздуха, и ме погледна.

— Това твои песни ли са?

— Аха.

— Писал ли си някоя за Грейс?
Бях писал стотици песни за Грейс.

— Да.

— Много бих искала да я чуя.

Без да спирам да свиря, промених леко мелодията. За първи път през тази година пеех на глас. Това беше най-веселата ми песничка, както и най-простата:

*Влюбих се в нея през лятото, в моето прекрасно
лятно момиче.*

*Тя е изтъкана от лятна топлина, моето прекрасно
лятно момиче.*

*Бих искал да прекарам своите зими с моето
прекрасно лятно момиче,*

но студът ме възпира, мое прекрасно лятно момиче.

*В усмивката ти има лято, в косите ти — лъчи от
злато.*

Топлина ми носиш през зимата, а това не е редно.

*Щастлив съм в това наше лято, дори да ми е
последно...*

Тя стоеше и ме наблюдаваше:

— Просто не знам какво да кажа. — Показа ми ръката си. —
Направо настръхнах.

Оставих китарата на земята много внимателно, за да не иззвънят струните. Внезапно усетих как времето ме притиска, как губя ценни мигове, които можех да прекарам с Грейс.

Точно когато си помислих за това, от долния етаж се разнесе ужасен трясък. Беше толкова силен и толкова *не на място*, че за момент двамата с майка й просто останахме неподвижни и се гледахме неразбиращо, неспособни да осъзнаем какво се е случило.

След това чухме писъка.

После последва и ръмженето и аз излетях от ателието, преди да чуя каквото и да било друго.

[1] Леко променен цитат от „Хамлет“ на Шекспир. В оригинал репликата на кралица Гертруда звучи: „Скромната ми особа смята, че височайшата дама таи в себе си възражения против това“. — Б. пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА: САМ 9°C

Спомних си лицето на Шелби, когато ме попита:

— Искаш ли да видиш белезите ми?

— Белезите от какво?

— От нападението. На вълците.

— Не.

Въпреки това тя ми ги показва. Целият ѝ корем беше покрит с тях
— грозни розови резки, които изчезваха някъде под сутиена ѝ.

— Приличах на купчина накълцано месо.

Не държах да знам това.

Шелби така и не спусна обратно ризата си.

— Трябва да е наистина кошмарно, когато убиваме някого. Това сигурно е най-ужасният начин, по който можеш да умреш.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА: САМ 6°C

Сетивата ми буквално бяха взривени от усещания, когато се втурнах в хола. Леденият полъх накара мускулите ми да се стегнат, а стомахът ми да се преобърне. Очите ми бързо се спряха върху назъбената дупка в стъклото на вратата към задната веранда — малки блестящи късчета стъкло бяха разпилени по целия под.

Столтът, на който беше стояла Грейс, беше преобърнат. Мястото изглеждаше така, сякаш някой е плиснал червена боя, която рисуваше странно зловещи форми по теракотата в дирята, достигаща до кухнята. После надуших Шелби. За миг останах замръзнал върху стъпалата, стъписан от отсъствието на Грейс в цялата тази кошмарна сцена, вцепенен от миризмата на ухаещия на сняг зимен въздух, от миризмата на кръв и мокра козина.

— Сам!

Това трябваше да е тя, въпреки че гласът ѝ звучеше странно и неузнаваемо... сякаш някой неуспешно се опитваше да го имитира. Затичах се, подхлъзнах се в кръвта, вкопчих се в плота, за да не падна, след което го прескочих, за да се озова в кухнята.

Всичко тук ми изглеждаше сюрреалистично под хладната неонова светлина. Кървавите стъпки от лапи, водещи към мястото, където Шелби се опитваше да впие челюстите си в седналата с притиснат към шкафовете гръб Грейс, която риташе с крака във въздуха, отбранявайки се отчаяно. Видях блясъка на болката в очите ѝ, разширени, объркани. Шелби изви тяло, за да избегне поредния ритник, и изстреля муцуна напред към тялото на Грейс. Бях виждал тази сцена и преди.

Вече не усещах студа. Мернах с периферното си зрение някакъв тиган върху печката и го сграбчих за дръжката. Оказа се изненадващо тежък. Не исках да ударя Грейс погрешка, затова го стоварих върху бедрото на Шелби.

Тя извърна глава към мен с ръмжене; челюстите ѝ изщракаха. Не беше нужно да говорим на един и същ език, за да разбере посланието ѝ. *Стой настрана.* Съвършено ясен образ за миг изпълни цялото ми полезрение: Грейс лежи върху пода на кухнята, мятаща се от болка, умираща, докато Шелби стои изправена над тялото ѝ и наблюдава агонията. Бях парализиран от този толкова кристален образ, избухнал наред собствените ми мисли. Грейс сигурно се беше чувствала по същия начин, когато ѝ показвах златистите гори. Този раздиращ самото ми същество чужд спомен ми бе грубо натрапен: как Грейс се бори за въздух, докато кръвта блика от разкъсаното ѝ гърло.

Пуснах тигана и се хвърлих върху Шелби.

Плъзнах ръка под челюстите, впили се в рамото на Грейс, напипах трахеята и забих пръсти в нея. Вълчицата изскимтя. Захватът ѝ се отхлаби достатъчно, за да мога да се отблъсна с крака от шкафовете, и двамата с нея се претърколихме по пода, по-далече от Грейс. Ноктите на Шелби дращеа по теракотата, краката ми се плъзгаха в кръвта, която капеше от козината ѝ.

Тя ръмжеше яростно под мен, опитвайки се да ме ухапе, но се спря миг преди да забие зъби в бузата ми. Образът на безжизнената Грейс продължаваше да изскача настойчиво пред очите ми.

Спомних си как чупех пилешките кости.

Вече знаех съвършено ясно какво би било усещането от убийството на Шелби.

Тя започна да се изплъзна от хватката ми, сякаш доловила какво си мисля.

— Татко, не, внимавай! — изкрещя Грейс.

Изстрелът избухна, поглъщайки всички други звуци наоколо.

За миг останах неподвижен, докато реалността затрептя край мен. А може би беше обратното. Ако този миг можеше да придобие физическо изражение, щеше да бъде пеперуда, махаща с крилца в отчаян опит да достигне слънцето.

Шелби се изплъзна от ръцете ми и падна на една страна. Загубил равновесие, ударих гръб в шкафовете зад мен.

Тя беше мъртва. Или по-точно умираше, защото тялото ѝ продължаваше да трепери конвулсивно. Шокиращо, единственото нещо, за което мислех в този момент, беше как лошо съм нацапал кухненския под. Гледах блестящите квадрати на теракотата и следите

от обувките ми, плъзгали се в кръвта. Забелязах един кървав отпечатък от лапа точно в центъра на пода, изненадващо останал непокътнат. Съвършена червена вълча следа.

Не можех да осъзная защо усещам миризмата на кръв от толкова близо, докато не погледнах надолу към ръцете си, към червената течност, обагрила дланите ми... китките. Опитвах се с всички сили да повярвам, че това е кръвта на Шелби. Тя беше мъртва. Нейната кръв. Не моята.

Родителите ми брояха бавно отзад напред, а кръвта се лееше от китките ми.

Щях да повърна.

Бях вледенен.

Бях...

— Трябва да го махнем оттук! — Гласът на това момиче беше неприятно гръмък в тишината. — Да го занесем някъде на топло. Аз съм добре. Добре съм! Просто... помогнете ми да го преместим.

Гласовете отекваха в главата ми. Прекалено шумни, прекалено много. Усещах движение край мен, усещах телата им, усещах мускулите и кожата си, които се извиваха болезнено, докато вътре, дълбоко в мен, имаше някаква частица, която оставаше съвършено неподвижна и спокойна.

Грейс. Трябваше да се вкопча в това едничко име. Ако успеех да го задържа в мислите си, всичко щеше да бъде наред.

Грейс.

Треперех. Треперех, а кожата ми се белеше.

Грейс.

Костите ми пукаха и се променяха, притискайки болезнено мускулите ми.

Грейс.

Вече не усещах пръстите, държащи ръцете ми, но все още виждах очите ѝ над мен.

— Сам — говореше ми тя. — Не си отивай.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА: ГРЕЙС

3°C

— Кой би могъл да стори нещо подобно на едно дете? — каза намръщено мама. Не знаех дали се мръщи заради това, което ѝ бях казала, или просто болничната миризма на урина и лекарства не ѝ понасяше.

Размърдах се на неудобното легло. Всъщност изобщо не трябваше да съм тук. Раната на ръката ми дори нямаше нужда от шевове. Просто исках да видя Сам.

— Значи нещо в главата му е дало на късо, а? — Мама хвърли поглед към телевизора, окачен на отсрещната стена, въпреки че беше изключен. Не изчака отговора ми. — Разбира се, че е така. Нормално е да не е съвсем в ред. Нормално си е. Не можеш да преживееш всичко това, без нещо да даде на късо. Бедното хлапе. Изглеждаше така, сякаш наистина го боли.

Искрено се надявах, че мама ще престане да бърбори за това, когато Сам дойде при нас. Не исках дори да мисля за извивката на раменете му, за начина, по който тялото му бе започнало да се гърчи, докоснато от ледената ласка на студа. Надявах се, че ще разбере защо бях разказала на мама за родителите му — да знае за тази травма от детството му беше далеч по-добре от това да научи, че е върколак.

— Казах ти, мамо, този спомен е наистина болезнен за него. Нормално беше да реагира така, когато видя кръвта по ръцете си. Това са класически симптоми на както там го наричат. Потърси в Гугъл, ако искаш.

Мама обви ръце около себе си.

— И въпреки всичко, ако той не беше там...

— Да, ако той не беше там, щях да съм мъртва, бла-бла-бла. Но той беше там. Защо всички са по-притеснени за случилото се от самата мен?

В крайна сметка не аз бях в опасност днес. Раните ми заздравяваха изключително бързо и много от следите, оставени от

зъбите на Шелби, вече се бяха превърнали в най-обикновени синини... въпреки че тялото ми определено не притежаваше скоростта на регенерация, която бях видяла при Сам, след като го прострелях. Така или иначе, именно той беше в сериозна опасност. Ако се бе трансформирал, дали някога изобщо щях да го видя отново?

— Причината за всичко това е, че просто нямаш инстинкт за самосъхранение, Грейс. Ти си като танк — носиш се напред и си мислиш, че нищо не може да те спре, докато не налетиш на някой по-голям танк. Сигурна ли си изобщо, че би искала да излизаш с някого, който има подобно минало? — Мама набираше скорост, увлечена в анализирането на теорията си. — В някакъв момент той може просто да откачи. Чела съм, че при много хора това се случва, когато навършат двадесет и осем. Изглеждат си напълно нормално дотогава, а после внезапно хващат ножа и започват да колят околните. Знаеш, никога досега не съм ти се бъркала в живота. Но какво... какво би станало, ако те помоля да приключиш с тази връзка?

Това вече беше неочаквано. Гласът ми леко трепереше.

— Бих ти напомнила как благодарение на факта, че през годините някак пропусна възможностите да се държиш като нормален родител, си загубила властта си на такъв. Дватама със Сам сме заедно. И това не подлежи на обсъждане.

Мама вдигна ръце пред себе си, сякаш за да се предпази от танка Грейс, който заплашваше да я прегази.

— Добре. Хубаво. Само се пази, става ли? Както и да е. Отивам да си намеря нещо за пиене.

И просто така, родителската ѝ енергия се изчерпа. Беше изиграла ролята на майка, като ни закара до болницата, наблюдава как сестрата се погрижи за раните ми и ме предупреди за потенциално откаченото ми гадже. Така беше свършила всичко, което се очакваше от нея. Очевидно щях да оживея, така че дежурството ѝ беше приключило.

Няколко минути след като беше излязла, вратата се отвори с тихо изщракване и Сам се приближи до леглото ми. Изглеждаше блед под зеленикавата светлина на лампите. Беше изтощен, но поне бе човек.

— Какво правиха с теб? — попитах.

Устните му се изкривиха в усмивка, напълно лишена от веселост.

— Превързаха раната ми, която беше зараснала още преди да приключат. Какво ѝ каза?

Огледа стаята, търсейки майка ми.

— Разказах ѝ историята с родителите ти, за да ѝ обясня случилото се. Тя ми повярва, така че всичко е наред. Наред е, нали? Нали не... — Всъщност не бях сигурна какво точно исках да попитам, затова млъкнах. След малко продължих: — Татко каза, че е мъртва. Шелби. Предполагам не може да се излекува като теб. Стана прекалено бързо.

Той положи длани от двете страни на шията ми и ме целуна. Притисна чело в моето. От толкова близо, заради играта на оптичската илюзия, изглеждаше така, сякаш има само едно око.

— Отивам директно в ада.

— Какво?

Единственото му око примигна.

— Трябваше поне да се чувствам зле заради смъртта ѝ.

Отдръпнах се, за да видя изражението му. Лицето му не показваше абсолютно нищо. Не бях сигурна какво точно трябва да кажа, но Сам ме спаси от неловката ситуация, като взе ръцете ми в своите и ги стисна лекичко.

— Знам, че трябва да бъда разстроен. Но въпреки това се чувствам щастлив, все едно по чудо съм избегнал насочен към сърцето ми изстрел. Аз не се трансформирах, ти си добре, а смъртта ѝ означава едно нещо по-малко, за което трябва да се тревожа. Просто се чувствам... чувствам се опиянен.

— Мама смята, че не си наред с главата — информирах го.

Той ме целуна отново, затвори очи за миг, след което притисна устни към моите за трети път, този път много нежно.

— Така си е. Искаш ли да се махна?

Така и не разбрах дали има предвид от болницата или от живота ми, защото появилата се на вратата сестра ни прекъсна:

— Господин Рот? Можете да останете и тук, но ще трябва да седнете, за да ви сложа инжекциите.

Също като мен, на Сам трябваше да му бият ваксина против бяс — стандартна болнична процедура, свързана с всякакви ухапвания от диви животни. Нямахме как да обясним на лекарите, че той всъщност познаваше лично дивото животно и единственият застрашаващ здравето ми проблем, свързан с това животно, се коренеше в неистовото му желание да ме убие. Направих място на леглото и Сам

приседна до мен, гледайки притеснено инжекцията в ръцете на сестрата.

— Не гледайте към иглата — посъветва го тя, докато повдигаше окървавения му ръкав с облечената си в гумена ръкавица ръка. Сам извърна глава и спря поглед върху лицето ми, но очите му гледаха в нищото, празни и разфокусирани. Умът му се рееше някъде другаде, докато сестрата забиваше иглата. Самата аз си фантазирах, че в момента му дават лекарство срещу трансформацията — течна лятна топлина, инжектирана директно във вената му.

На вратата се почука и в процепа се показва лицето на друга сестра:

— Бренда, приключи ли? — попита тя. — Мисля, че им трябваш в 302. Някакво момиче направо полудява там.

— Чудничко — саркастично промърмори Бренда. После се обърна към мен. — Вие двамата сте готови. По-късно ще изпратя документацията на майка ти.

— Благодаря ви — каза Сам и ме хвана за ръка, помагайки ми да стана. Двамата тръгнахме надолу по коридора и за момент получих странно усещане за дежа вю: сякаш отново беше нощта на първата ни среща, а от момента, в който бях открила ранения Сам на верандата, бяха изминали едва няколко часа, а не цели седмици.

— Почакай — извиках, докато минавахме през пълната с хора чакалня на спешното отделение, и дръпнах ръката му, за да спре. Потърсих отново с очи жената, която ми се бе сторило, че забелязах, но нея вече я нямаше.

— Кого търсиш?

— Мисля, че видях майката на Оливия. — Огледах внимателно чакалнята, но тя бе пълна единствено с непознати лица.

Ноздрите на Сам се разшириха и той присви вежди, но не каза нищо, докато крачехме към стъклените врати. Видях, че мама е преместила колата пред входа, без да знае каква услуга му е направила.

От небето се сипеха мънички снежинки, завихряни от вятъра. Видях, че Сам гледа към дърветата отвъд паркинга, почти невидими заради светлините на болницата. Чудех се дали мисли за студа, нахлул през дупката във вратата и разбудил вълка в него, или за мъртвото тяло на Шелби, която никога вече нямаше да бъде човек. А може би също

като мен се опитваше да повярва в магическата спринцовка, пълна с течна лятна топлина.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА: САМ

6°C

Различните парчета от мозайката на живота ми: тиха неделна утрин, аромат на кафе в дъха на Грейс, непознатата форма на новия белег върху ръката ми, зловещата миризма на сняг във въздуха. Два свята, пристъпващи внимателно един към друг, все по-близо и по-близо по начин, който никога не си бях представял.

Вчерашният момент, когато почти се бях трансформирал, бе оставил своите следи — усещах смътната миризма на вълк, задържала се в косите и по пръстите ми. Щеше да бъде толкова лесно просто да се предам. Дори и сега, двадесет и четири часа по-късно, усещах как тялото ми все още се бори, за да запази човешката си форма.

Бях толкова уморен.

Опитах да се разсея с някакъв роман, присвил се в коженото кресло, изтощен, сънлив. Откакто спадът във вечерните температури беше започнал да се усеща ясно на долния етаж, прекарвахме повечето си свободно време в почти неизползвания кабинет на баща й. За разлика от спалнята това беше най-топлото помещение в къщата, където не ставаше почти никакво течение. Харесвах стаята. Рафтовете по стените бяха заети от тъмните гърбове на енциклопедии, прекалено стари, за да бъдат използвани, както и от потъмнели награди, сред които няколко грамоти за маратонско бягане, твърде вехти, за да означават каквото и да било. Самият кабинет беше малък и издържан основно в кафяви тонове, заешка дупка, пълна с кожа, ухаещо на дим дърво и папки; място, на което можеш да се почувстваш сигурен и продуктивен.

Грейс седеше зад бюрото и си пишеше домашното, а жълтеникавата светлина на няколкото настолни лампи превръщаше косите й във водопад от течено злато. Приведената поза издаваше колко е съсредоточена и успяваше да прикове вниманието ми по начин, за какъвто бедничкият роман в ръцете ми можеше само да си мечтае.

Осъзнах, че химикалката ѝ не е помръдвала от доста време, и попитах:

— За какво си мислиш?

Тя завъртя стола, обръщайки се към мен, и почука с химикалката по устните си — очарователен жест, който събуди у мен желанието да я целуна.

— За пералня и сушилня. Мислех си, че когато се изнеса оттук, определено ще трябва да си ги купя, защото в противен случай ще ми се наложи да използвам обществените перални.

Гледах я, едновременно заплепен и ужасен от странните пътища, по които се движеха мислите ѝ.

— И това те разсея от домашното ти?

— Не бях разсеяна — произнесе тя леко високомерно. — Просто си почивах от този тъп разказ, който трябва да прочета за часа по английски.

Завъртя се отново и се приведе над бюрото.

Мълчахме известно време, през което тя все така не докосваше разтворената тетрадка с химикалката си. Най-накрая, без да повдига глава, попита:

— Мислиш ли, че има лек?

Затворих очи и въздъхнах:

— О, Грейс.

Тя настоя:

— Каж ми тогава какво точно се случва с теб? Това наука ли е? Или магия? Какво си ти?

— Има ли значение кое от двете?

— Разбира се — долових раздразнение в гласа ѝ. — Магията не можем да разберем, докато за научно обяснените явления може да се намери лечение. Никога ли не си се чудил как е започнало всичко това?

Отвърнах, без да отварям очи:

— Някога вълк е ухапал човек и човекът го е прихванал. Магия или наука, нещата си остават едни и същи. Единственото магично нещо в цялата ситуация е, че не можем да я обясним.

Грейс не каза нищо повече, но можех да усетя напрежението ѝ. Седях мълчаливо, скрит зад книгата си, осъзнавайки ясно, че тя има нужда да ѝ кажа нещо, но самият аз не желяех да го сторя. Не бях сигурен кой от нас се проявява като по-голям егоист в момента: тя,

задето искаше от мен нещо, което никой не можеше да ѝ обещае, или аз, защото отказвах да ѝ обещаю нещо толкова невъзможно, че беше болезнено дори да мисля за него.

Преди някой от нас да наруши неловкото мълчание, вратата на кабинета се отвори и баща ѝ прекрачи прага. Очилата му се бяха запотили от смяната на температурата. Явно навън наистина беше много студено. Той огледа стаята, спирайки поглед върху промените, които бяхме направили. Бях взел пренебрегваната китара от ателието под своя опека и в момента тя стоеше облежната на фотьойла ми, а на масичката до него се мъдреше купчинката с книги, които си бях подбрал. Грейс беше поставила върху бюрото му няколко свършено подострени молива, както и кафе машина, която да задоволява ненаситната ѝ страст за кофеин. Баща ѝ ми се стори впечатлен от това пособие толкова, колкото бях и самият аз. Мъничка кафе машина с вид на детска играчка. Можех да си представя рекламния слоган: „За хлапета, които имат спешна нужда от ободряване!“.

— Прибрахме се — каза той. — И както забелязвам, вие двамата сте завладели стаята ми.

— Беше изоставена — отбеляза Грейс, без да вдига очи от домашното си. — А ни се стори прекалено добра, за да отива на вятъра. Вече нямаш шанс да си я получиш обратно.

— Е, това е доста очевидно — промърмори той. Измери с поглед рошавия натрапник, настанил се в стола му. С други думи — мен. — Какво четеш?

— „Белканто“^[1].

— Не съм го чувал. За какво се разказва?

Вдигнах книгата пред него, за да разгледа корицата. Той присви очи.

— Аха, за оперни певци и рязане на лук. И за пистолети.

За моя изненада изражението му изрази разбиране, съпроводено с лека усмивка:

— Прилича на нещо, което майка ѝ би чела.

Грейс се завъртя в стола си:

— Татко, какво направи с трупа?

Той примигна:

— Какво?

— След като застреля вълка. Какво направи с трупа му?

— О. Ами оставих го на верандата.

— И?

— И какво?

Грейс се оттласна раздразнено от бюрото. Колелцата изтрополиха по пода, когато тя приближи стола до баща си.

— Какво направи с него след това? Не си го оставил да се разлага на верандата ни.

Усетих как стомахът ми бавно започва да се стяга.

— Грейс, защо това е такъв проблем? Сигурен съм, че майка ти се е погрижила.

Грейс притисна пръсти към слепоочията си.

— Татко, наистина ли мислиш, че мама се е заела да мести трупа? Тя беше с нас в болницата!

— Не съм мислил по въпроса. Щях да се обаждам на организацията за контрол на животните, за да го приберат, но на следващата сутрин просто го нямаше. Реших, че някой от вас им е звъннал.

Грейс изсумтя:

— Татко! Мама не може дори да поръча пица по телефона. Как си я представяш да звъни на контрола по животните!?

Баща ѝ сви рамене:

— И по-странни неща са се случвали. Не виждам защо изобщо е нужно да задълбаваме в темата. Някое диво животно просто го е замъкнало в гората. Не мисля, че другите животни могат да хванат бяс от труп.

Грейс скръсти ръце и го изгледа изпод вежди, с което явно трябваше да му покаже, че говори пълни глупости и просто не заслужава отговор.

— Не се цупи така — промърмори той, докато отваряше вратата, за да излезе. — Не ти отива.

Гласът ѝ беше леден:

— В тази къща трябва да се грижа сама за всичко!

Баща ѝ се усмихна нежно, с което успя поне мъничко да разсее облаците на гнева ѝ:

— Очевидно е. Щяхме да бъдем съвършено изгубени без теб. Не стойте до много късно.

Бравата тихо изщрака, когато той затвори вратата зад гърба си. Грейс отмести очи към лавиците с книги, после към бюрото. Избягваше погледа ми.

Затворих книгата, без да си отбелязвам страницата.

— Тя не е мъртва — произнесох тихо.

— Мама може би наистина се е обадила на организацията за контрол на животните — каза Грейс на бюрото.

— Не се е обаждала никъде. Шелби още е жива.

— Сам. Млъкни. Моля. Не знаем. Някой от вълците може да е извлякъл трупа от верандата. Не бързай със заключенията.

Тя най-сетне спря очите си върху мен и аз осъзнах, че въпреки пълната си неспособност да разчита хорските изражения, Грейс беше осъзнала какво означаваше Шелби за мен в действителност. Миналото се бе промъкнало в новия ми живот, заплашвайки да ми отнеме всичко дори преди зимата да го стори.

Усещах как губя контрол над събитията. Бях открил Рая и се бях вкопчил здраво в него, но той се оказа илюзия, която просто изтичаше между пръстите ми, прекалено свършена, за да мога да я задържа.

[1] От италиански — „красиво пеене“, оперен термин с богат набор от различни значения. — Б. пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА: САМ 14°C

Така започнах да се оглеждам за тях.

Всеки ден, в който Грейс беше на училище, аз ги търсех — двата вълка, на които нямах доверие; двата вълка, които трябваше да са мъртви. Мърси Фолс беше малък. Пограничната гора... е, тя не беше точно малка, но ми беше позната. По-склонна да ми издаде тайните си от градските улици.

Щях да намеря Шелби и Джак и да се изправя срещу тях на моя територия.

Само дето по верандата и из двора нямаше никакви следи от Шелби и тя може би наистина беше мъртва. Джак също го нямаше. Призрак, който не бе оставил труп след себе си. Имах чувството, че вече съм пребродил целия район, но не можех да открия нищо, което да ми подсказва, че са били наоколо.

Мислех си — обзет от плаха надежда — че може би той също беше загинал. Блъснат от камион на пътя, труп на вълк, лежащ в някоя канавка. Само дето нямаше следи, които водят към пътища, нямаше маркирани дървета, не усещах миризмата на млад, скоро създаден вълк, който да е бродил по паркинга на училището. Беше изчезнал, стопил се бе в нищото като сняг през лятото.

Това трябваше да ме радва. Изчезването му означаваше дискретност. Означаваше, че той вече не е мой проблем.

Но не можех да бъда сигурен в това. Вълците правеха много неща: трансформираха се, криеха се, пееха своите тъжни песни на бледата, самотна луна, но не можеха да се изпарят просто така. Изчезваха хората. Хората помагаха на вълците да изчезнат. Хората ни бяха превърнали в чудовища.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА: ГРЕЙС 12°С

Двамата със Сам бяхме като кончета на въртележка. Въртяхме се в един и същи кръг отново и отново — вкъщи, на училище, вкъщи, на училище, до книжарницата, вкъщи, на училище, вкъщи... жестоката истина обаче беше, че просто обикаляхме около най-големия проблем, без никога да се приближаваме до него. Онова, което се намираше в центъра на малката ни вселена. Зимата. Студът. Загубата.

Не говорехме за тези мрачни неща, но непрекъснато усещах сенките им, надвиснали над нас. Веднъж, в един сборник с доста зловещи гръцки митове, прочетох историята за мъж, наречен Дамокъл, над чийто трон висеше меч, окачен на един-единствен косъм. Ние се намирахме в абсолютно същата ситуация — човешката форма на Сам заплашваше да се скъса всеки момент и да убие щастиято ни.

В понеделник нашата въртележка отново ни отведе до училището. Въпреки че бяха минали едва два дни от нападението на Шелби, дори синините ми бяха изчезнали. Изглежда, че все пак имах нещо върколашко в себе си.

С изненада видях, че Оливия отново я няма. През миналата година не беше пропуснала нито един учебен ден.

Непрекъснато очаквах, че ще влезе в класната стая по време на някой от двата часа, които имахме преди обяд, но тя така и не се появи. Усетих се, че непрекъснато гледам към празния ѝ чин. Може би просто беше болна, но нещо в мен, което всячески се опитвах да игнорирам, ми нашепваше, че проблемът е далеч по-сериозен. По време на четвъртия час се настаних на обичайното си място зад Рейчъл и веднага я попитах:

— Рейч, виждала ли си Оливия?

Тя се обърна към мен:

— Ъ?

— Оливия. Нали ходите заедно на естествени науки?

Тя сви рамене:

— Не съм я мяркала от петък. Пробвах да ѝ звънна, но вдигна майка ѝ и каза, че е болна. А с теб какво става, лютиченце мое? Къде беше през уикенда? Не се обаждаш, не пишеш...

— Ухапа ме миеша мечка. Трябваше да ме инжектират против бяс и прекарах цялата неделя в леглото. За да съм сигурна, че от устата ми няма да потече пяна, да започна да ръмжа и да хапя околните.

— Гадост. Къде те ухапа?

Посочих към джинсите си.

— По глезена. Нищо особено. Но наистина се притеснявам за Олив. Не мога да се свържа с нея по телефона.

Рейчъл се намръщи и кръстоса крака. Както обикновено, носеше нещо раирано, в случая — чорапогащник.

— И аз така. Мислиш ли, че ни избягва? Още ли ти е сърдита?

Поклатих глава.

— Не мисля.

— Ама между нас двете няма никакви проблеми, нали? — попита Рейчъл все така намръщено. — Защото, нали се сещаш, така и не сме разговаряли напоследък. Имам предвид — не сме разговаряли за сериозни неща, а те си се случват. Само дето ние, сещаш се, не сме говорили за тях. Не сме си били на гости. Такива неща.

— Всичко си е наред между нас — заявих категорично.

Тя се почеса по крака и прехапа устни, преди да каже:

— Не мислиш ли, че трябва да... такова... да отскочим до къщата ѝ, за да видим какво става?

Не отговорих веднага, а и Рейчъл не повтори въпроса си. И за двете ни това беше абсолютно непозната територия — никога не ни се беше налагало да полагаме усилия, за да сплотяваме нашето трио. Да се изсипем изненадващо у Оливия ми се струваше малко драстична мярка, но в крайна сметка колко време беше минало от последния път, когато бяхме говорили с нея, когато изобщо я бяхме виждали? Казах бавно:

— Какво ще кажеш да изчакаме до края на седмицата? Ако дотогава няма вести от нея, ще...

Рейчъл кимна. Изглеждаше облекчена.

— Чудничко.

Завъртя се обратно с лице към дъската, защото точно в този момент господин Ринк влезе в стаята. Прочисти гърлото си, за да

привлече вниманието ни:

— Добре, младежи, най-вероятно и другите учители вече са ви го казвали, но внимавайте да не докосвате с устни чешмите и избягвайте да целувате непознати, става ли? От здравното министерство съобщиха за няколко случая на менингит в този край на щата. А ако го лепнете, ви чакат течащи носове и възпалени лигавици. Целувки и чешми! Пазете се от тях!

От дъното на стаята се чува няколко одобрителни подвиквания.

— Е, след като всичко забавно вече ви е забранено, ще се опитаме да компенсираме с нещо не по-малко занимателно. Час по етика! Отворете учебниците си на страница сто и дванадесет.

Хвърлих бърз поглед към вратата, сигурно за хиляден път, надявайки се да видя как Оливия влиза в стаята, след което отгърнах на указаната страница.

Когато часът приключи, излязох в коридора и позвъних в дома на Оливия. Телефонът им иззвъня дванадесетина пъти, преди да се включи телефонния секретар. Не оставих съобщение. Ако не идваше на училище поради причина, различна от обикновена болест, не исках да привличам вниманието на майка ѝ към отсъствието ѝ от часовете. Канех се да затворя шкафчето си, когато забелязах, че ципът на раницата ми е леко разкопчан и в отвора е пхнато късче хартия с името ми върху него. Разгърнах го и усетих как ме облива топлина, когато разпознах неравния почерк на Сам.

Отново и отново, колкото и добре да познаваме езика на любовта и този мъничък църковен двор с тъжни имена, гледащи от своите камъни към тихата бездна, в която другите пропадат: отново и отново двамата с теб крачим заедно под клоните на древните дървета и лягаме отново и отново сред цветята, очи в очи с небесата.

Това е Рилке. Искане ми се аз да го бях написал за теб.

Не схващах смисъла изцяло, но — мислейки си за Сам — го прочетох на глас, като шепнех думите на самата себе си. Докато се изплъзваха между устните ми, те звучаха още по-красиво. Усетих, че се усмихвам, въпреки че човекът, за когото бе предназначена тази усмивка, не беше до мен. Притесненията ми все още си бяха там, но за момент успях да се издигна над тях, окрилена от мисълта за Сам.

Не исках да разрушавам тихата и жизнерадостна хармония на този миг сред шумотевицата на кафенето, така че се насочих към празната класна стая, където щеше да бъде следващият ми час, и седнах там. Оставих учебника си по английски на чина и разгърнах бележката пред мен, за да я прочета отново.

Докато си стоях в празната стая, чувайки далечните звуци на училището, си спомних как веднъж ми стана лошо в час и бях изпратена при сестрата. Усещането в кабинета ѝ много напомняше за този момент — всичко звучеше някак приглушено и далечно, сякаш бялата ѝ стая беше сателит, който се движеше в орбита край голямата и шумна училищна планета. Бях прекарала много време там, след като вълците ме нападнаха, защото бях настинала и се чувствах зле. Само дето сега осъзнавах, че това май не е било настинка.

Не мога да кажа колко точно време прекарах, като гледах в нищото и си спомнях си как бях ухапана. Колко зле се чувствах след това. И как в един момент просто бях оздравяла. Защо бях единствената, чието тяло се бе преборило с проклятието?

— Промени ли си мнението?

Трепнах, щом чух този глас, и миг по-късно вече седях лице в лице с Изабел, която се бе настанила на съседния чин. С изненада забелязах, че днес не изглежда свършено, както обикновено. Имаше торбички под очите, които бяха само частично прикрити с грим, а колкото до кръвясалия ѝ поглед — него нямаше какво да го скрие.

— Моля?

— За Джак. За това, че знаеш какво се е случило с него.

Изгледах я предпазливо. Някога бях чувала, че адвокатите никога не задавали въпрос, чийто отговор не знаят предварително, а гласът на Изабел звучеше странно уверено.

Вкара дългата си ръка с неестествен за сезона тен в чантата, която носеше, и измъкна купчина листа. Постави ги върху учебника ми.

— Приятелката ти ми ги даде.

Отне ми няколко секунди, за да осъзная, че пред мен лежаха разпечатки от дигиталните фотографии на Оливия. Стомахът ми се преобърна. Видях няколко снимки на горите, в които нямаше нищо, което да привлече вниманието ми. После забелязах вълците. Лудият вълк с козина на петна, наполовина скрит от дърветата. Черният

вълк... Сам май ми беше казал името му. Поколебах се, хванала края на листа между пръстите си, преди да отгърна на следващия. Изабел видимо се бе напрегнала до мен, което донякъде ме подготви за това, което ми предстоеше да видя. Знаех, че каквото и да беше заснела Оливия, нямаше да ми бъде лесно да го обясня.

След малко Изабел се пресегна нетърпеливо през пътеката и дръпна най-горния лист.

Отдолу имаше снимка на Джак. Джак като вълк. Близък план върху очите му, които ни гледаха от озъбената муцуна. На другата беше Джак като самия себе си. Като човек. Гол.

В този кадър имаше някаква сурова артистична енергия, сякаш момчето беше позирало, обвило тялото си с ръце, извърнало глава над рамо и взряно в обектива. Белезите по бледия му гръб се виждаха ясно.

Прехапах устни, докато гледах тези две съседни снимки. Апаратът на Оливия не бе уловил самата трансформация, но сходството в очите беше смайващо. Близкият кадър на вълчата муцуна — именно това бе ударът в десетката. Точно тогава дойде прозрението, разбрах истинското значение на тези снимки. Не, Изабел не знаеше нищо. Но Оливия знаеше. Тя беше направила фотографиите, така че очевидно трябваше да знае. Но откога? И защо не ми беше казала нищо?

— Езикът ли си глътна?

Вдигнах очи от снимките към Изабел:

— За какво ми показваш тези неща?

Тя изсумтя.

— Нали виждаш снимките? Той е жив. Точно тук, пред очите ти.

Отново погледнах Джак сред дърветата. Изглеждаше така, сякаш му е студено в новата кожа.

— Не знам какво очакваш да кажа. И какво изобщо искаш от мен.

Видях вътрешната ѝ борба. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще ми се разкрещи. Затвори очи. Когато ги отвори отново, ги извърна към черната дъска. Гласът ѝ беше спокоен:

— Нямах брат, нали? Нито сестра?

— Не, единствено дете съм.

Изабел въздъхна:

— Тогава не знам как да ти го обясня. Той е мой брат. Мислех, че е мъртъв. Но не е така. Джак е жив. Той е точно тук на тази снимка, само дето аз не знам къде е това тук. Всъщност дори не знам какво точно виждам. Но мисля... мисля, че ти знаеш. И отказваш да ми помогнеш. — Очите ѝ блестяха от гняв, когато отново погледна към мен. — Някога да съм направила нещо против теб?

Търсех правилните думи. Истината беше, че Джак наистина беше неин брат. Струваше ми се редно тя да научи истината. Ако някой друг, а не точно Изабел ми беше задал тези въпроси...

— Виж, Изабел... трябва да ти е ясно защо ме е страх да говоря с теб. Знам, че не си сторила нищо лично на мен. Но също така знам за хора, които си разрушила. Просто... просто ми кажи защо трябва да ти се доверя.

Тя грабна снимките и ги натъпка обратно в чантата си.

— Сама го каза. Защото никога не съм ти сторила нищо. А може би защото си мисля, че проблемът на Джак... също така е проблем и на твоето гадже.

Вкамених се при мисълта за снимките от купчината, които не бях видяла. Дали Сам също беше на тях? Може би Оливия е знаела за вълците много преди мен. Опитах се да си спомня какво точно беше казала по време на спора ни, да потърся сред думите ѝ нещо, което е прозвучало двусмислено. Изабел ме наблюдаваше, чакайки да кажа нещо. Най-накрая отсякох:

— Добре. Просто престани да ме зяпаш. Остави ме да помисля.

Вратата на стаята се отвори и първите ученици започнаха да влизат за часа. Откъснах лист от тетрадката си и надрасках на него телефонния си номер.

— Това ми е мобилният. Обади се по някое време след училище и ще измислим къде да се срещнем. Може би.

Изабел взе номера. Очаквах да видя задоволство, изписано на лицето ѝ, но за моя изненада забелязах, че тя изглежда точно толкова притеснена, колкото бях и самата аз. Вълците бяха тайна, която никой не желаше да споделя.

* * *

— Имаме проблем.

Сам се обърна към мен от шофьорската седалка.

— Не трябваше ли да имаш още часове?

— Измъкнах се по-рано. — Пропуснах урока по изкуство. На никого нямаше да липсвам: нито аз, нито моята кошмарна глинена скулптурка. — Изабел знае.

Сам бавно примигна:

— Коя е Изабел?

— Сестрата на Джак, не помниш ли? — Намалих отоплението, което Сам беше настроил на делението адски пламъци, след което пуснах раницата на пода в краката си. Разказах му за срещата си и за това колко зловеща беше снимката на Джак като човек. — На всичкото отгоре нямам никаква представа какво е имало на другите фотографии — завърших.

— Това са били снимки на Оливия?

— Аха.

Беше видимо притеснен.

— Чудя се дали това има нещо общо с поведението ѝ пред книжарничката. С това как се държеше с мен. — Когато не отговорих, той погледна към волана. Или някъде отвъд него, зареян в мислите си. — Ако наистина е знаела какво представляваме, това прави коментара ѝ за очите ми много логичен. Опитваше се да изкопчи от мен самопризнание.

— Всъщност да. В това има логика.

Той въздъхна дълбоко.

— Няма как да не си спомня за това, което каза Рейчъл. За вълка при къщата на Оливия.

Затворих очи и ги отворих отново. Продължавах да виждам Джак, обвинил ръце около голото си тяло.

— Уф. Не искам да мисля за това. А какво ще правим с Изабел? Не мога да я избягвам вечно. Не мога и да продължа с лъжите, защото ще изглеждам като пълна идиотка.

Сам ми се усмихна накриво:

— Е, бих те попитал що за човек е тя и как мислиш, че би трябвало да действаме...

— ... но хич не ме бива в анализирането на хората — довърших вместо него.

— Ти го каза, не аз. Държа да го отбележа.

— Добре де — какво ще правим? Защо имам чувството, че съм единствената паникьосана тук? Изглеждаш ми напълно... спокоен.

Сам сви рамене.

— Просто никога не можеш да си подготвен за нещо подобно. А и няма как да измисля план за действие, без да се срещна с нея. Ако аз бях там, когато е извадила снимките, сигурно щях да бъда притеснен, но в момента просто ще трябва да действам на сляпо. Не знам. Изабел ми звучи като име на приятен човек.

Разсмях се.

— Точно тук жестоко бъркаш.

Той се нацупи по толкова пресилен и сладък начин, че това някак ме накара да се почувствам по-добре.

— Ужасна е, а?

— Някога мислех така. Сега... — свих рамене. — Съдебните заседатели все още не са стигнали до крайно становище по въпроса.

— Мисля, че трябва да се срещнем с нея.

— И двамата? Къде?

— Да, и двамата. Това не е само твой проблем. А къде, не знам. На някое неутрално и тихо място. Някъде, където ще мога да си съставя мнение за нея, преди да реша какво да й кажа. — Той се намръщи. — Е, поне няма да бъде първият роднина на върколак, който научава истината.

От гримасата му разбрах, че не говори за родителите си — оставаше абсолютно безизразен, когато споменаваха ги.

— Така ли?

— Жената на Бек знаеше.

— Минало време?

— Рак на гърдата. Беше починала много преди да се появя. Не я познавах. Всъщност научих съвсем случайно от Пол. Бек не искаше да знам за нея. Предполагам, че тъй като повечето хора са се отнасяли зле с нас, той не е искал да реша, че мога просто да си намеря някоя хубава малка женичка. Или нещо подобно.

Струваше ми се несправедливо две подобни трагедии да се стоварят върху една двойка. Омагьосана от непознатата горчивина в гласа му, твърде късно осъзнах, че е трябвало да кажа нещо, да го

попитам за Бек. А после моментът просто беше отминал, изгубен сред шума от радиото, което Сам включи.

Той запали колата и я извади от паркинга. Беше сбърчил чело.

— Майната им на правилата — каза най-накрая. — Искам да се срещна с нея.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА: САМ 12°C

Първите думи, които чух от Изабел, бяха:

— Мога ли да попитам защо по дяволите ще правим киш^[1], вместо да говорим за брат ми?!

Току-що се бе измъкнала от огромен бял джип, който на практика беше заел цялото място пред къщата на семейство Брисбейн. Първото ми впечатление за нея беше висока — най-вероятно подпомогнато от петинчовите токчета на гъзарските ѝ ботуши, а второто — *къдрици*, защото имаше по главата си повече дори и от порцеланова кукла.

— Не — отсече Грейс и аз усетих, че я обичам заради твърдостта, с която бе произнесла тази едничка дума, и нетърпящия ѝ възразение тон.

Изабел изсумтя по начин, който подсказваше, че ако това сумтене се превърнеше в балистична ракета, в нея щеше да има достатъчно мощ, за да заличи някоя малка държава от лицето на земята.

— А мога ли да попитам този кой е?

Погледнах към нея тъкмо навреме, за да забележа, че ми оглежда задника. Бързо извърна очи, докато аз повторих като ехо:

— Не.

Грейс ни поведе към къщата, обръщайки се към Изабел, преди да влезем:

— Не задавай въпроси за Джак. Мама е у нас.

— Ти ли си, Грейс? — провикна се майка ѝ от горния етаж.

— Да. Ще си правим киш! — Грейс окачи палтото си на закачалката и ни показа с жест да направим същото.

— Донесох си някои неща от ателието, сбутайте ги някъде, защото в момента из кухнята няма много място — чу се от горния етаж.

Изабел сбърчи носле, докато наблюдаваше как Грейс размества някакви кашони, за да си проправи път в безпорядъка, и мушна ръце в джобовете на палтото си с пухкава яка, което явно нямаше никакво

намерение да сваля. Изглеждаше адски не на място сред тази спонтанно превърнала се в склад кухня. Не можех да реша дали съвършените ѝ руси къдрици караха неособено белия линулеум да изглежда толкова жалък, или пък старият напукан под просто осигуряваше фон, на който косите ѝ изглеждаха още по-блестящи и изкуствени. Истината обаче беше, че никога досега тази кухня не ми се бе струвала толкова мизерна.

Красавицата леко отстъпи назад, когато Грейс нави ръкави и изми ръцете си на мивката.

— Сам, моля те, включи радиото и намери нещо добро за слушане.

Открех малкия приемник на плота сред няколко кутии със сол и захар и завъртях копчето.

— Всемогъщи Боже, ама ние наистина ще правим киш, а? — простена Изабел. — Все си мислех, че това е кодово название за нещо друго.

Ухилих ѝ се, а тя ми се начумери в отговор.

Но изражението ѝ беше някак пресилено — не вярвах, че в действителност ѝ е чак толкова неприятно. Нещо в очите ѝ ми подсказваше, че е най-малкото любопитна как ще се развие тази ситуация. А ситуацията беше следната: няхах намерение да се доверя на Изабел, докато не разбере що за човек е.

Майката на Грейс се появи от горния етаж, следвана от уханието на някаква козметика с портокалов аромат.

— Здравсти, Сам. И ти ли ще се включиш в правенето на киш?

— Поне ще се пробвам — отвърнах със сериозен тон.

Тя се засмя:

— Ще бъде забавно. А това е...?

— Изабел — каза Грейс. — Мамо, знаеш ли къде е зелената готварска книга? Търкаляше се наоколо цяла вечност. Рецептата за киш е в нея.

Майка ѝ вдигна безпомощно рамене и приклепна до един от кашоните:

— Може да ѝ е писнало от неразборията в кухнята и да си е тръгнала. Какво, в името Божие, са пуснали по това радио? Сам, ще му се помолиш ли да зарадва ушите ни с нещо по-добро?

Докато Грейс се ровеше сред някакви готварски книги, сбутани в единия ъгъл на плота, аз започнах да превключвам между радиостанциите до момента, в който майка ѝ не изкомандва:

— Спри на място! Остави това. — Бях попаднал на някаква поп песен с фънки звучене. Тя се надигна с кутия в ръце. — Приключих тук. Забавлявайте се, деца. Ще се върна... все някога.

Грейс сякаш изобщо не забеляза напускането ѝ. Махна с ръка към мен.

— Изабел, яйцата, сиренето и млякото са в хладилника. Сам, трябва да приготвим корите. Би ли включил фурната на 450, а после намери някакви тигани.

Изабел разглеждаше съдържанието на хладилника:

— Тук май има осемстотин вида сирене. Всичкото ми изглежда еднакво.

— Добре, заеми се с фурната, Сам ще вземе сиренето и другите неща. Той разбира от храна.

Грейс се изправи на пръсти, за да вземе брашното от един висок шкаф. Изпъна тяло по толкова прелестен начин, че разпали в мен неконтролируемото желание да докосна кожата на оголения ѝ кръст. Но тя се смъкна бързо обратно долу с брашното в ръце и аз пропуснах шанса си. Разменихме местата си с Изабел, взех бучка чедър, яйца и мляко и ги стоварих на плота.

Грейс нарязва масло на бучки и ги изсипа заедно с брашното в една купа, докато аз разбивах яйца и майонеза. Кухнята се оказа преизпълнена с активност — ние бяхме сплотеният и добре сработен трудов колектив за производство на киш.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Изабел, загледана в пакета, който Грейс току-що ѝ беше подала.

Грейс се разсмя:

— Гъби.

— Приличат на нещо, излязло от задника на крава.

— Бих искала да имам такава крава — отбеляза Грейс, пресягайки се покрай Изабел, за да сипе мазнина в тигана. — Задникът ѝ ще струва милиони. Запържи ги за няколко минути, докато станат съблазнително вкусни.

— Колко точно значи няколко минути?

— Нали ти каза — докато станат съблазнително вкусни — повторих аз.

— Чу младежа — ухили се Грейс. После протегна ръка — Тигани!

— Помогни й — казах на Изабел. — Аз ще се справя със съблазнителните гъбки, щом това за теб е проблем.

— Аз съм си *съблазнителна* и без гъбки — измърмори тя, докато подаваше на Грейс два тигана, в които моето прекрасно момиче с едно-единствено магическо движение разстла едновременно корите. Зае се да показва на Изабел как да ги завива. Изглеждаше наистина опитна в кухнята. Всъщност хрумна ми, че щеше да се справи забележително по-бързо с готвенето, ако двамата с Изабел не й се пречкахме.

Изабел забеляза, че се усмихвам, докато ги гледах как подгъват корите:

— Ти пък на какво се хилиш? Гледай си гъбите.

Добре беше да го направя наистина. Спасих ги от препържване точно навреме, за да не навредя на съблазнителността им, след което добавих спанака, който Грейс ми набута в ръцете.

— Гримът ми! — изписка Изабел. Хвърлих поглед към нея и видях как двете с Грейс се смеят и плачат, докато режат лука.

След това острият аромат достигна до мен и запари собствените ми очи.

Подадох им тигана си.

— Мятайте го тук. Ще убие малко ефекта на сълзотворен газ.

Изабел изсипа лука от дъската, а Грейс междувременно ме шляпна по задника с покритата си с брашно ръка. Извих врат, за да видя дали е оставила отпечатък, и забелязах как потапя длан в остатъците от брашното, за да повтори процедурата с по-добър резултат.

— Това е моята песен! — обяви внезапно тя. — Увеличи! Увеличи!

Беше Марая Кери с най-ужасния си възможен вой, което не пречеше на песента да пасва някак перфектно на този момент. Завъртях копчето за звука, докато мъничките говорители накараха кутиите край тях да завибрират. Хванах Грейс за ръцете и я придърпах към себе си. Започнахме да танцуваме така, сякаш бяхме готини, ужасно нетактични и непоносимо секси. Тя притискаше тялото си в

моето, вдигнала ръце във въздуха, докато аз я бях подхванал през кръста... е, добре де, малко под кръста, по начин, който трудно можеше да мине за целомъдрен. Изабел започна да се кълчи като стриптийзърка, щракайки с пръсти край нас, след което и тримата избухнахме в смях.

Помислих си: *животът ни има смисъл точно заради такива моменти*. Грейс изви бледата си дълга шия, за да ме целуне, и точно преди да го стори, мернах изпълнените с копнеж очи на Изабел, които проследиха докосването на устните ни.

— На колко да наглася таймера? — попита тя, когато улови погледа ми, и бързо се извърна.

Грейс продължаваше да се притиска към мен, сгушена в сигурния уют на прегръдката ми, покрита с брашно и толкова неустоима, че нищо в този момент не беше по-силно от желанието ми да бъда насаме с нея, тук и сега. Тя махна разсеяно с ръка в посока на разтворената върху плота готварска книга, опиянена от присъствието ми. Изабел се консултира с написаното там и настрои таймера.

Осъзнах с леко закъснение, че песента е свършила. Поех си дълбоко дъх и се обърнах към Изабел:

— Добре, ще ти кажа какво не е наред с Джак.

Двете с Грейс ме погледнаха изненадано. Изабел проговори първа и веднага разбрах, че съм взел правилното решение, защото очевидно беше схванала смисъла на цялото това изпълнение.

— Нямаше да ми кажеш, ако не бях направила това с вас, нали? — попита, посочвайки с брадичка покритата с брашно и сирене кухня. Кимнах.

— Не схващам с какво малко готвене променя ситуацията — промърмори тя, но после сведе очи към наплесканата си с брашно минипола и се усмихна накриво.

— Нека да седнем — предложи Грейс, отдръпвайки се от обятията ми. — Холът е ей там. Ще донеса кафе. Имам неистова нужда от кофеин.

Изабел и аз влязохме в хола. Също като кухнята и той ми се стори ужасно разхвърлян и бедняшки сега, когато Изабел пристъпи в него. Тя премести купчина изпрани дрехи, за да седне на канапето. Не исках да сядам до нея, така че се настаних на люлеещия се стол от

другата страна на ниската маса. Тя ме изгледа, наклонила глава на една страна:

— Защо не си като Джак? Защо не променяш непрекъснато формата си?

Дори не трепнах. Ако Грейс не ме беше предупредила за колко много неща може да се е досетила Изабел, най-вероятно бих се стреснал.

— Защото съм в това състояние от доста години. Ставаш по-стабилен с времето. В началото се трансформираш почти непрекъснато. Температурата също влияе на процеса, но не толкова, колкото в по-късните етапи.

Тя веднага изстреля нов въпрос:

— Ти ли направи това с Джак?

Оставих отвращението да се изпише върху лицето ми:

— Не знам кой го е сторил. Аз не съм единственият, а не всички от нас са добри хора.

Не споменах нищо за въздушната пушка.

— Защо е толкова зъл?

Свих рамене:

— Не знам. Може би е бил злобен човек?

Изражението на Изабел стана някак... изострено.

— Виж, ухапването не те превръща в чудовище. Просто те превръща във вълк. Ти си оставащ такъв, какъвто си. Но когато се трансформираш във вълчата си форма, губиш всичките си човешки задръжки, така че ако по природа си склонен към гняв или насилие, нещата стават още по-лоши.

Грейс влезе, крепейки несигурно три чаши с кафе. Изабел взе една с нарисувано на нея бобърче, а аз — чаша с логото на някаква банка. Грейс погледна към мястото на канапето, а след това към скута ми. Мъничката ѝ вътрешна борба трая не повече от две секунди, след което тя сбута още малко прането и седна до Изабел, явно в опит да не подклажда допълнително усещането за „ние срещу теб“. Разумно и тактично решение, въпреки че скутът ми би предпочел другия вариант.

Изабел затвори очи за миг:

— Добре, нека си изясним нещата. В действителност брат ми не е бил убит от вълците. Те просто са го ранили, което го е превърнало във върколак? Ще ме извиняваш, ама май вариантът със смъртта му

вече ми липсва. Освен това не трябваше ли цялата тази работа да бъде свързана с пълнолуния, сребърни куршуми и прочее простотии от сорта?

— Тялото му се е излекувало, но за това му е било необходимо известно време. Не е бил действително мъртъв в нито един момент. Нямам идея как е успял да избяга от моргата. Това с луната и среброто са си точно простотии. Не знам как да ти го обясня. Това... това е болест, която е директно свързана с температурата. Мисля, че митът за луната се е появил, защото нощем е по-студено, а когато сме по-млади върколаци, често се трансформираме именно през нощта. Така хората са решили, че причината е в луната.

Изабел възприемаше всичко това повече от добре. Не пребледняваше, нямаше признаци, че скоро ще припадне, и не надушвах страх. Отпи от кафето си.

— Грейс, това е отвратително!

— Нес кафе е — извини се Грейс.

Изабел отново се обърна към мен:

— Брат ми може ли да ме разпознае, когато е вълк?

Забелязах, че Грейс ме гледа. Не можех да отвърна на погледа ѝ.

— Най-вероятно те разпознава съвсем бегло. Някои от нас не си спомнят нищо от живота си като хора. Други помнят много малко.

Грейс вдигна чашата към устните си, преструвайки се, че думите ми не са я жегнали.

— Значи си имате глутница?

Задаваше наистина правилни въпроси. Кимнах.

— Но Джак все още не ги е открил. Или те не са открили него.

Изабел прокара пръст по ръба на чашата си, смълчавайки се за известно време. След това отмести очи от мен към Грейс и после отново към мен:

— Добре, каква е уловката тук?

Примигнах:

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ти си стоиш и говориш спокойно, а Грейс доста неуспешно се преструва, че всичко е наред, но нещата всъщност не са наред, нали?

Предполагам, че няхах повод да се изненадвам от интуицията ѝ. Човек не се изкачва до върха на хранителната верига в гимназията, без

да притежава умението да анализира добре хората. Погледнах към все още пълната си чаша. Не обичах кафе... Вече не обичах. Бях прекарал във вълчата си форма прекалено дълго време и някъде по пътя желанието ми за подобна напитка се беше изгубило.

— Имаме си срок на годност. Колкото по-дълго време е минало от момента, в който сме били ухапани, толкова по-малко студ е необходим, за да ни превърне във вълци. Както и толкова повече топлина, за да станем отново хора. Така идва денят, в който просто оставаме вълци завинаги.

— Колко дълго?

Не погледнах към Грейс:

— Различно за всекиго. Доста години за повечето от нас.

— Но не и за теб.

Млъкни, Изабел. Не желаех да подлагам неутралното изражение на Грейс на допълнителни изпитания. Поклатих глава съвсем леко, с надеждата, че тя наистина гледа към прозореца, а не към мен.

— Ами ако живеете във Флорида? Или на някое наистина топло място?

Почувствах облекчение от смяната на темата.

— Някои от нас се опитаха. Не свърши работа. В един момент просто ставаш свръхчувствителен дори към най-малката промяна в температурата.

Улрик, Мелиса и един от вълците на име Бауер бяха отишли в Тексас една година, опитвайки се да избягат от зимата. Още помня възбуденото телефонно обаждане от Улрик след няколко седмици, в които не се бе трансформирал... а след това и обезсърченото им завръщане. Без Бауер. Бяха влезли в някакъв магазин с климатик и Бауер се бе трансформирал почти мигновено. А в организацията за контрол на животните в Тексас явно не признаваха приспивните стрелички като заместител на добрите стари куршуми.

— Ами екваторът? Там, където температурата никога не се променя?

— Не знам — опитах се да не прозвуча раздразнено. — Никой от нас не е пробвал да отиде в дъждовните гори, но ще го имам предвид, ако някой ден спечеля от лотарията.

— Няма нужда да ставаш гаден — отбеляза Изабел, оставяйки чашата си върху купчина списания. Беше я пресушила. — Просто

питах. Значи всеки, който е ухапан, се трансформира, така ли?

Всеки, освен единствения човек, когото бих искал да взема със себе си.

— Общо взето. — С изненада установих колко уморено прозвуча гласът ми, но не ми пукаше.

Изабел избърса устни и бях сигурен, че ще започне да задава още въпроси, но тя не го стори.

— Значи всичко е истина. Брат ми е вълк, истински върколак, и за това няма лек.

Очите на Грейс се разшириха. Искаше ми се да знам за какво си мисли.

— Аха — каза тя. — Правилно си схванала. Но ти така или иначе вече знаеше всичко това. Защо изобщо ти трябваше да разговаряш с нас?

Изабел сви рамене.

— Предполагам, че просто очаквах някой да изскочи иззад завесите и да извика: „Хе-хе, върза се! Върколаци не съществуват, къде изобщо ти беше умът?“.

Искаше ми се да ѝ кажа, че върколаци наистина не съществуват. Да ѝ кажа, че съществуват хора, съществуват вълци, съществуват и тези от нас, на които им предстои да извървят пътя между двете форми, което не бе съвсем същото като върколаците от митовете. Но наистина бях прекалено уморен, така че просто замълчах.

— Обещай ми, че няма да кажеш на никого — настоя Грейс. — Не мисля, че вече си го сторила, но сега, когато знаеш всичко, наистина нямаш правото да го споделяш.

— За пълна идиотка ли ме мислиш? Баща ми застреля един от вълците, защото беше прекалено разгневен след случилото се. Как очакваш да споделя с него, че Джак в момента е един от тях? Колкото до майка ми, тя непрекъснато е надрусана до козирката с успокоителни. Може да ми бъде от страхотна помощ, няма що. Ще трябва да се оправям в тази ситуация сама.

Разменихме погледи с Грейс. В нейния се четеше: *добре я прецени, Сам.*

— Можеш да разчиташ и на нас — каза Грейс. — Ще ти помогнем, с каквото можем. Не е нужно Джак да бъде сам. Но първо трябва да го открием.

Изабел изчисти някаква невидима прашинка от ботуша си, сякаш не знаеше как точно да реагира при подобна проява на добрина. След няколко секунди промълви, все още загледана в ботуша си:

— Не знам. Не беше най-милият човек на света последния път, когато го видях. Не съм сигурна, че искам да го откривам.

— Съжалявам — промълвих.

— За какво?

Задето не ти казах, че гадният му нрав е резултат от ухапването и нещата ще се оправят. Свих рамене. Май прекалявах с този жест напоследък.

— Задето нямах по-добри новини за теб.

От кухнята се чу остро и дразнещо жужене.

— Кишът е готов — усмихна се Изабел. — Е, поне ще получа компенсация за лошите новини. Погледна към мен, а после към Грейс. — Значи съвсем скоро ще спре да се трансформира непрекъснато, нали? Понеже вече е почти зима?

Кимнах.

— Чудесно — каза тя, загледана през прозореца в оголените клони на дърветата. Загледана в гората, която вече беше дом за Джак, а скоро щеше да бъде и мой. — Надявам се проклетият сняг да побърза.

[1] Френско ястие — солен пай с богат пълнеж от яйчен крем, сирене, бекон, лук и др. — Б. пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА: ГРЕЙС

7°C

Бях зомби, давещо се в морето на безсънието.
Бях есе по английски
гласът на господин Ринк
у примигващата флуоресцентна лампа над чина ми
биология за напреднали
каменното лице на Изабел
натезжали клепачи...

— Земята вика Грейс — чух гласа на Рейчъл и блуждаещите ми мисли успяха да се концентрират. Ощипването по лакътя ме отрезви окончателно. Приятелката ми стоеше до мен на тротоара. — Виж, Оливия е ей там. Странно, така и не я забелязах в часовете. А ти?

Проследих погледа на Рейчъл към скупчилите се на спирката хлапета, които чакаха училищните автобуси. Сред тях беше и Оливия, подскачаше на място в опит да се стопли. Не носеше фотоапарат. Спомних си за снимките.

— Трябва да поговоря с нея.

— Аха. Трябва — съгласи се Рейчъл. — Понеже ще е хубаво да не си мълчите намусено, когато заминем на нашата коледна ваканция към топлите, слънчеви места, които ни зоват. Бих дошла с теб, но баща ми ме чака. Има някаква среща в Дълът и ще се зъби безкрайно дълго, ако не нахлуя в колата му още в тази секунда. Кажи ми после какво сте говорили!

Рейч хукна към паркинга, а аз се насочих с бързи крачки към Оливия. Извиках името ѝ.

Тя трепна, а аз бързо я хванах за лакътя, сякаш щеше да избяга, ако не го бях сторила.

— Опитвах да ти се обадя — казах обвинително.

Тя придърпа по-ниско вълнената си шапка. Беше се присвила и трепереше от студ.

— Така ли?

За момент се зачудих дали просто да не замълча и да ѝ дам възможност да си признае, че е научила за вълците, без да я притискам. Но автобусите вече бяха започнали да пристигат, така че няха време за губене. Снизих глас и прошепнах в ухото ѝ.

— Видях снимките ти. На Джак.

Тя рязко извърна лице към мен.

— Значи ти си ги взела, така ли?

Опитах се, донякъде успешно, да не звуча обвинително.

— Изабел ми ги показва.

Оливия пребледня.

— Защо не ми каза? — попитах. — Защо не се обади?

Тя прехапа устни и обходи с очи паркинга.

— Имах такава идея. Първоначално. Да ти призная, че си била права. Но тогава срещнах Джак и той ми каза, че не бива да говоря на никого за него, а аз се почувствах гузна, сякаш правех нещо нередно.

Не откъсвах очи от нея:

— Разговаряла си с него?

Оливия сви рамене с тъжно изражение и се разтрепери още по-силно в прогресивно застудяващия следобед.

— Снимах вълците, както обикновено, и тогава го видях. Видях го... — Гласът ѝ се снижи до шепот, докато се привеждаше по-близо до мен — ... да се променя. Да става отново човек. Не можех да повярвам. Но той беше гол, а бяхме близо до вкъщи, така че го заведох дотам, за да му дам някои от дрехите на Джон. Предполагам, че се опитвах да убедя сама себе си, че не полудявам.

— Е, благодаря — казах саркастично.

Тя замълча за момент. После заговори по-бързо.

— О, Грейс, знам. Знам, че ми каза още от самото начало, но какво се очакваше да направя... да ти повярвам? Звучеше ми невъзможно. Изглеждаше невъзможно. Но просто го съжалих. Той вече си няма дом. Никъде.

— Откога продължава всичко това?! — Усетих как нещо ме жегва. Болката от предателството или нещо подобно. Веднага бях споделила с Оливия своите подозрения, а тя бе изчакала аз да отида при нея, за да си признае всичко.

— Не знам. От известно време. Давам му храна, пера му дрехите, такива неща. Нямам представа къде спи. Говорихме много, докато не

се скарахме сериозно, когато стана въпрос за възможността да бъде излекуван. Бягах от часовете, за да разговарям с него и да правя нови и нови снимки на вълците. Искях да видя дали и някой от другите ще се промени. — Тя замълча за момент. — Грейс, той ми каза, че си била ухапана, но си се излекувала.

— Истина е. Поне онази част с ухапването. Сама знаеш. Но както би следвало да е очевидно за всички, никога не съм се трансформирала във вълк.

Погледът ѝ беше напрегнат:

— Абсолютно никога?

Поклатих глава.

— Не. Казвала ли си на някого за всичко това?

Оливия ме изглежда гневно:

— Не съм толкова тъпа.

— Е, Изабел все някак се е докопала до снимките, нали? Ако тя е успяла, значи всеки би могъл.

— Нямам снимки, които да показват какво се случва в действителност. Казах ти, не съм толкова тъпа. Просто имам снимки преди и след промяната. Пък и кой би повярвал на нещо подобно?

— Изабел — отбелязах.

Оливия се намръщи.

— Бях достатъчно предпазлива. Така или иначе, не съм го виждала, откакто се скарахме. Освен това трябва да тръгвам — посочи тя автобуса. — Значи никога не си се... трансформирала?

Сега беше мой ред да я изгледам гневно.

— Никога не съм те лъгала за нищо, Олив.

Тя ме изглежда продължително. После каза:

— Искаш ли да дойдеш до вкъщи?

Това, което действително исках, беше някакво извинение. За това, че не ми се е доверила. Че не е отговорила на обажданията ми. Задето така и не събра смелост да произнесе думите *да, ти беше права*. Поклатих глава:

— Не мога. Чакам Сам.

— Добре. Може би някой друг ден през седмицата?

Примигнах.

— Може би.

А после тя просто си отиде. Качи се в автобуса и се превърна в неясен силует зад мръсните прозорци. Бях си мислила, че щом чуя признанието ѝ, че наистина знае за вълците, ще почувствам... облекчение, предполагам. Истината обаче беше, че сега се чувствах още по-неспокойна и изнервена. След всичкото това време, което бяхме прекарвали в търсене на Джак, сега се оказваше, че Оливия беше знаела къде точно можем да го открием. Не бях сигурна какво да мисля.

Пристъпих на паркинга и видях как бронкото бавно се насочва към мен. Лицето на Сам зад волана ми донесе толкова очаквания душевен мир, който разговорът ми с Оливия така и не бе успял да създаде. Беше странно колко много радост можеше да ми донесе простичкият факт, че виждам колата си.

Сам се приведе, за да ми отключи вратата.

— Здравей, мила — каза с усмивка, която все още изглеждаше малко уморена. Подаде ми димяща стиропорена чаша с кафе. — Телефонът ти звъня преди няколко минути.

— Благодаря ти — казах, докато се качвах в бронкото, и поех чашата с живителна течност от ръцете му. — Днес съм истинско зомби. Умирам си за ударна доза кофеин. Освен това преди малко проведох суперстранен разговор с Оливия. Ще ти разкажа в мига, когато тази прелестна черна напитка ме ободри мъничко. Къде ми е телефонът?

Сам посочи към жабката. Отворих я и го взех. *Имате едно ново съобщение.* Набрах номера на гласовата си поща, включих телефона на високоговорител и го закрепих в стойката му, докато се обръщах към Сам.

— Вече съм готова.

Той повдигна вежди:

— За?

— За целувката си.

Сам прехапа устни.

— Предпочитам да те нападна изневиделица.

— Имате едно ново съобщение — чу се равният и безизразен глас на някаква мадама от мобилния ми.

Нацупих се и се облегнах назад в седалката си.

— Подлудяваш ме.

Той се ухили.

— Здравсти, миличка! Няма да повярваш на кого налетях днес — изжува гласът на мама от високоговорителя.

— Нямам нищо против просто да ми се нахвърлиш — предложих. — Всъщност бих се почувствала направо чудесно.

Гласът на мама прозвуча възбудено:

— Наоми Ет! Нали се сецаш, от гимназията ми.

— Не мислех, че си такова момиче — отбеляза Сам. Надявах се, че се шегува.

Мама продължи:

— В момента е омъжена, надянала е здраво семейните окови и прочее неща от сорта. В града е съвсем за малко, така че с баща ти ще трябва да прекараме известно време с нея.

Намръщих се.

— Не съм. Но с теб всичко е различно.

— Така че довечера най-вероятно ще се приберем доста късно. Има някакви остатъци от храна в хладилника, а телефоните са си в нас, ако имаш нужда от нещо — завърши мама.

Моите си остатъци. От свинското с ориз и картофи, което лично бях сготвила.

Сам беше вторачил поглед в телефона. Междувременно безизразната мадама пое щафетата от мама:

— За да чуете съобщението си отново, натиснете едно. За да изтриете това съобщение...

Изтрих го. Сам продължаваше да гледа към телефона с някак отнесен вид. Не знаех за какво си мисли. Може би, подобно на мен, се бе оплел в мрежа от различни проблеми, всичките прекалено смътни, за да могат да бъдат предадени с думи, а още по-малко да бъдат разрешени.

Изключих телефона и неприятната електронна мелодийка явно изтръгна Сам от хватката на нерадостните му мисли. Извърна се към мен с блеснал поглед:

— Хайде да се махнем оттук!

Повдигнах вежди.

— Не, сериозно. Хайде да отидем някъде. Позволи ми тази вечер да те заведа на място, което предлага нещо по-добро от остатъци!

Не знаех какво да кажа. Може би точно това, което си помислих: *наистина ли смяташ, че има нужда да ме питаш за подобни неща?*

Вместо това обаче просто го слушах как бърбори, как думите му се препъват една в друга в старанието да бъдат произнесени възможно най-бързо. Ако не можех да подуша въздуха, най-вероятно не бих осъзнала, че нещо не е наред. Само че можех и долавях ясно сладникавата миризма на тревогата му. Какво го притесняваше? Нещо, което се бе случило днес? Или просто беше чул по радиото прогнозата за времето?

— Какво не е наред? — попитах.

— Просто искам тази вечер да се махнем от града. Да отидем някъде другаде. На миниваканция. Да изживеем няколко часа от нечий чужд живот, нали разбираш? Естествено, не е нужно да го правим, ако не искаш. Ако мислиш, че не е...

Прекъснах го:

— Сам. Млъкни.

Той млъкна.

— И просто подкарвай колата към въпросното място.

Той я подкара.

* * *

Излязохме на междущатския път и Сам потегли по него. Караше, докато небето не се обагри в розово, а прелитащите край нас птици не се превърнаха в неясни черни силуети. Беше толкова студено, че пушекът от ауспусите на колите се носеше във въздуха, подобно на стелеща се над шосето бяла мъгла. Сам шофираше с една ръка, другата бе преплела пръсти с моята. Да, определено беше доста по-добре от оставането вкъщи при свинското с ориз и картофи.

По времето, когато слязохме от междущатския, или бях свикнала с миризмата на тревога до степен вече да не ми прави впечатление, или Сам се бе успокоил, защото колата беше изпълнена единствено с мускусния му аромат на вълк и дива гора.

— Е — попитах, прокарайки пръст по хладната му длан, — къде отиваме?

Той ми хвърли бърз поглед и видях тъжната му усмивка в светлината от таблото.

— Има един страхотен магазин за лакомства в Дълът.

Беше невероятно сладко, че е шофирал цял час, за да ме откара до магазин за лакомства. А и невероятно глупаво, предвид прогнозата за времето, което обаче не редуцираше по никакъв начин елемента на сладост.

— Никога не съм била там.

— Продават най-невероятните карамелени ябълки в целия свят. Както и едни лепкави неща, чието име дори не знам. Милиони калории зад стъклата на витрините. А горещият им шоколад... О, Грейс, просто не мога да ти го опиша.

Не знаех какво да кажа, защото бях абсолютно и крайно идиотски омагьосана от начина, по който беше произнесъл „Грейс“. Тонът му. Начинът, по който устните му бяха оформили звуците от името ми. Тембърът му, отекнал в главата ми като особено приятна мелодия.

— Дори съм писал песен за трюфелите им — призна си той.

Е, това нямаше как да не привлече вниманието ми.

— Чух те как свириш на китара при майка ми. Тя ми каза, че имаш песен, посветена на мен. Защо никога не си ми я пял?

Сам сви рамене.

Загледах се в ярко осветения град. Всяка сграда и всеки мост блестяха в смела борба със спусналия се твърде рано зимен мрак. Очевидно се движехме към центъра. Дори не помнех последния път, когато бях идвала тук.

— Би било много романтично — продължих. — И определено ще ти спечели допълнителни активи пред мен.

Сам не отклони очи от пътя, но устните му се извиха в усмивка. Моите последваха примера им, а после отново се загледах в сградите край нас. Той шофираше уверено, без дори да погледне към знаците, за да се ориентира по вечерните улици. Светлините се разтичаха в размазани блестящи струи по предния капак на бронкото, пътната маркировка препускаше край нас, отмервайки безвъзвратно отминали секунди.

Скоро Сам паркира, обърна се към мен и ми посочи добре осветеното и уютно на вид магазинче на няколко метра от нас:

— Раят.

Излязохме заедно от колата и пробягахме разстоянието до вратата. Не знаех колко точно е студено, но дъхът ми оформяше бели облачета във въздуха, докато отварях стъклените врати. Сам бързо прекрачи прага, обвил ръце около тялото си. Звънчето над вратата все още звънеше, когато той бързо ме хвана и ме завъртя с гръб към щандовете.

— Не гледай. Затвори очи и помириши въздуха. Наистина го помириши. Знам, че можеш.

Отпуснах глава върху рамото му, след което затворих очи. Носът ми бе съвсем близо до кожата на врата му и аз подушвах именно нея. Див, пленителен аромат.

— Не мен — усмихна се той.

— Усещам само теб — промълвих, отваряйки очи, за да срещна неговите.

— Не се инати. — Сам леко ме завъртя и аз се обърнах към центъра на магазинчето. Видях препълнените с бонбони и сладкиши рафтове, както и проблясващия касов апарат зад тях. — Опитай, наистина. Струва си.

Очите му ме приканваха да отключа нещо в себе си, което не бях докосвала от години. Всъщност то беше не просто недокосвано — ставаше дума за нещо, което бях погребала живо. Кое то бях погребала, когато мислех, че съм сама. Но сега Сам беше с мен, прегърнал ме здраво през кръста. Усещах топлия му дъх край ухото си.

Затворих очи, разширих ноздри и позволих на ароматите да нахлуят в тях. Най-силните — на карамел и кафява захар, дойдоха първи, огнено ярки като лятното слънце. Това беше лесно. Всеки влязъл в магазинчето би ги усетил. После дойде шоколадът, горчиво-мрачен, както и подсладеното мляко. Не смятах, че нормален човек би подушил нещо повече, така че ми се прииска да спра дотук. Но усещах туптящото сърце на Сам, който ме държеше в обятията си, и се предадох.

Ментата изпълни ноздрите ми, остра като счупено стъкло, малините, които излъчваха прекалено много сладост, сякаш бяха презреали. Ябълка, свеж, ясен аромат. Ядки с тяхната маслена, топла и земна миризма, напомняща за тази, която излъчваше Сам. О, Божичко, някакъв вид мока — богат, тъмен, греховен аромат. Почти простенах от

наслада. Имаше и още. Масленките добавиха своя успокоителен нюанс на горящи дърва и брашно, захаросаните плодове преведоха сетивата ми през магическата си овощна градина. Натрапчивата миризма на лимон, крехкото ухание на анасон. Аромати, за чието съществуване дори не подозирах. Този път наистина простенах тихичко.

Сам ме възнагради с най-нежната възможна целувка по ухото, преди да заговори в него:

— Не е ли невероятно?

Отворих очи. Цветовете ми се сториха бледи и размити, сравнени с това, което току-що бях изживяла. Не можех да намеря думи, които да не звучат прекалено нищожно, за да опишат яркия танц на сетивата ми, така че просто кимнах. Той ме целуна отново, по бузата. Погледна лицето ми и се усмихна щастливо и удовлетворено от това, което бе зърнал там. Хрумна ми, че не е споделял това място, това усещане с никого друго. Само и единствено с мен.

— Невероятно е слабо казано — промълвих толкова тихо, че не бях сигурна дали ме е чул. Всъщност, разбира се, че ме бе чул. Щом аз можех да чуя думите си, значи и той можеше.

Още не бях сигурна до каква степен съм склонна да си призная, че бях нещо повече от обикновен човек.

Сам ме пусна, оставяйки само ръката ми в своята, и ме поведе към вътрешността на магазинчето.

— Ела. Сега идва най-трудната част. Да си избереш нещо. Какво би искала? Само кажи и ще ти го купя. Каквото и да е.

Искам теб, глупчо. Усещах колко силна е ръката му, колко мека и топла е кожата му, колко елегантни са движенията му, докато се движи пред мен — отчасти човешки, отчасти вълчи. Спомних си как ме омагьосва миризмата му и изпитах неконтролируемо желание да го целуна.

Пръстите му леко стиснаха моите, сякаш бе прочел мислите ми, докато ме водеше към касата. Загледах се в редиците от шоколадчета в най-различни форми, петифури, солени и трюфели.

— Хладничко е тази вечер, а? — обади се момичето зад щанда. — В прогнозата казват, че скоро ще завали сняг. Направо нямам търпение.

Дари ни с глуповата, леко снизходителна усмивка, която явно трябваше да каже, че сме ужасно сладки, и аз се зачудих колко ли

малоумно щастливи изглеждахме, хванати за ръце и зяпнали възхитено сладкишите.

— Кое е най-хубавото? — попитах.

Момичето веднага посочи към един щанд с шоколадови сладки, но Сам поклати глава.

— Ще можем ли да получим два горещи шоколада?

— С бита сметана?

— Нужно ли е изобщо да питаш?

Тя ни се ухили, след което се зае да приготви напитките. Когато отвори някаква тенекиена кутия с какао, богатият, неустоим аромат на шоколад изпълни ноздрите ми. Докато момичето капваше малко екстракт от мента на дъното на хартиените чашки, аз се завъртях към Сам и хванах другата му ръка. Изправих се на пръсти и си откраднах една бърза и нежна целувка.

— Изненадваща атака! — прошепнах.

Той се приведе и отвърна на целувката бавно и страстно, а преди да се отдели от мен, леко захапа долната ми устна. Потреперих.

— Отвърнах на изненадващата атака.

— Хитрец — гласът ми прозвуча доста по-дрезгаво, отколкото очаквах.

— Вие двамата наистина сте извънредно сладки — каза момичето, оставяйки двете чашки, увенчани с бели сметанови връхчета. Имаше широка, открита усмивка и трапчинки на бузите, които ме накараха да си помисля, че сигурно се усмихва често. — Сериозно го казвам. От колко време сте заедно?

Сам пусна ръцете ми, за да извади портфейла си:

— От четири години.

Сбърчих нос, за да потисна смеха си. Видимо беше, че брои и времето, през което сме принадлежали към различни биологични видове.

— Еха — плесна с ръце момичето. — Това си е впечатляващо за двойка на вашата възраст.

Сам ми подаде горещия шоколад, без да отговори. Но в жълтите му очи, които се спряха върху мен, ясно можеше да се прочете, че съм негова. Принадлежах му с тяло и душа. Чудех се дали осъзнава, че в този поглед има много повече интимност, отколкото във всичко, което би могъл да каже.

Приклекнах, за да разгледам бадемовите сладкиши на долния ред. Не бях достатъчно смела, за да погледна когото и да е от двамата в очите, когато казах:

— Беше любов от пръв поглед.

Момичето въздъхна:

— Толкова е романтично. Искрено ви умолявам — никога, ама никога не се променяйте. Този свят има нужда от повече любов от пръв поглед.

Гласът на Сам прозвуча някак треперливо:

— Ще искаш ли от тези сладки, Грейс?

Изведнъж осъзнах, че думите ми бяха произвели много по-сериозен ефект върху него, отколкото очаквах. Зачудих се кога за последно някой му е казал, че го обича.

Стана ми мъчно.

Надигнах се и отново го хванах за ръка. Пръстите му се вкопчиха в моите толкова силно, че мъничко ме заболя. Казах:

— Всъщност искам. Тези масленки изглеждат страхотно. Ще можем ли да си вземем няколко?

Сам кимна към момичето зад щанда. Няколко минути по-късно в ръката ми се озова малка хартиена торбичка с лакомства. Забелязах, че Сам има сметана по носа си, и му я посочих. Той я избърса бързо, видимо притеснен.

— Отивам да запаля колата — казах, подавайки му торбичката. Той ме изгледа неразбиращо, така че добавих — За да може парното да загрее.

— О. Вярно. Има логика.

Окрилен от романтиката на момента, явно бе забравил колко е студено навън. Но аз не бях. В съзнанието ми се бе разиграла сцената, в която тялото му се гърчи неконтролируемо, докоснато от студа навън и неспособно да запази човешката си форма. Оставих го в магазинчето и се потопих в тъмната зимна нощ.

Беше странно колко отчайващо самотна се почувствах изведнъж, когато вратата се затвори за мен. Обгърната от необятността на нощта, изгубена, далеч от Сам, от познатия му аромат, от сигурността на обятията му. Това място ми беше свършено непознато. Ако той се превърнеше във вълк, не знаех колко време ще ми отнеме да намеря пътя към дома, нито какво щях да правя с него... Не можех просто да

го оставя в Дълът, на толкова много мили разстояние от неговата гора. Бих го изгубила и в двете му форми. Завинаги.

Тротоарът вече бе покрит с тънък бял слой, а снежинките се сипеха край мен, нежни и зловещи. Дъхът ми рисуваше призрачни форми във въздуха, докато отключвах вратата на бронкото.

Подобни немотивирани от нищо пристъпи на паника бяха крайно нетипични за мен. Потреперих, докато чаках колата да се затопли достатъчно, като междувременно отпивах от шоколада си. Сам беше прав — тук наистина го приготвиха по невероятен начин. Трябваша ми само няколко глътки, за да се почувствам по-добре. Ментовият привкус оставяше хлад в устата ми, който топлината на шоколада незабавно заместваше. Усетих как тялото ми се отпуска, как се успокоявам. Почувствах се глупаво, задето бях решила, че нещо лошо би могло да се случи в тази чудесна вечер.

Излязох от колата и подадох глава в магазина, като погледнах към облегналия се до вратата Сам:

— Готово е. Идвай.

Той се присви, усетил нахлулия леден полъх, и без да каже нищо, бързо се затича към бронкото. Благодарих на момичето, пожелах му лека вечер и тръгнах след Сам. На път към колата обаче забелязах нещо на тротоара, което ме накара да се закова на място. Под стъпките, които бяхме оставили самите ние, се виждаха други, по-стари, които не бях забелязала досега. Изглеждаха така сякаш някой известно време е крачил напред-назад пред вратата на магазинчето за сладкиши. Дълги, леки стъпки.

Проследих ги надолу по тротоара и видях тъмната купчинка, на около пет метра, в самия край на светлия кръг под близката улична лампа. Поколебах се за миг, мислех си, че просто трябва да последвам Сам в колата, но инстинктите ми настояха да видя какво е това. Да огледам купчината.

Така и направих. Бяха дрехи. Тъмно яке, джинси и поло, а по-нататък в снега се виждаха отпечатьци от лапи.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА: САМ 0°C

Може и да звучи глупаво, но едно от нещата, които обожавах в Грейс, беше това, че не бе необходимо да разговаряме непрекъснато. Понякога просто имах нужда от тишина — изпълнена с мисли, изпразнена от думи. Друго момиче сигурно би се опитало да ме въвлече в разговор, изнервено от мълчанието ми, но Грейс просто сплете пръсти с моите и положи глава на рамото ми, докато излизахме от Дълът. Не попита защо познавах толкова добре града или защо очите ми се спряха на отбивката, по която родителите ми завиваха към нашия квартал. Не попита защо едно хлапе от Дълът е заживяло в глутница близо до границата с Канада.

Когато най-накрая заговори, след като махна ръката си от моята, за да си вземе сладка от пликчето, тя ми разказа как веднъж, като малка, е направила курабийки с остатъците от сварените за Великден яйца, наместо със сурови, а след това се смя на тъпите ми шеги за убитите по пътя животни. Беше точно това, от което имах нужда — да се разсея, да се откъсна от реалността.

Тогава чух от джоба си кресчендо от дигитални писукания. Звънеше телефон. Първоначално се изненадах какво прави той в джоба, който смятах за празен, докато не си спомних как Бек го бе поставил в ръката ми. „Обади ми се, когато имаш нужда от мен“ — беше казал.

Странен избор на думи. *Когато*, а не *ако*.

— Това телефон ли е? — попита Грейс, смръщвайки вежди. — Имаш телефон?

Откъсването ми от реалността се разпадаше на остри късове край мен, докато вкарвах ръка в джоба си.

— Нямам — казах тихо.

Тя продължи да ме гледа и болката в очите ѝ накара сърцето ми да се свие. Бузите ми поруменияха от срам.

— Всъщност имам — признах.

Натиснах бутона за отговор. Нямаше нужда да поглеждам към дисплея, за да видя кой се обажда.

— Къде си, Сам? Студено е. — Гласът на Бек бе изпълнен с искрената загриженост, която толкова много бях ценял през годините.

Усещах прикования в мен поглед на Грейс.

Нямах нужда от тази загриженост.

— Добре съм.

Бек млъкна и аз си го представих как анализира тона ми.

— Сам, не всичко в този живот е черно или бяло. Опитай се да разбереш. Отказваш дори да ми дадеш шанс да поговоря с теб. Да ти обясня. Кажи ми кога съм грешал за нещо.

— Сега — отвърнах и затворих. Натъпках телефона обратно в джоба си, надявайки се донякъде да иззвъни отново, за да не вдигна.

Грейс не ме попита кой е бил. Не попита защо съм бил толкова лаконичен и защо тонът ми е бил толкова леден. Знаех, че очаква сам да ѝ обясня всичко това, знаех също така, че трябва да го сторя. Но не исках. Аз просто... просто не можех да понеса идеята, че тя ще види Бек в подобна светлина. А може би самият аз не можех да понеса идеята да призная пред себе си, че виждам Бек в подобна светлина.

Не казах нищо.

Грейс преглътна и извади собствения си телефон.

— Това ми напомня, че трябва да погледна за някакви съобщения. Как ли пък не! Все едно някой от нашите ще се сети да ми се обади.

Тя се загледа в телефона си; синята светлина на дисплея осветяваше дланта ѝ, хвърляше призрачни сенки върху лицето ѝ.

— Е, звъняли ли са? — попитах.

— Разбира се, че не. В момента са прекалено заети да се хият заедно със старите си приятели. — Набра някакъв номер. Чух мърморене от слушалката, твърде тихо, за да различа думите. — Здравсти, аз съм. Аха. Да, добре съм. Да. Да. Да. Хубаво, няма да ви чакам. Забавлявайте се. Чао.

Затвори капачето, извърна кафявите си очи към мен и се усмихна накриво:

— Хайде да избягаме някъде и да се оженим, а?

— Ще трябва да отидем до Вегас. Съмнявам се някой наоколо да се съгласи да ни венчае в това време на денонощието, освен ако не

открием пиян свещеник или отзивчив елен.

— Бих заложила на елена — каза Грейс със сериозен тон. — Пияният свещеник ще ни бърка имената и това ще провали романтиката на ситуацията.

— Всъщност за сватбената церемония на върколак и момиче един елен ми се струва странно подходящ избор.

Грейс се разсмя:

— Пък и най-сетне ще успея да привлека вниманието на родителите си. Мамо, тате, аз се омъжих. Ама не ме гледайте така. Той ще споделя постелята ми само през част от годината.

Тръснах глава. Чувствах, че трябва да ѝ благодаря за това, че е обърнала всичко в шега, но вместо това казах:

— Беше Бек. Той ми се обади.

— Онзи Бек?

— Аха. Бил е в Канада със Сейлъм — един от вълците в глутницата, който е напълно откачен. — Това бе само част от истината, но поне беше истина.

— Искам да се срещна с него! — отсече веднага Грейс. Сигурно съм я изгледал странно, защото уточни. — Имам предвид с Бек. Той на практика ти е баща, нали така?

Преместих очи от пътя към побелелите си от стискането на волана кокалчета. Странно бе как някои хора възприемаха кожата си за даденост и никога не бяха и помисляли за възможността да я загубят. *Бели се плътта ми, за това не зная лек. Губя всичко аз от себе си./Да, боли да си човек.* Помислих си за най-бащинския спомен, който имах от времето, прекарано с Бек.

— Той имаше една голяма скара в къщата и си спомням как един ден, по-точно една вечер, беше страшно уморен и не му се готвеше, така че ми каза: „Сам, тази вечер ти ще ни нахраниш“. Показа ми как да проверявам с вилица пържолите, за да знам до каква степен са се опекли, и как да ги обръщам бързо, за да останат сочни.

— Станали са страхотни нали?

— Изгорих ги, все едно ги бях стоварил директно в ада — отвърнах. — Бих ги сравнил с въглени, но би било нечестно, защото някои въглени все пак може и да стават за ядене.

Грейс се разсмя.

— Но Бек изяде неговата — казах и се усмихнах тъжно при спомена. — Каза, че това е най-добрата пържола, която е ял в живота си, защото не му се е налагало да я пече сам.

В момента всичко това ми се струваше толкова далечно.

Грейс се усмихваше, сякаш старите истории за мен и водача на глутницата ни бяха най-страхотното нещо на света. Сякаш я вдъхновяваха. Сякаш означаваха нещо. Бек и аз, баща и син.

Пред очите ми изникна образът на хлапето в тахото, което простена: „Помощ“.

Грейс попита:

— Колко време е минало? Имам предвид — не от пържолите. От момента, в който си бил ухапан.

— Бях на седем. Случи се преди единадесет години.

— А защо си бил в гората? Ти си от Дълът, нали? Или поне така пише в шофьорската ти книжка.

— Не бях ухапан в гората. Писаха за това във всички вестници.

Грейс ме гледаше напрегнато. Отклоних очи към тъмния път пред нас.

— Два вълка ме нападнаха, докато се качвах на училищния автобус. Един от тях ме задържа на земята, докато другият заби зъби в мен. — Всъщност го беше направил съвсем леко, почти нежно. Сякаш единствената му цел е била да ми пусне кръв. Но всъщност именно това е била целта му, нали? Сега, когато се връщам назад, всичко ми се струваше болезнено очевидно. Никога не ми беше хрумвало да погледна отвъд този простичък детски спомен за нападението, да се замисля за начина, по който Бек бе влязъл в живота ми, след като собствените ми родители се бяха опитали да ме убият. Бях толкова близък с Бек, а самият той беше толкова свършен, че никога не се бях опитвал да потърся нещо под повърхността. Чак сега, докато разказвах историята си на Грейс, осъзнавах с кристална яснота, че нападението не е било инцидент. Бил съм избран. Бил съм предварително набелязана плячка в техния лов. Също като онези хлапета в тахото. Бяха разрушили живота ми, а после Бек бе дошъл, за да събере внимателно парчетата и да съгради от тях нещо ново.

Чувах гласа му в главата си: *Ти си най-добрият сред тях*. Беше вярвал, че ще го надживея и ще поема водачеството на глутницата. Трябваше да съм разгневен. Бесен заради начина, по който бяха отнели

живота ми. Въпреки това не чувствах нищо. Бях съвършено лишен от емоции. Празен.

— Насред града? — попита Грейс.

— В предградията. Наоколо няма никакви гори. Съседите разказали, че са видели вълците да минават през дворовете им, докато са бягали след нападението.

Грейс не каза нищо. Сега, когато фактът, че съм бил предварително набелязан и ухапан съвсем преднамерено, ми се струваше толкова очевиден, просто я чаках да го потвърди с думи. Да изрази съчувствие за това колко е несправедливо да ми се случи нещо подобно. Но тя не каза нищо. Просто ме гледаше замислено. Най-накрая попита тихо:

— Кои са били вълците?

— Не си спомням. Единият може да е бил Пол, защото беше черен. Това е всичко, което знам.

Мълчахме през останалата част от пътя. Чак когато отбихме по алеята към тяхната къща, Грейс въздъхна дълбоко и каза:

— Е, отново сме сами. Стой тук, докато отключа.

Тя се измъкна от колата, при което хладният полъх заби острият си ледени игли в бузите ми. Увеличих парното до абсолютната крайност и се приведох над отворите на вентилаторите, сякаш можех да задържа топлината в себе си и да не усетя студа навън. Затворих очи, опитвайки отново да се откъсна от действителността, да се върна към всички нереално красиви моменти от изминалата вечер. Към мига, когато бях прегърнал Грейс в магазинчето за сладки и я гледах как души въздуха, знаейки, че всъщност души мен... Потръпнах. Не знаех дали мога да издържа още една вечер с нея, в която да запазя благоприличие.

— Сам! — повика ме тя от къщата.

Отворих очи и ги спрях върху главата ѝ, подаваща се в процепа на входната врата. Опитваше се да запази топлината в антрето. Умно.

Беше време за тичане. Изскочих от бронкото, затръшвайки вратата, краката ми се пързалиха по леда на пътеката, кожата ме болеше от студа. Усукваше се.

Грейс затвори зад мен и заключи зимата далеч от нас. Прегърна ме, дарявайки ме с топлината на тялото си. Гласът ѝ беше тих, дрезгав шепот близо до ухото ми.

— Стопли ли се?

Очите ми започнаха да привикват с тъмнината в антрето. Видях блясъка в очите ѝ, спускащите се по раменете ѝ коси, ръцете ѝ, притискащи тялото ми към нейното. Огледалото на отсрещната стена отрази неясен портрет на силуетите ни в мрака. Останах в обятията ѝ още малко, преди да кажа:

— Да. Добре съм.

— Искаш ли нещо за ядене?

Гласът ѝ прозвуча много силно в празната къща, отекна в дървения под. Единственият друг звук бе тихият постоянен дъх на отоплителната инсталация. Преглътнах:

— Предпочитам да се мушнем между завивките.

— И аз.

В гласа ѝ прозвуча облекчение.

Почти съжалих, задето се съгласи с мен. Може би, ако бях отишъл да хапна нещо, бях погледал телевизия или бях направил нещо друго, щях да отклоня съзнанието си от мисълта колко неистово я желая.

Но тя се съгласи да отидем право в леглото. Изрита обувките си зад вратата и тръгна пред мен по коридора. Влязохме в тъмната спалня, без да палим лампите, водени от слабата лунна светлина, която проникваше през заскрежения прозорец. Грейс затвори вратата с тихо щракване и облегна гръб на нея. Дълго време остана неподвижна, без да казва нищо, а после промълви:

— Защо си толкова предпазлив с мен, Сам Рот?

Опитах се да кажа истината:

— Аз... защото... аз не съм диво животно.

— Не се страхувам от теб.

Наистина не изглеждаше уплашена. Изглеждаше красива, осветена от луната, изкусителна, ухаеща на карамел, сапун и кожа. Потреперих. Бях прекарал години, наблюдавайки как останалите от глутницата се превръщат в зверове. Години, в които правех всичко възможно, за да потисна инстинктите си, да се контролирам, да запазя човешкото в себе си. Правех всичко възможно, за да постъпвам по правилния начин.

Сякаш прочела мислите ми, тя попита:

— Нима искаш да ми кажеш, че само вълкът в теб желае да ме целуне?

Всичко в мен желаете да я целуна, толкова силно, че да се изгубя под устните ѝ, да се разтворя в обятията на насладата. Положих длани върху бузите ѝ. Вратата тихо проскърца, когато се облегнахме на нея, докато притисках устни към нейните. Те леко се разтвориха, езикът ѝ се плъзна в устата ми. Грейс изви тяло назад. Искан да се притиснем толкова плътно един в друг, че между нас да не остане дори сантиметър разстояние, да се слеем в едно.

Тя ме целуна по-страстно, ухапа долната ми устна. Дяволите да го вземат, беше прекрасно. Изръмжах тихо, но страстта бушуваше в мен толкова дива и огнена, че дори не ми хрумна да се засрамя от това. Грейс обви шията ми с ръце, придърпвайки лицето ми по-близо до своето.

— Толкова си секси — прошепна дрезгаво. — Дори не мога да си представя как някой би могъл да бъде по-секси от теб.

Целунах я отново, преди да каже нещо друго, отстъпих назад и я поведох след себе си — бавен, страстен танц под лунните лъчи. Тя мушна ръце в задните джобове на джинсите ми и ме придърпа още по-близо.

— Божичко, Грейс — простенах. — Ти... страхотно надценяваш самоконтрола ми.

— Кой е казал, че искам да се контролираш?

Установих, че съм пхнал ръце под тениската, плъзвайки длани по гладката кожа на гърба ѝ, но изобщо не си спомнях кога точно съм го сторил.

— Аз... не искам да направим нещо, за което ще съжаляваш.

Тя изви тяло под досега на пръстите ми:

— В такъв случай не спирай.

Бях си представял как произнася тези думи по толкова много различни начини, но нито една от фантазиите ми не можеше дори да се докосне до силата на реалността, която ме оставяше без дъх.

Непохватно пристъпихме още една крачка назад, към леглото. Някаква запазила се по чудо частица здрав разум ми напомни, че е добре да бъдем тихи, в случай че родителите ѝ се приберат. Миг по-късно Грейс ми помогна да сваля ризата си, прокарайки длан по голите ми гърди, и вече всичко, за което можех да мисля, бе

докосването на тези тъй нежни пръсти. Умът ми се опита да потърси някакви рими, които да опишат момента, но думите се бяха изпарили, давайки път на усещанията.

— Ухаеш прекрасно — прошепна Грейс. — Всеки път, когато те докосна, ароматът ти става по-силен.

Ноздрите ѝ се разшириха, а вълчето ѝ обоняние със сигурност ѝ нашепваше колко много я желая. Самият аз усещах нейното желание. Желаете ме, въпреки че знаеше какво представлявах.

Остави се да я бутна леко върху възглавниците. Приведох се и положих ръце от двете ѝ страни.

— Сигурна ли си? — попитах.

Очите ѝ бяха ярки, блестящи от възбуда. Кимна.

Плъзнах се надолу, целувайки я по корема. Всичко това ми се струваше толкова естествено, сякаш го бях правил хиляди пъти досега и щях да го правя отново още хиляди пъти.

Видях грозните белези, които ѝ бяхме оставили — от шията до ключицата. Целунах и тях.

Грейс придърпа завивките и изритахме дрехите си под тях. А когато притиснахме голите си тела едно в друго, аз се отърсих от всичко с ръмжене. Вече не бях нито вълк, нито човек. Просто Сам.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА: ГРЕЙС

–1°C

Телефонът звънеше. Това беше първата ми мисъл. Втората — че голата ръка на Сам лежи върху гърдите ми. Третата, че лицето ми и всяка част от мен, която се подава извън завивките, е измръзнала. Примигнах, опитвайки да се събудя, странно дезориентирана в собствената си стая. Отне ми известно време, за да осъзная, че часовникът на шкафчето ми не работи и единствените източници на светлина са проникващите през прозореца лунни лъчи и дисплеят на телефона.

Измъкнах ръка изпод одеялото, за да го взема, внимавайки да не събудя Сам, но телефонът беше престанал да звъни, докато се докопам до него. Беше кучешки студ! Електричеството явно беше спряло заради бурята, която ни бяха обещали в прогнозата. Зачудих се откога няма отопление и дали трябва да се притеснявам за Сам. Надникнах внимателно под одеялото и го видях притиснат до мен, положил глава на рамото ми.

Очаквах да видя нещо нередно в голото му тяло, което лежеше до моето, но истината беше, че се чувствах по-жива от всякога, преизпълнена с енергия, готова да полетя. Точно това бе моят истински живот. Сам и аз. Животът, в който ходех на училище, чаках родителите си и слушах как Рейчъл бърбори за роднините си... това бе просто избледняващ сън, сравнен с яркостта на настоящия момент. Просто малки, безсмислени неща, които бях правила, докато чаках появата на моя Сам. Нейде отвън се надигна далечният, тъжен вой на вълците, а секунди по-късно към него се присъедини и странното електронно ехо на нов телефонен звън.

Не осъзнавах, че правя грешка, докато не притиснах апарата до ухото си.

— Сам. — Гласът от другата страна беше непознат. Глупачка! Бях взела телефона на Сам от нощното шкафче вместо моя. За няколко

секунди се зачудих как да отговоря. Може би просто трябваше да прекъсна връзката, но не го направих.

— Не — отвърнах. — Не е Сам.

Гласът беше приятен, но под галещата ухото интонация се усещаше някаква острота.

— В такъв случай искрено съжалявам. Трябва да съм набрал грешен номер.

— Не — казах, преди да се спра. — Това е телефонът на Сам.

Последва дълга, натежала от напрежение пауза.

— О. — Нова пауза. — Ти трябва да си момичето, нали така? Момичето, което е било в къщата ми.

Замислих се дали бих могла да спечеля нещо, ако отрека, но не успях да се сетя за подходяща причина.

— Да.

— Имаш ли си име?

— А ти?

В слушалката се чу смях. Напълно лишен от веселие, но не и неприятен.

— Мисля, че започвам да те харесвам. Аз съм Бек.

— Предположих. — Погледнах към Сам, който продължаваше да диша равномерно, скрил глава между ръцете си. — Какво направи, за да го вбесиш така?

Нов безрадостен смях.

— Да разбирам ли, че все още ми е сърдит?

Замислих се как точно да отговоря. Най-накрая казах:

— Е, поне в момента не дава такива признаци. Защото спи. Да му предам ли нещо?

Последва мълчание, толкова дълго, че се зачудих дали Бек не е затворил. После чух тежкото му дишане в слушалката. Заговори отново:

— Един от неговите... приятели беше тежко ранен. Мислиш ли, че би могла да го събудиш?

Един от вълците. Това трябваше да е. Потреперих и се увих поплътно в одеялото.

— Ами... разбира се. Да. Така ще направя.

Оставих телефона и лекичко побутнах ръката на Сам.

— Събуди се! Търсят те. Важно е.

Той извърна лице към мен и видях проблясъка на жълтите му очи в тъмнината. Вече беше буден.

— Включи го на високоговорител — каза.

Оставих телефона на корема си. Дисплеят хвърляше меки синкави отблясъци по потничето ми.

— Какво има? — попита Сам, обърна се на една страна и се облегна на лакът. Намръщи се, когато усети студа, така че придърпах одеялото над главите ни, оформяйки импровизирана палатка, под която да се сгушим.

— Някой е нападнал Пол. Изглежда ужасно, буквално е разкъсан на парченца.

Устните на Сам оформиха малко „о“. Не мисля, че осъзнаваше как точно изглежда лицето му в момента... погледът му беше отнесен. В мислите си той отново бе при своята глутница. Най-накрая проговори:

— Би ли могъл... ти... все още ли кърви? В човешка форма ли е бил?

— Да, човек. Опитах се да го попитам кой му е сторил това, за да го убия. Помислих си... Сам, мислех, че ще умре. Да, толкова лоши бяха нещата. Но раните вече се затварят. Въпросът е, че има и друго. Той целият беше нахапан. По врата, по китките, по стомаха. Сякаш някой...

— ... сякаш някой е знаел как да го убие — довърши Сам.

— Бил е вълк. Това поне успях да науча от него — добави Бек.

— Едно от новите ти попълнения, а? — изръмжа Сам изненадващо силно.

— Сам.

— Защо си толкова сигурен, че не е бил някой от тях?

— Знам, че не са били те. Държа ги заключени в къщата.

Усещах напрежението в тялото на Сам. Замислих се над потенциалните значения на фразата *едно от новите ти попълнения*. Не беше ли Джак единственият нов вълк?

— Ще дойдеш ли? — попита Бек. — Можеш ли? Ще се справиш ли със студа навън?

— Не знам.

От извивката на устните му разбрах, че отговаря единствено на първия въпрос. Каквото и да се бе случило между него и Бек, беше

наистина сериозно.

Гласът от телефона се промени. Стана по-мек, по-млад, по-раним.

— Моля те, Сам. Не ме мрази. Не бих могъл да го понеса.

Сам извърна лице от телефона.

— Сам? — долових нежността и тъгата в гласа на Бек.

Клепачите се спуснаха над жълтите очи, които проблясваха допреди миг под светлината на дисплея.

— Там ли си още?

Погледнах към Сам, но той беше стиснал устни в равна, безизразна линия. Не знаех за какво става въпрос, но наистина ми беше мъчно за Бек, така че се обадох:

— Да, тук съм.

Последва тишина, която не бе нарушавана от никакви шумове по линията, и за пореден път реших, че Бек е затворил. След това чух отново гласа му. Попита някак предпазливо:

— Какво знаеш за Сам, безименно момиче?

— Всичко.

Нова пауза. Последвана от гласа на Бек:

— В такъв случай бих искал да се срещнем.

Сам протегна ръка и натисна бутона за прекъсване на връзката. Дисплеят угасна, оставяйки ни сами в непрогледния мрак под завивките.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА: ГРЕЙС

7°C

Родителите ми дори не предполагаха. На сутринта, след като двамата със Сам бяхме... прекарали нощта заедно, тази мисъл се бе загнездила в главата ми. Родителите ми нямаха представа какво се бе случило. Предполагам, че лекото чувство за вина беше нещо съвсем нормално. Както и това, че едновременно се чувствах замаяна от щастие и крайно безотговорна. Струваше ми се, че до този момент съм възприемала себе си като цялостна картина, но след тази нощ Сам ми бе помогнал да разбера, че всъщност съм пъзел. Пъзел, който той бе разглобил и препоредил отново. Усещах и бях способна да анализирам изненадващо ясно всяка емоция, която изграждаше моето аз.

Сам се бе умълчал. Беше ме оставил да шофирам, като държеше дясната ми ръка, докато аз въртях волана с лявата. Бих дала милион долара, за да науча какво си мисли в момента.

— Какво искаш да правим следобед? — попитах най-накрая.

Той погледна през прозореца, галейки лекичко дланта си. Светът навън изглеждаше сив, намусен, стаен в очакване на снега.

— Каквото и да е, стига да съм с теб.

— Каквото и да е?

Сам ме погледна и се усмихна. Щастлива, широка и леко глуповата усмивка. Може би и той се чувстваше като мен — малко гузен и много радостен.

— Да, каквото и да е, стига ти да си до мен — каза нежно.

— Бих искала да се срещнем с Бек.

Ето. Казах го. Това бе едно от парчетата в моя пъзел, което не ми даваше мира, откакто бях вдигнала телефона.

Сам мълчеше. Беше се загледал в сградата на училището, към която приближавахме, явно разсъждавайки, че ако изчака още само няколко минути, просто ще ме стовари на паркинга и ще избегне необходимостта да отговаря на този въпрос и дискусията, която

можеше да последва. Въпреки това след малко въздъхна и произнесе страшно уморено:

— Божичко, Грейс. Защо искаш това?

— Той на практика е твой баща, Сам. А аз искам да знам всичко за теб. Не е чак толкова трудно за разбиране.

— Ти просто искаш всичко да си бъде на мястото. — Очите му проследиха групичките ученици, крачещи към сградата. Така и не успях да си намеря място на паркинга от първия път. — Искаш да ни сдобриш по някакъв магически начин, за да може всичко отново да си бъде на мястото.

— Ако се опитваш да ме подразниш с думите си, знай, че не успяваш. Защото съм пределно наясно, че искам точно това.

Сам замълча, докато правех втора обиколка на паркинга. После изсумтя:

— Грейс, мразя подобни неща. Мразя конфронтации.

— Няма да има никакви конфронтации. Той иска да те види.

— Не знаеш какво става. А стават ужасяващи неща. Ако изобщо са ми останали някакви принципи, които да защитавам, конфронтация ще има. Въпреки че след снощи може и вече да нямам такива.

Намерих си място в дъното на паркинга и спрях там, за да мога да остана за малко насаме със Сам, далеч от любопитни погледи.

— Да не би да чувстваш вина?

— Не. Може би. Малко. Чувствам се... неспокоен.

— Използвахме предпазни средства — отбелязах.

Сам не ме погледна.

— Не става въпрос за това. Аз просто... просто се надявам наистина да сме го направили в правилния момент.

— Моментът беше свършен.

— Чудя се единствено... Дали не правихме сек... правихме любов... за да си отмъстиш по някакъв начин на вашите.

Зяпнах. После грабнах раницата си от задната седалка. Бях бясна, ушите и бузите ми горяха, а дори не знаех защо. Всъщност дори не можах да позная собствения си глас, когато просъсках:

— Доста мило беше да го кажеш.

Дори и сега Сам не извърна очи към мен. Стената на училището очевидно беше доста забележителна, защото сериозно бе приковала вниманието му. Толкова забележителна, че отказа да срещне погледа

ми, когато ме обвини, че съм го използвала. Усетих как в мен се надига нова, още по-силна вълна от гняв.

— Нима проклетото ти самочувствие е толкова скапано, за да ти убегне идеята, че може би съм те пожелала заради това, което представляваш?

Отворих рязко вратата и излязох навън. Сам потръпна, когато усети нахлулия хладен въздух, въпреки че според мен не беше достатъчно студен, за да му причини болка.

— Чудесен начин да развалиш всичко. Просто... да го развалиш.

Понечих да затръшна вратата, но той се пресегна и хвана дръжката.

— Почакай. Грейс, почакай.

— Какво искаш?!

— Не искам да се разделяме така. — Умоляващите му очи бяха изпълнени с невероятна тъга. Погледнах към настръхналата кожа на ръцете му и присвитите рамене. Нещо в мен трепна. Нямах значение колко му бях ядосана, и двамата знаехме какво можеше да се случи, докато бях на училище. Мразех това. Този страх. Мразех го.

— Съжалявам, че казах това — произнесе адски бързо, сякаш се страхуваше, че ще си тръгна, преди да ми каже всичко. — Права си. Просто не мога да повярвам, че някой... нещо... толкова прекрасно може да ми се случи. Не се сърди, Грейс. Моля те, не се сърди.

Затворих очи. За момент ми се прииска Сам да бе просто едно обикновено момче, така че да мога да си тръгна възмутена и с накърнено достойнство. Но той не беше. Беше крехък като пеперуда през есента, която очаква да срещне смъртта си при първия скреж. Така че преглътнах горчивината на гнева си и отворих вратата още малко.

— Не искам никога вече да си мислиш подобни неща, Сам Рот.

Той притвори очи, когато произнесох името му, и клепките прикриха жълтия им блясък. После се пресегна и докосна бузата ми.

— Съжалявам.

Взех ръката му в своята, погледнах го в очите.

— Как мислиш, че би се почувствал Бек, ако просто си тръгнеш ядосано и никога повече не се видите?

Сам се засмя безрадостно по начин, който ми напомни за гласа на Бек по телефона. Сведе очи и отдръпна ръката си. Беше се предал.

— Ще отидем. Добре, ще отидем.

Понечих най-сетне да тръгна към училището, но се спрях.

— Защо си толкова ядосан на Бек? Защо усещам в теб гняв, какъвто не съм забелязвала да изпитваш дори към родителите си?

Изражението на Сам ми подсказа, че никога не си е задавал този въпрос, и затова отговорът му отне известно време.

— Защото Бек... Бек не трябваше да прави това, което е сторил. Колкото до родителите ми — те мислеха, че съм чудовище. Бяха уплашени. Било е различно.

На лицето му бяха изписани болка и несигурност. Наведох се в купето и го целунах нежно. Не знаех какво да му кажа, така че просто го целунах, взех раницата си и се отдалечих в сивкавата светлина на деня.

Когато извърнах поглед, видях, че все още стои в същата поза, притворил жълтите си очи, с паднала над челото му коса. Това някак ми напомни за онази вечер, когато го бях зърнала за първи път.

Хладен повей на вятъра повдигна косите от раменете ми, заби ледените си иглички в оголената ми шия.

Внезапно почувствах, че зимата е много близо. Спрях на място, борейки се с неистовото желание да се обърна и да хукна обратно към Сам. Но в края на краищата дългът ми към учебната система победи и се насочих към входа. Кое то не ми пречеше да мисля, че правя огромна грешка.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА: САМ 7°C

След като Грейс излезе от колата, се почувствах отвратително. Заради това, че се бяхме скарали, заради собствените ми съмнения, заради проклетия студ, заплашващ непрестанно човешката ми форма. Всъщност отвратително е слабо казано. Чувствах как постепенно губя всичките си връзки със света, докато потъвам в завихрилия се край мен хаос, който можеше да бъде обобщен с пет имена: Джак, Изабел, Оливия, Шелби, Бек.

Не можех да повярвам, че двамата с Грейс ще отидем, за да се срещнем с Бек. Увеличих парното на бронкото до максимум и облегнах глава върху волана, оставайки така чак докато не започнах да усещам болка в челото си от набраздената пластмаса. В колата бе станало задушно и много горещо, но усещането беше приятно. Усещането, че се отдалечавам от трансформацията, че се чувствам сигурен в собствената си кожа.

Замислих се дали да не остана тук през целия ден, пеейки си тихичко... *по-близо до слънцето, по-близо до мен/тази плът изтънява ден подир ден...* докато чакам Грейс, но след около половин час все пак реших да тръгна нанякъде. Да изкупя вината си пред нея, като се опитам да подредя поне мъничко хаоса. Да потърся Джак. Той все още не се бе появил в медиите, жив или мъртъв, така че единственото място, откъдето можех да подновя издирването, беше домът на семейство Кълпепър.

Малко по-късно оставих бронкото в края на просеката, водеща към къщата, и тръгнах през гората. Игличките на боровете изглеждаха сивкави, а очакващите снежната си завивка дървета леко се поклащаха, докоснати от вятъра. Чувствах се некомфортно, стволовете буквално смърдяха на вълк. Изглежда, че хлапето беше пикало на всяко дърво, попаднало пред погледа му. Отворко.

Движение вдясно от мен ме накара да подскоча стреснато и да се приведа ниско до земята, напрегнат и затаил дъх.

Просто сърна. Зърнах големи черни очи, дълги крака и бяла опашчица, след което животното се изгуби сред неприветливата гора. Появата ѝ ме успокои малко. Това, че сърната обикаляше наоколо, означаваше, че Джак не го прави. Нямах никакво оръжие, освен голите си ръце, а те нямаше да ми помогнат много при среща с нестабилен млад вълк, напомпан от адреналинова ярост.

Когато се приближих до къщата, спрях в самия край на дърветата и се заслушах в гласовете, които долитаха до мен. Момче и момиче. Очевидно увлечени в някакъв спор, си крещяха един на друг. Намираха се някъде наблизо до задната врата. Промъкнах се в хвърляната от къщата сянка и се плъзнах покрай ъгъла, за да се приближа до тях, безшумен като вълк. Не можех да разпозная мъжкия глас — дълбок и гневен — но инстинктите ми нашепваха, че това е Джак. Другият глас определено принадлежеше на Изабел. Поколебах се дали да не се покажа, но после реших да остана на място, за да чуя за какво се карат.

Изабел изкрещя:

— Изобщо не схващам какво ми говориш. За какво точно съжаляваш? За това, че изчезна? Задето беше ухапан? За...

— За Клои — уточни момчето.

Последва пауза.

— Какво искаш да кажеш с това „за Клои“? Какво общо има кучето с цялата работа? Да не би да знаеш къде е?

— Изабел, дяволите да те вземат! Слушаш ли ме изобщо? Доста си тъпа понякога. Нали ти казах, че не знам какво правя, след като се променя.

Прикрих устни с длан, за да не чуят смеха ми. Джак беше изял кучето ѝ.

— Искаш да ми кажеш, че... ти... Божичко! Ама ти си страхотен задник!

— Нищо не можех да направя. Казах ти какво бях. Не трябваше да я пускаш навън.

— Имаш ли някаква идея колко точно струва това куче?

— Мда.

— И какво точно се очаква да кажа на Техни Родителски Височества? Мамо, тате, Джак е върколак. Между другото, нали си спомняте, че Клои изчезна? Е, вече няма нужда да се тревожим за нея, знаем какво се е случило. Той я е изял.

— Нищо няма да казваш! — кресна Джак. — Така или иначе мисля, че ще успея да спра това. Мисля, че намерих лек.

Намръщих се.

— Лек, а? — произнесе Изабел с равен глас. — И как точно се лекува върколащината?

— Не си тормози русото мозъче с излишни въпроси. Аз просто... дай ми още няколко дни, за да съм сигурен. Когато се убедя, че наистина върши работа, ще им разкажа всичко.

— Хубаво. Както кажеш. Божичко... наистина не мога да повярвам, че си изплюскал Клои.

— Няма ли да престанеш с това, а? Започваш да ме дразниш.

— От мен да мине. Ами другите? Нали има и други върколаци? Те не могат ли да ти помогнат?

— Абе ти ще млъкнеш ли? Нали ти казах, че съм решил проблема. Нямам нужда от помощ.

— Не мислиш ли, че...

Чу се някакъв остър, странен шум. Прекършена клонка? Плесница?

Гласът на Изабел прозвуча различно, когато заговори отново. Беше по-тих.

— Просто не позволявай на никого да те види, става ли? Мама е на лекарства... заради теб... а татко е извън града. Аз се връщам в училище. Не мога да повярвам, че ми се обади и ме извика тук, за да ме информираш, че си изял кучето ми.

— Извиках те, за да ти кажа, че съм решил проблема. Изглеждаш наистина превъзбудена от добрите новини. Ама не съвсем.

— Много се радвам за теб. Това е просто супер. Чао.

По-малко от минута по-късно чух звука от двигателя на джипа, когато Изабел си замина. Поколебах се отново. Трудно е да се каже, че бях особено въодушевен от идеята да се покажа пред младия и очевидно агресивен вълк, преди да съм достатъчно наясно с мястото, където щеше да се проведе евентуалният ни сблъсък, но няхах особен избор. Трябваше или да се върна в затоплената кола, или да вляза в къщата. А къщата беше по-близо. Промъкнах се покрай ъгъла, опитвайки се да доловя някакъв шум, който да издаде местоположението на Джак. Нищо. Явно беше влязъл вътре.

Приближих се към вратата, чието стъкло бях разбил по-рано през тази седмица — вече беше поправено — и пробвах дръжката. Отключено. Крайно неразумно.

Щом влязох, веднага чух шума, който вдигаше Джак насред пустата къща. Промъкнах се през тъмния коридор към издържана в черно и бяло кухня. Светлината, проникваща през двата прозореца, беше силна и ярка — отразяваше се в белите стени и потъваше в чернотата на шкафовете и окачената на стената посуда.

Честно казано, кухнята в дома на Грейс — топла, разхвърляна, ухаеща на канела, чесън и хляб — ми допадаше далеч повече от това обширно стерилно помещение.

Видях Джак, приклепнал с гръб към мен, да рови в чекмеджетата на стоманеносивия хладилник. Замръзнах на място, но шумът, който вдигаше, докато търсеше за храна, явно бе прикрил звука от стъпките ми. Тук нямаше и вятър, който да отнесе миризмата ми до него, така че останах неподвижен близо минута, обмисляйки вариантите си за действие. Беше висок, широкоплещест, с черна къдрава коса. Напомни ми за древногръцка статуя. Нещо в самата му стойка подсказваше за гигантското му самочувствие и незнайно защо това ме подразни. Преглътнах надигналото се в гърлото ми ръмжене, плъзнах се в помещението и тихо се повдигнах, за да се покатеря върху плота. Височината на позицията щеше да ми даде леко предимство, ако Джак проявеше агресия.

Той отстъпи от хладилника и стовари избраната храна върху някаква лъскава масичка. Няколко минути го наблюдавах как внимателно си приготвя сандвич, педантично подреждайки пластове месо и кашкавал между намазаните с майонеза филии. След като приключи с кулинарното си произведение на изкуството, вдигна поглед нагоре и възкликна:

— Господи!

— Здравсти — казах.

— Какво правиш тук?

Не изглеждаше уплашен. Не бях достатъчно едър, за да стресна някого от пръв поглед със самото си присъствие.

Нямах идея какво да отговоря. Истината беше, че подслушаният разговор между него и Изабел бе променил нещата, които исках да науча.

— Мислиш, че си намерил лек. Защо реши, че такъв съществува?

— По-кратко, пич. Първо ми кажи кой си?

Определено не го харесвах. Не знам защо, беше някакво вътрешно усещане, което ме изпълваше с антипатия. Ако не смятах, че представлява опасност за Грейс, Оливия и Изабел, щях да му тегля една и просто да го зарежа насред черно-бялата кухня. Антипатията обаче ми помагаше да се държа нагло, да изиграя докрай ролята на човек, който знае всички отговори.

— Някой като теб. Някой, който е бил ухапан. — Видях, че понечи да ми възрази нещо, така че вдигнах ръка, за да го накарам да млъкне. — Ако планираш да ми кажеш нещо от сорта на „сбъркал си човека“, не си прави труда. Виждал съм те като вълк. Така че просто ми кажи защо си мислиш, че има начин да спреш трансформациите.

— И защо според теб трябва да ти се доверя?

— Защото, за разлика от баща ти, аз не препарирам животни, които после да си подреждам във фоайето. И защото не ми допада фактът, че се навърташ около училището и хорските къщи, излагайки глутницата на риск. Опитваме се да оцелеем някак, въпреки че сме изтеглили късата клечка в зловещия жребий на Съдбата. Нямаме нужда от мазни богаташки копеленца, които да издават съществуването ни на останалия свят, за да ни погнат хората с вили и факли, чаткаш ли?

Джак изръмжа. Звукът прозвуча прекалено животински, подозрение, което се потвърди, когато го видях да трепери леко. Все още беше нестабилен. Можеше да се трансформира всеки момент.

— Вече не е нужно да ме е грижа за тези неща. Аз имам своя лек, така че можеш да вървиш по дяволите заедно с всичките глупости, които дрънкаш, и да ме оставиш на мира.

Той отстъпи бавно назад, към плота зад гърба си.

Скочих на земята:

— Джак, не съществува лек за това.

— Бъркаш — отсече. — Има един вълк, който се е излекувал.

Забелязах, че се приближава към стойката с ножовете. Това беше моментът, в който би следвало да хукна към вратата, но думите му ме накараха да спра на място.

— Какво?

— Чу ме. Отне ми известно време, но го открих. Има някакво момиче в училището, което е било ухапано и се е излекувало. Някоя си Грейс. Знам, че тя има лекарството. И ще го сподели с мен по най-бързия възможен начин.

Думите се изплъзнаха от устата ми преди дори да се замисля:

— Стой далеч от нея!

Джак ми се ухили, а може би се озъби, не успях да схвана. Ръката му вече беше върху плота и се плъзгаше бавно към ножовете, а ноздрите му бяха разширени. Без съмнение долавяше леката миризма на вълк, която студът бе събудил в плътта ми.

— Защо? Не би ли искал самият ти да научиш тайната? Или тя вече те е излекувала?

— Няма лек. А тя не знае нищо. — Вбесих се, че тонът издаваше чувствата ми. Вече трябваше да е проумял какво изпитвам към Грейс, а това беше опасно.

— Няма как да бъдеш сигурен в това, човече — каза Джак. Пресегна се бързо към дръжката на един от ножовете, но ръката му трепереше прекалено много и не успя да я хване. — А сега се махай оттук!

Не помръднах. Трудно можех да си представя нещо по-лошо от това да нападне Грейс, за да открие лек. Той трепереше, беше нестабилен и агресивен, а тя не можеше да му даде отговорите, които търсеше.

Джак най-сетне успя да сграбчи дръжката и измъкна от стойката зловещ на вид нож, чието назъбено острие отразяваше черно-белите плочки на пода. Вече трепереше толкова силно, че му коства доста усилия, за да го насочи към мен.

— Казах да се махаш.

Инстинктите ми нашепваха да се хвърля към него, да разтворя с ръмжене челюсти близо до шията му и да го принудя да се предаде. Да ми обещае, че ще стои настрана от нея. Само дето този метод не работеше, когато си в човешка форма и противникът ти е много по-силен от теб. Вместо това се приближих, като задържах погледа си върху очите му, а не върху острието, опитвайки различна стратегия.

— Джак. Моля те. Тя няма отговорите, но аз мога да направя всичко, което се случва с теб, по-леко.

— Махай се! — Джак направи крачка към мен, после отстъпи, преди да се стовари на едно коляно на пода. Ножът падна върху плочките. Той се опита да го хване, но пръстите му вече бяха нокти, които дращеха по черно-белите квадрати. Явно искаше да каже нещо, но всичко, което се чу, беше дрезгаво излайване. В главата ми бързо се подреди стих. Би трябвало да е за него, но всъщност бе за мен. *Всички свои думи губя,/ звярът в мен надава вой./ Поддавам се на този призив,/ принасям в жертва гласа свой.*

Приклекнах до него и избутах ножа настрана, за да не се нарани. Вече нямаше смисъл от опити да разговарям с него. Въздъхнах, докато го слушах как ръмжи, стене и пищи. С него вече бяхме равни. Въпреки всичките си пари, въпреки хубавата коса и атлетична фигура, в момента с нищо не беше по-добър от мен.

Джак изскимтя.

— Трябва да си щастлив — казах на дишания тежко вълк. — Този път поне не повърна.

Той ме изгледа с немигащите си сини очи, след което се стрелна към вратата.

Исках просто да се махна оттук, но вече нямах избор. Джак бе тръгнал по следите на Грейс и възможността просто да го зарежа, за да се оправя както може, се бе изпарила.

Хвърлих се след него. Ноктите му задрачиха по скъпия паркет, собствените ми обувки проскърцаха, докато тичах. Влетях в залата с препарираните животни малко след него. Миризмата на мъртва плът изпълни ноздрите ми. Джак имаше две предимства — познаваше къщата и беше във вълчата си форма. Предположих, че ще използва първото от тях и ще се скрие някъде, вместо да заложи на животинската си сила.

Сбърках.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА. ГРЕЙС

9°C

Сам никога не беше закъснявал. Винаги ме чакаше в бронкото, когато излизах от училище след часовете, така че досега не ми се бе налагало да си задавам въпроса къде е или да се чудя с какво да си убивам времето, докато дойде.

Но днес се наложи да чакам.

Чаках, докато учениците се качиха на автобусите, а други — в колите си. Чаках, докато учителите си тръгнаха. Замислих се дали да не си извадя домашното и да свърша малко работа, след като така или иначе висях тук и не правех нищо. Замислих се за бавно потъващото отвъд хоризонта слънце и за това колко ли студено беше на сянка.

— Транспортът ти ли закъснява, Грейс? — попита ме вежливо господин Ринк, докато минаваше покрай мен. Беше сменил ризата, с която беше в час, и от него се носеше лекият аромат на одеколон.

Сигурно съм изглеждала самотна и изгубена, приседнала върху ниската тухлена ограда на градинката пред училището, прегърнала раницата в скута си.

— Мъничко.

— Искаш ли да се обадя на някого?

С периферното си зрение забелязах как бронкото влиза в паркинга и въздъхнах облекчено. Усмихнах се на господин Ринк.

— Не. Моят човек току-що пристигна.

— Това е чудесно. Напоследък започва да захладнява сериозно. Снегът иде!

— Яко — промърморих кисело, той се засмя и ми помахаше, докато се отдалечаваше към колата си. Метнах раницата на рамо и се насочих с бързи крачки към бронкото. Отворих вратата до шофьора и се шмугнах вътре.

Едва след като затворих, осъзнах, че нещо с миризмата в колата не е наред. Вдигнах очи към шофьора и кръстосах ръце пред гърдите си, потрепервайки.

— Къде е Сам?

— Имаш предвид онзи пич, който трябваше да седи на това място, а? — попита Джак.

Макар да помнех умоляващите му очи, които ме гледаха от вълча муцуна, макар да бях чула думите на Изабел, че го е виждала, и от няколко седмици знаех, че е жив, не бях подготвена да го видя пред мен, от плът и кръв. С къдравата му черна коса, по-дълга от последния път, когато го бях засичала в училищните коридори, с пронизващите му лешникови очи, със силните му ръце, стиснали волана. Истински. Жив. Сърцето препускаше в гърдите ми.

Джак бързо извади колата от паркинга и я насочи към пътя. Предполагам беше решил, че няма да се опитам да скоча в движение. Истината обаче бе, че бях прикована на мястото си от нещо далеч по-силно от страха да не се натъртя при удара в асфалта. От въпроса къде беше Сам.

— Да, точно този пич имам предвид. — Гласът ми прозвуча като ръмжене. — Къде е той?

Джак отклони очи от шосето и ми хвърли бърз поглед. Беше нервен, трепереше. Каква беше думата, която Сам бе използвал, за да опише новите вълци? Нестабилни?

— Не се опитвам да изиграя ролята на лошия, Грейс. Но имам нужда от някои отговори и държа да ги науча скоро, защото в противен случай ще приключа адски бързо с културното държание.

— Шофираш като идиот. Ако не искаш да те спрат ченгета, ще бъде добра идея да намалиш. Къде отиваме всъщност?

— Нямам идея. Ти ще ми кажеш. Искам да знам как да спра с преобразяването, при това веднага, защото нещата стават все по-лоши.

Така и не разбрах дали има предвид застудяването на времето, или говори за настоящия момент, в който вече усеща пристъпите на трансформацията.

— Няма да ти кажа нищичко, докато не ме отведеш при Сам — отсякох. — Изобщо не се шегувам. Къде е той?

Джак извърна лице към мен.

— Не мисля, че схващаш. Аз съм този, който шофира, аз съм този, който знае къде е гаджето ти и аз съм този, който ще ти откъсне шибаната главичка, ако се превърне във вълк, затова ми се струва, че е

крайно време да започнеш да се напикаваш от страх и да отговаряш на въпросите ми.

Ръцете му, стискащи волана, трепереха. Божичко, той наистина щеше да се трансформира съвсем скоро. Трябваше да го накарам да отбие колата от пътя.

— Как да го спра? Знам, че си наясно как се лекува това проклето нещо. Знам, че си била ухапана.

— Джак, нямам представа как да го спреш! Не мога да те излекувам.

— Помислих си, че ще кажеш нещо такова. Именно затова ухапах тъпата ти приятелка. Защото ако се инатиш и не пожелаеш да излекуваш мен, ще го направиш заради нея. Трябваше да съм сигурен, че и тя ще бъде застигната от същото проклятие.

Дъхът ми секна. Гласът ми прозвуча тихо и дрезгаво:

— Ухапал си Оливия?

— Абе ти да не си малоумна? Нали току-що ти казах точно това. Най-добре е да започнеш да говориш, защото... *aaaaарг...* — Джак отметна глава назад, вените на шията му изпъкнаха и запулсираха по странен начин. Вълчите ми сетива запищяха, усетили понесените от вълните на миризмата му усещания *опасност страх ужас гняв*.

Пресегнах се към таблото и увеличих парното до максимум. Не знаех дали ще свърши работа, но със сигурност нямаше да навреди.

— Целият проблем е в студа. Студът те превръща във вълк, а топлината ти връща човешката форма — говорех много бързо, за да не му дам възможност да каже още нещо и в резултат да се вбеси повече. — Най-страшно е в началото, след като си ухапан. Променяш формата си непрекъснато, но с времето нещата ще се стабилизират. Ще бъдеш човек за по-дълго време. През цялото лято... — Нов спазъм на Джак накара колата да поднесе към канавката, но той успя да я върне обратно на пътя. — Виж, не можеш да шофираш в момента! Моля те. Няма да избягам или да опитам някоя глупост... Искам да ти помогна, наистина. Но първо ще трябва да ме заведеш при Сам.

— Млъквай — изхриптя Джак. — И оная кучка каза, че иска да ми помогне. Не искам проклетото ви състрадание. Тя ми каза, че си била ухапана и не си се променила. Проследих те. Беше студено. И ти наистина не стана вълк. Кажи ми веднага как да се оправя! Оливия каза, че не знае.

Кожата ми гореше от топлината в бронкото и напиралците в мен емоции. Всяко произнасяне на името *Оливия* ми действаше като удар в стомаха.

— Тя не знае. И аз бях ухапана. Но никога не се трансформирах. Нито веднъж. Не знам за никакъв лек. Просто не се трансформирах, това е. Никой не знае защо. Моля те...

— Спри да ме лъжеш! — Вече ми беше трудно да различавам ясно думите, които излайваше. — Искам истината веднага или ще те нараня лошо.

Затворих очи. Чувствах, че пропадам, а целият свят се върти край мен. Трябваше бързо да измисля начин, за да се измъкна от тази ситуация. Отворих очи.

— Хубаво. Добре. Има лек. Но няма достатъчно за всички и затова никой не иска да сподели тайната с теб. — Трепнах, когато удари с длан по волана. Ноктите му бяха дълги, закривени и черни. Спомних си как сестрата в болницата забива инжекцията с ваксината против бяс в ръката на Сам. — Лекарството трябва да бъде инжектирано директно във вената ти. Но трябва да знаеш, че боли зверски. Наистина зверски. Сигурен ли си, че би искал да се подложиш на нещо подобно?

— В момента също ме боли — изръмжа Джак.

— Добре. Ще те заведа на мястото. Ще ми кажеш ли къде е Сам?

— Да! Кажи ми накъде да карам. Ако ме лъжеш, кълна се в Господ, че ще те убия.

Обясних му как да стигне до къщата на Бек, молейки се, че ще успее да издържи до там. Извадих телефона от раницата си.

Бронкото отново изви встрани, когато Джак погледна към мен:

— Какво правиш?

— Обаждам се на Бек. Това е човекът с лекарството. Трябва да го предупредя да не дава последната доза на никого. Нали може?

— Само ако се опиташ да ме излъжеш...

— Погледни. Виж номера, който набирам. Не звъня в полицията. — Бързо си спомних номера на Бек; бях далеч по-добра с цифрите, отколкото с думите. Чух сигнала свободно. *Вдигни. Вдигни. И дано постъпвам правилно.*

— Ало?

Разпознах гласа.

— Здравсти Бек. Аз съм, Грейс.

— Грейс? Съжалявам, гласът ти ми звучи познато, но...

Прекъснах го.

— Имаш ли още от субстанцията? От лекарството? Моля те, кажи ми, че не си използвал и последната доза!

Бек замълча. Престорих се, че ми е отговорил.

— Ох, слава Богу. Виж, аз съм с Джак Кълпепър и пътуваме към теб. Той държи Сам някъде и няма да ми каже къде е, докато не получи лекарството. Ще дойдем след около десетина минути.

Бек произнесе меко:

— Проклятие.

Не знаей защо, но гърдите ми се разтресоха. Едва миг по-късно осъзнах, че съм потиснала хлипане.

— Да. Нали ще си бъдеш у вас?

— Да. Разбира се. Грейс... там ли си още? Той може ли да ни чуе?

— Не.

— Бъди твърда. Опитай да не се страхуваш. Не го гледай в очите, но бъди настояща. Ще ви чакаме в къщата. Вкарай го вътре. Не мога да изляза, защото ще се трансформирам и тогава всички сме прецакани.

— Какво ти приказва? — попита Джак.

— Казва ми през коя врата да влезем. Трябва да те вкарам на топло максимално бързо, за да не се трансформираш. Лекарството няма да действа, ако си вълк.

— Добро момиче — каза Бек.

Не знаей защо, но ми беше адски трудно да понеса тежестта на тази добрина. За разлика от заплахите на Джак тя накара очите ми да се насълзят, а в гърлото ми да заседне буца.

— Скоро ще сме при теб. — Затворих телефона и погледнах към Джак. Не директно в очите, а към бузата му. — Отбий директно в алеята. Предната врата ще бъде отключена.

— Как мога да ти вярвам?

Свих рамене:

— Ти сам го каза. Знаеш къде е Сам. Нищо няма да ти се случи, защото искаме да го спасим.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА: САМ 4°C

Студът се бе вкопчил в плътта ми. Мракът ме притискаше отвсякъде. Примигнах в опит да прочистя очите си от лепкавото му було. От мястото, където се намирах, виждах тънка ивичка светлина: долният праг на врата. Без нищо, по което да се ориентирам, така и не можех да кажа дали този спасителен изход бе отчайващо близо или ужасяващо далеч. Различни миризми изпълваха ноздрите ми: прах, животни, химикали. Чувах собствения си дъх много силно, явно помещението беше малко. Барака за инструменти? Мазе?

Мамка му. Беше студено. Не достатъчно, за да се трансформирам. Все още не. Но това можеше да се случи скоро. Лежах по очи на пода... защо лежах по очи? Опитах се да стана на крака и прехапах устни, за да потисна вика си. Нещо не беше наред с глезена ми. Опитах отново, по-внимателно, все едно бях новородено еленче, което още не знае как да използва краката си. Залитнах встрани и размахвах ръце в търсене на опора. Дланите ми срещнаха острите краища на някакви инструменти (за изтезание?) окачени на близката стена. Бяха студени, метални, мръсни.

Останах на ръце и колене, заслушан в дишането си, и усетих топлината на кръвта по дланите си. Може би просто трябваше да се предам. Бях зверски уморен от борбата със самия себе си. Сражения, които водех от седмици.

Потиснах отчаянието си и след още няколко опита успях да се изправа. Закуцуках към вратата, протегнал ръце пред себе си, за да предпазя тялото си от още заострени изненади по пътя. Започнах да опипвам за дръжка, но единственото, което усещах под пръстите си, бе грапаво дърво. Някаква треска се заби в показалеца ми и аз изругах тихичко. Опрях рамо във вратата и я натиснах, мислейки си моля те, отвори се, *моля те, ако на този свят изобщо съществува някаква справедливост.*

Вратата не поддаде.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА: ГРЕЙС

4°C

Вдигнах раницата си.

— Това е мястото.

Струваше ми се глупаво къщата на Бек да изглежда по съвършено същия начин, както в деня, когато Сам ми бе показал златната гора, като се има предвид колко по-различни бяха обстоятелствата сега, но нещата стояха именно по този начин. Единствената разлика беше големият джип на Бек, спрян на алеята.

Джак паркира, измъкна ключовете и ме погледна нервно.

— Ще излезеш след мен.

Направих както каза, изчаквайки го да заобиколи колата и да ми отвори вратата. След като се измъкнах, той ме сграбчи здраво за ръката. Беше се изгърбил, сгушил глава между раменете си, а долната му устна бе леко провиснала... не мисля, че изобщо си даваше сметка как изглежда в момента. Предполагам, че трябваше да се страхувам от възможността да ме нападне, но всичко, за което можех да мисля в момента, бе *той ще се трансформира и никога няма да научим къде е Сам*.

Молах се да е на някое топло място, далеч от ледения дъх на зимата.

— Побързай — казах, дръпнах ръката му и почти се затичах към входната врата. — Нямаме никакво време.

Беше отключена, точно както ни бяха обещали, и той ме блъсна вътре, преди да я затръшне зад нас. Обонянието ми долови лекия аромат на розмарин във въздуха... явно някой готвеше и в спомените ми тъкмо изплува историята на Сам за пържолите, които бе приготвил на Бек, когато чух зад гърба си отчаян вик, последван от ръмжене.

И двата звука бяха дошли от Джак. Това не беше мълчаливата борба на Сам да запази човешкия си облик, която бях виждала преди. Това беше нещо агресивно, гневно, шумно. Устните на Джак се разтеглиха, оголвайки зъбите, и миг по-късно лицето му се издължи в

муцуна, а кожата му потъмня. Той посегна към мен, сякаш се опитваше да ме удари, но не успя да довърши движението си, защото ръцете му вече бяха лапи с твърди черни нокти и той се стовари на пода, неспособен да стои изправен. Плътта му започна да се издува и извива, изглеждаше лъскава и мазна като плацента, покриваща някакъв ужасяващ новороден хищник.

Видях висящата от окосмяващото се тяло тениска и това бе единственият детайл, в който съзнанието ми успя да се вкопчи, за да повярва, че вълкът, който стои пред мен, допреди миг е бил Джак.

Същият онзи гневен Джак, с когото бях пътувала в колата, но гневът му вече бе освободен от всякаква насока или човешки контрол. Той оголи мълчаливо зъби и пристъпи към мен.

— Отдръпни се!

Някакъв мъж се втурна в антрето, изненадващо пъргав за размерите си, и се хвърли върху Джак с цялата си тежест.

— Лягай долу! — изръмжа мъжът и аз се присвих, преди да осъзная, че говори на вълка. — Долу казах! Това е моят дом. Тук ти си никой. — Беше сграбчил муцуната на Джак с огромната си ръка и крещеше в лицето му, приковал очи в неговите.

Джак изскимтя и Бек натисна главата му към пода, извърщайки поглед към мен. Гласът му прозвуча изненадващо спокоен и делови, предвид факта, че в момента държеше огромен вълк:

— Грейс? Ще ми помогнеш ли?

— Да — отвърнах, но останах съвършено неподвижна и просто наблюдавах сцената.

— Хвани края на изтривалката, под него. Ще трябва да го завлечем до банята. Намира се...

— Знам къде се намира.

— Чудесно. Давай. Ще се опитам да ти помогна, но ще трябва да задържа тежестта си върху него.

Двамата завлякохме Джак до същата онази баня, в която принудила Сам да влезе във ваната. Бек, наполовина легнал върху изтривалката с вълка под себе си, го блъсна в малкото помещение, а аз изритах изтривалката след него. Едрият мъж скочи на крака и затръшна вратата, след което я заключи. Чак сега забелязах, че топката беше от външната страна, което ме накара да се запитам колко ли често тук се случваха подобни неща.

Бек въздъхна тихичко, което ми се стори сериозно подценяване на усилията, които бе положил току-що.

— Добре ли си? Ухапа ли те?

Поклатих глава отчаяно.

— Това вече няма никакво значение. Как ще намерим Сам сега?

Бек ми кимна с глава да го последвам към ухаещата на розмарин кухня. Сторих го и трепнах, когато забелязах, че в къщата има и друг човек, приседнал на плота. Единствената дума, с която можех да го опиша, ако някой ме попиташе по-късна бе „мрачен“. Мрачен, неподвижен, мълчалив и ухаещ на вълк. Имаше скорошни белези по ръцете. Това трябваше да е Пол. Той не каза нищо, както и Бек, който се приведе над плота и вдигна мобилен телефон.

Набра някакъв номер и включи високоговорителя. Вдигна очи към мен:

— Колко точно ми е сърдит? Нали не си е изхвърлил телефона?

— Не мисля.

Бек се загледа в апарата и двамата се заслушахме в тихия и далечен сигнал свободно. *Моля те, вдигни.* Опитах да заблудя себе си, че не ми пука дали Сам ще вдигне или не, но препускащото ми сърце бързо унищожи този жалък опит за самовнушение. Загледах се в Бек, в широките му рамене, в едрата челюст, в гъстите вежди. Този мъж притежаваше невероятно успокояващо излъчване, самото му присъствие ме караше да се чувствам в безопасност. Искях да му вярвам. Искях да вярвам, че нищо лошо не би могло да се случи, щом Бек не изпадаше в паника.

Апаратът изпука.

— Сам? — Бек се приведе по-близо до телефона.

Гласът от другата страна беше накъсван от смущения по линията.

— Гр... ли? ... си?

— Бек е. Кажи ми къде се намираш?

— ... жак. Грейс... Джак ще... адне. — Единственото нещо, което можех да разбера ясно, беше болката в гласа му. Искях да бъда там, при него, за да му помогна.

— Грейс е тук — каза Бек. — Всичко е под контрол. Кажи ми къде си? Добре ли си?

— Студено.

Тази ужасна, самотна дума бе преодоляла всички смущения и прозвуча с кошмарна яснота. Закрачих напред-назад. Просто не можех да стоя на едно място.

Гласът на Бек беше съвършено спокоен:

— Не те чувам добре. Опитай да кажеш къде се намираш, кратко и ясно.

— Кажи на Грейс... обади Из...ел... в... барака ня...де. Чух... преди.

Върнах се отново при плота и се приведох над телефона до Бек.

— Искаш да се обадя на Изабел? Ти си в някаква барака в техния имот, така ли? Тя там ли е?

— Да. — Натърти Сам. — Грейс?

— Какво?

— ... ичам те!

— Недей да говориш все едно се сбогуваш с мен, Сам Рот. Ще те измъкнем.

— Побърз...

Връзката прекъсна.

Бек вдигна очи към мен и в тях видях цялата загриженост и всичката тревога, които гласът му не издаваше.

— Коя е Изабел?

— Сестрата на Джак. — Имах чувството, че ми отне цяла вечност да сваля раницата от гърба си и да извадя телефона от единия джоб. — Сам трябва да е затворен някъде в рамките на имението им. В барака или нещо подобно. Ако успея да се свържа с Изабел, тя може би ще успее да го открие. Ако ли не, тръгвам натам още сега.

Пол гледаше през прозореца към умиращото отвъд близките дървета слънце и аз знаех прекрасно за какво си мисли. Нямах достатъчно време, за да стигна до дома на Кълпепър, преди температурите да са паднали фатално. В момента обаче беше безполезно да мисля за това. Открих номера, от който Изабел ми се бе обадила по-рано, и натиснах бутона за набиране.

Сигналът свободно се чу два пъти. После прозвуча провлачено „ало“.

— Изабел, Грейс е.

— Не съм идиот. Видях ти името на дисплея.

Искаше ми се да се пресегна през телефона и да я удуша.

— Изабел, Джак е заключил Сам някъде около вашата къща. — Продължих, отговаряйки предварително на логичния ѝ въпрос: — Не знам защо. Но Сам ще се трансформира, ако стане прекалено студено, а в момента е заключен някъде, където определено не е топло. Моля те, кажи ми, че си вкъщи.

— У дома съм. Току-що влизам. И не съм забелязала следи от борба из къщата.

— Имате ли барака за инструменти или нещо подобно?

В гласа на Изабел прозвуча раздражение.

— Имаме точно шест външни постройки.

— Трябва да е в една от тях. Каза, че е в някаква барака. Слънцето вече залязва, съвсем скоро ще застудее.

— Схванах идеята! — прекъсна ме Изабел. Чух някакво шумолене в слушалката. — Обличам си палтото и излизам. Чуваш ли ме, вече съм навън. Прелестният ми задник измръзва заради теб. Заобикалям къщата. Минавам покрай мястото, където кученцето ми пишкаше, преди проклетият ми брат да го изяде.

Пол се усмихна немошно.

— Би ли побързала? — помолих.

— Тичам към първата барака. Викам го по име. Сам! Сам! Там ли си? Нищо не чувам. Ако вече се е превърнал във вълк, аз му отворя вратата и той ми прегризе гърлото, да знаеш, че семейството ми ще те съди.

Чух тихо изщракване.

— По дяволите. Вратата е заяла. — Ново изщракване. — Сам? Вълче момче? Там ли си? Няма нищо в бараката за косачката. Всъщност къде е изчезнал Джак, след като е направил тази простотия?

— Тук е. И е добре. Чуваш ли нещо?

— Силно се съмнявам да е добре. Откачил е окончателно. Нещо в кухнята му глава е изпушило. И не, ако чувах нещо, щях да ти кажа. Отивам към следващата постройка.

Пол облегна глава на прозореца над мивката и потръпна. Беше прав. Ставаше наистина студено.

— Обади се пак на Сам — помолих Бек. — Кажи му да вика, за да може Изабел да го открие.

Той взе телефона, натисна бутон за бързо набиране и долепи апарата до ухото си.

Чувах тежко дишане в слушалката.

— Вече съм при другата. Сам! Вътре ли си? Обади се бе, пич! — Чух тихото проскърцване на отваряща се врата, последвано от тишина. — Освен ако не се е превърнал във велосипед, и тук го няма.

— Колко останаха? — Искаше ми се аз да съм там вместо Изабел. Щях да бъда по-бърза. И щях да си раздера дробовете от викане, за да го открия.

— Казах ти вече. Още четири. Но само две от тях са наблизо. Другите две са доста далеч зад къщата. Това са ни плевните.

— Трябва да е в една от близките. Каза, че е в барака. — Погледнах към Бек, който продължаваше да стои с телефон до ухото. Поклати глава. Никой не вдигаше. *Сам, защо не се обаждаш?*

— Вече съм при бараката с градинарските инструменти. Сам! Сам, Изабел е. Ако си вълк, ще те замоля най-учтиво да не ми гризеш гърлото. И тази врата е заяла. Ритам я с безбожно скъпата си обувка и това ме вбесява доста.

Бек тръшна телефона върху плота и обърна гръб на двама ни с Пол. Сплете пръсти зад тила си. Това беше толкова типичен жест за Сам, че нещо ме прониза.

— Отворих я. Смърди. И има боклуци навсякъде. И тук няма нищо и... Маmicата му! — Гласът ѝ заглъхна, а дишането ѝ стана още по-тежко.

— Какво? Какво става?

— Трай малко. И млъкни. Свалям си палтото. Тук е. Сам! Сам, погледни ме. Сам, погледни ме, копеленце такова, и изобщо не си и помисляй да ми се превръщаш във вълк. Не смей да ѝ го причиняваш.

Отпуснах се, присядайки на пода, и облегнах гръб на плота. Пол ме наблюдаваше мълчаливо.

Чух звук от плесница и тиха ругатня, след това воя на вятъра в слушалката.

— Вкарвам го вътре. Благодари на Господ, че родителите ми няма да се прибират тази вечер. Ще ти звънна по-късно. В момента ми трябва и двете ръце.

Още известно време държах замлъкналия телефон до ухото си. Вдигнах очи към Пол, който продължаваше да ме гледа. Замислих се за момент дали да не му кажа нещо, но той вече беше разбрал, че всичко е наред.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА: ГРЕЙС

3°C

Суграшицата танцуваше край колата, докато завивах по алеята пред дома на семейство Кълпепър, а горите сякаш поглъщаха светлината на фаровете. Грамадната къща беше почти невидима в мрака, светеха единствено няколко прозореца на приземния етаж. Насочих бронкото към тях като кораб, следващ светлината на далечен фар, за да открие брега. Паркирах до белия джип на Изабел. Наоколо нямаше други коли.

Грабнах резервното палто на Сам и изскочих навън. Изабел ме чакаше край задната врата и ме преведе през дълго, ухаещо на дим антре, пълно с обувки, кучешки каишки и окачени по стените еленови рога. Димът вече лютеше на очите ми, докато преминавахме през искряща от чистота кухня. На плота лежеше недоизяден сандвич.

— В гостната е — обади се Изабел. — До камината. Спря да повръща малко преди да се появиш. Държа да отбележа, че повръщаше върху килима, но това е чудесно, защото се чувствам страхотно, когато нашите са ми бесни. Кое то всъщност се случва почти непрекъснато, така че не виждам причина да нарушавам статуквото.

— Благодаря ти — отроних, въпреки че тези две прости думи изобщо не можеха да опишат колко й бях признателна. Последвах я към задимената гостна. За радост на Изабел и несъществуващите й умения за палене на огън, таванът на помещението беше много висок и пушекът се виеше нагоре. Сам лежеше до камината, увит плътно в някакъв китеник. До него стоеше все още недокосната купичка, от която се издигаше пара.

Притичах до него и потрепнах от горещината на огъня. Спрях близо до импровизираната постеля, усетила миризмата му — остра, дива. Болезнено познатата миризма, която обожавах... но точно в момента няхах никакво желание да усетя. За щастие лицето, което се извърна към мен, беше човешко, така че приклекнах и го целунах. Той извади ръцете си изпод завивката и ме прегърна така леко и

внимателно, сякаш един от двама ни бе извънредно крехък и можеше да се разпадне, а аз положих глава на рамото му. Усетих, че трепери въпреки горещите ласки на огъня, от които обърнатото ми към камината рамо можеше да пламне всеки момент.

Исках да чуя гласа му, това мъртвешко мълчание ме плашеше. Отдръпнах се леко и прокарах пръсти през косата му, преди да изрека думите, които просто трябваше да бъдат казани:

— Не си добре, нали?

— Това е като влакче на ужасите — промълви той тихо. — Изкачвам се по релсите към висините на зимата, но докато не стигна до самия връх, вагончето ми все още може да се плъзне обратно.

Извърнах очи към огъня, към нажежената сърцевина на пламъците, докато всички други цветове не изгоряха, изгубвайки смисъл и значение в запулсиралата пред очите ми белота.

— А сега си на върха, нали?

— Може би. Надявам се, че не. Но наистина се чувствам отвратително.

Той взе ръката ми с ледените си треперещи пръсти. Не можех да понеса тишината.

— Бек искаше да дойде. Но нямаше как да напусне къщата.

Сам преглътна достатъчно отчетливо и аз се запитах дали отново не му е станало лошо. Той обаче прошепна:

— Никога вече няма да го видя. Това е неговата последна година. Мислех, че съм в пълното си право да му се сърдя, но в момента се чувствам глупаво. Просто не мога... не знам как да се справя с това.

Така и не разбрах дали говореше за причината двамата с Бек да се скарат или за своето влакче на ужасите. Продължих да се вирам в огъня. Толкова беше горещ. Мъничко, яростно късче лято. Само ако можех да го вкарам по някакъв начин в Сам, за да му бъде топло завинаги. Забелязах, че Изабел е застанала на вратата и ни наблюдава, но точно в момента всичко, различно от огъня и Сам, ми се струваше безкрайно далечно и чуждо.

— Не спирам да се питам защо така и не се трансформирах — казах бавно. — Дали не притежавам някакъв вроден имунитет или нещо от сорта? Но всъщност най-вероятно нямам такъв. Защото след това се разболях. И защото все още не съм съвсем... нормална. Обонянието и слухът ми са изострени. — Млъкнах в опит да събера

мислите си. — Струва ми се, че причината е в баща ми. В онзи момент, когато ме забрави в колата. Беше толкова горещо, че лекарите казаха, че е можело да умра, нали помниш. Но аз не умрях. Оживях. И никога не се превърнах във вълк.

Сам вдигна изпълнените си с тъга очи към мен:

— Най-вероятно си права.

— Но това би могло да бъде лек, нали? Да прегрееш по някакъв начин.

Той поклати глава. Беше много блед:

— Не мисля така, любов моя. Колко гореща беше водата в онази вана, когато ме натика в нея? А и Улрик... той се опита да отиде в Аризона една година. Там е 39–40 градуса. Все още си е вълк. Ако жегата наистина те е излекувала, причината за това е, че си била съвсем малка и си вдигнала толкова висока температура, че буквално си изгоряла отвътре.

— Може би просто трябва да се разболееш. Да предизвикаме треска — казах, но бързо поклатих глава. — Макар да не съм сигурна, че съществува лекарство, което да ти повиши температурата.

— Възможно е — обади се Изабел от вратата. Погледнах към нея. Беше се облегнала на рамката, кръстосала ръце пред гърдите си. Ръкавите на пуловера ѝ бяха покрити с мръсотия. Най-вероятно се бе нацапала, докато беше измъквала Сам от бараката. — Майка ми работи в малка клиника два дни в седмицата и съм я чувала да разказва за някакъв нещастник, който вдигнал 42 градуса температура. Заради менингит.

— Какво се е случило с него? — попитах. Сам пусна ръката ми и извърна лице към огъня.

— Починал е — сви рамене Изабел. — Но един върколак може би ще издържи. Вероятно причината, че самата ти не си умряла като хлапе е, че си била ухапана, преди простият ти баща да те зареже в колата наред жегата.

До мен Сам се надигна и започна да кашля.

— Опитай се този път да не драйфаш на шибания килим — промърмори Изабел.

Той бе обгърнал коленете си с ръце и се давеше, но така и не повърна. Обърна лице към мен и болката, която видях в очите му, накара стомаха ми да се свие.

Стаята се изпълни с отчетливата миризма на вълк. За един шеметен миг се видях как стоя, заровила пръсти в козината на Сам, нейде много далеч оттук.

Той затвори очи и щом ги отвори, промълви:

— Прости ми, Грейс. Знам, че искам прекалено много, но дали не бихме могли да отидем при Бек? Искам да го видя отново преди...

Той замълча, но аз знаех какво искаше да каже. Преди да е настъпил краят.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА: ГРЕЙС

1°С

Шофирането в мрачна нощ винаги ме е карало да се чувствам некомфортно. Имах усещането, че облаците не просто са покрили небосвода, но и се скупчват край колата, поглъщайки жадно светлините на фаровете. Сега, когато Сам бе до мен, ми се струваше, че се движа в тъмен тунел, който става все по-тесен. Суграшицата биеше по стъклото, а аз бях вкопчила и двете си ръце във волана, защото пътят беше ужасно хлъзгав.

Парното беше усилено до максимум и ми се искаше да вярвам, че Сам наистина изглежда мъничко по-добре. Изабел му бе наляла горещо кафе в термос и го бях накарала да пие от него, въпреки че му се гадеше. Изглежда горещата напитка бе свършила повече работа от външните източници на топлина. Приех това като поредно доказателство за предположението си.

— Мислех си за теорията ти — каза Сам, сякаш прочел мислите ми. — И в нея има доста смисъл. Само дето трябва да се докопаме до нещо, което да предизвика треска — може би менингит, както каза Изабел. — А все ми се струва, че това ще е доста неприятно изживяване.

— Така си е.

— Имам предвид — опасно неприятно. Пък и няма да можем първо да го изпробваме на някое животно, за да видим дали върши работа. — Хвърли ми бърз поглед, за да види дали съм схванала шегата.

— Не е особено смешно.

— Е, по-добро е от нищо.

— Така си е.

Сам се протегна и докосна бузата ми.

— Заради теб съм склонен да опитам. Да опитам всичко. За да останем заедно.

Каза го толкова простиичко, толкова непринудено, че ми отне няколко секунди да осъзная силата на думите му. Знаех, че трябва да отвърна нещо, но не ми беше останал дъх за това.

— Не искам да се връщам там, Грейс. Вече не ми е достатъчно просто да те наблюдавам от гората — сега, когато знам какво е да бъда с теб, да имаме истинска връзка. Вече не мога да бъда просто две жълти очи в мрака. И бих рискувал всичко...

— Дори и да умреш?

— Да, дори и да умра. Пред болката да виждам как всичко това ми се изплъзва. Нямам сили за това, Грейс. Искам да опитам. Но... мисля, че трябва да бъда човек, за да може идеята ти да подейства. Не смятам, че бих могъл да убия вълка в себе си, ако в този момент съм вълк.

Потръпнах. Не заради студа, а защото усещах, че е възможно. Ужасяващо, смъртоносно, кошмарно... възможно. И аз го исках. Исках никога да не ми се налага да се откажа от докосването му, от гласа му. Трябваше да му кажа не, не си струва, но това би било толкова колосална лъжа, че просто не можех да я произнеса.

— Грейс — прекъсна той мислите ми, — само ако ме искаш.

— Какво? — попитах и едва тогава осмислих думите му. Струваше ми се невероятно, че изобщо отваря дума за нещо подобно. Нима беше толкова трудно да прозре чувствата ми. Едва тогава осъзнах — както често се случваше, с немалко закъснение — че той просто иска да чуе думите. Беше се разкрил пред мен, а аз се правех... на стоик. Всъщност май никога не му го бях казвала.

— Разбира се, че те искам. Сам, обичам те и ти го знаеш. Обичам те от години. Наистина прекрасно знаеш това.

Той обви тялото си с ръце.

— Да, знам го. Но исках да те чуя как го казваш.

Пресегна се, за да докосне ръката ми, преди да се усети, че в момента не можех да я сваля от волана. Затова се заигра с косата ми, навивайки кичур около пръстите си. Погали ме по шията. Искаше ми се да вярвам, че усещам пулса му, че сърцата ни започват да бият в синхрон от този нежен досег. *Копнея това усещане да бъде мое завинаги. Възможно е.*

Той се отпусна отново в седалката си с уморено изражение и сведе глава на рамото си, без да сваля очи от мен. Започна тихичко да

си тананика някаква песничка. Почти не можех да различа думите, но ставаше въпрос за едно лятно момиче. За мен. А може би бих могла да бъда неговото вечно момиче. Виждах притворените му жълти очи, чувах гласа му и в този прекрасен момент наред ледения зимен пейзаж ние двамата бяхме затворени в сапунения мехур на собствения си малък свят, изпълнен с лятна топлина и любов. Ясно си представях как този миг може да се разтегли в цял един щастлив живот, който да прекараме заедно.

Бронкото подскочи рязко и един удар на сърцето ми по-късно видях как някаква сърна се претърколи по предния капак и се блъсна в прозореца, а оформилата се пукнатина по цялата му дължина бързо се разпростря в зловеща паяжина, след което хиляди остри късчета полетяха във въздуха край нас. Натиснах спирачката, но нищо не се случи. Нямаше дори бегъл намек, че колата възнамерява да забави ход.

Завий, извика ми Сам, а може би само така ми се стори, но когато завъртях волана, бронкото продължи да се движи по права линия и да се пързаля, пързаля, пързаля по заледения път. В главата ми отекна гласът на баща ми да обяснява, че *когато колата поднесе, трябва да завъртиш волана в противоположната посока*, но вече беше прекалено късно за каквото и да било.

Чух остър звук, който най-вероятно обозначаваше разтрошаването на кости, и няколко секунди по-късно бях застинала, вкопчила ръце във волана, върху колата имаше мъртва сърна, купето беше пълно със стъкла, предницата беше огъната край някакво дърво, по ръцете ми имаше кръв от порязванията, треперех, лицето на Сам бе замръзнало в изражение, което казваше *мамка му* по-ясно от всичките думи на света, а аз бавно започнах да осъзнавам, че бронкото не се движи, а през разбитото стъкло нахлува леден въздух.

Завъртях ключа, но двигателят отказа да запали.

— Ще се обадя на 911 — казах. — Те ще се погрижат за нас. Устните на Сам се извиха в безкрайно тъжна усмивка и той ми кимна, сякаш това наистина щеше да помогне. Набрах номера и съобщих за инцидента, говорейки бързо и опитвайки се да преценя къде точно се намираме. После свалих палтото си внимателно, за да не прокарам ръкавите през наранените си ръце, и завих Сам. Той седеше тихо и неподвижно, докато взех покривалото на задната седалка и го метнах

върху него, след което се приведох и го прегърнах здраво в отчаян опит да му предам частица от топлината на тялото си.

— Моля те, обади се на Бек — промълви той и аз го сторих. Включих телефона на високоговорител и го оставих върху таблото.

Бек вдигна веднага:

— Грейс?

— Бек — обади се Сам. — Аз съм.

След кратка пауза Бек произнесе внимателно:

— Сам, аз...

— Нямаме време — прекъсна го Сам. — Блъснахме някаква сърна. Предното стъкло е разбито.

— Божичко! Къде сте? Двигателят работи ли?

— Твърде далеч. И не, не работи. Обадохме се на 911. — Сам даде на Бек известно време, за да осъзнае какво му казва, след което продължи. — Съжалявам, че не дойдох. Има някои неща, които трябва да ти кажа...

— Не, първо ти ме чуй, Сам. За онези хлапета. Трябва да знаеш, че ги вербувах. Те знаеха. Знаеха през цялото време. Не съм сторил нищо против волята им. За разлика от това, което направих с теб. Наистина съжалявам, Сам. Дори за миг не съм спрял да съжалявам.

Думите му бяха безсмислени за мен, но очевидно не и за Сам. Очите му блестяха.

— Аз не съжалявам. Обичам те, Бек.

— Аз също те обичам, Сам. Ти си най-добрият сред нас и нищо не може да промени този факт.

Сам потрепери. Студът вече започваше да му влияе.

— Трябва да затварям. Нямам много време.

— Сбогом, Сам.

— Чао, Бек.

Сам ми кимна и аз натиснах бутона за прекъсване на връзката.

Той остана неподвижен за няколко секунди, после отново се разтрепери. Измъкна ръце изпод импровизираните си завивки и силно ме прегърна, заравайки лице в косата ми.

— Не си отивай, Сам — промълвих безпомощно.

Той взе лицето ми в ръце и ме погледна в очите. Бяха жълти, тъжни, вълчи, мои.

— Те винаги остават същите. Помни това, когато ме гледаш. Помни, че това съм аз. Моля те.

Не си отивай.

Сам ме пусна, разпери ръце, сграбчи таблото с едната, а с другата се вкопчи в седалката си. Сведе глава и аз наблюдавах треперещите му рамене, мълчаливата агония на трансформацията, увенчана с тихия ужасяващ стон, в който той изгуби себе си.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА: САМ

1 °C

*пропадайки в бездната
протягам се към теб
изгубвам себе си и тази крехка любов
в студа, сковаващ всичко
моят начин
да кажа
сбогом*

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА: ГРЕЙС 0°C

Когато спасителният екип пристигна, се бях присвила в седалката, затрупана под купчината палта и притиснала ръце към лицето си.

— Добре ли сте, госпожице?

Не отвърнах, само вдигнах ръце и погледнах пръстите си, мокри от сълзи и кръв.

— Сама ли сте, госпожице?

Кимнах.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА: САМ

0°C

Наблюдавах я, както го бях правил винаги.

Мислите ми бяха смътни и мимолетни като далечни и неясни миризми, донесени от ледения вятър.

Тя бе приседнала в края на двора, близо до старата си люлка, трепереше от студ, но не помръдваше от мястото си. Не можех да разбера какво прави.

Наблюдавах я. Някаква частица от мен искаше да отида при нея, но инстинктите ми ѝ се противопоставяха яростно. Това желание роди искрата, разпалила спомени за златна есенна гора и дни, прелитащи край мен, преди да паднат на земята като отронили се есенни листа.

Осъзнах какво правеше, прегърбена, трепереща от студ. Тя чакаше, чакаше ласките на зимата да я трансформират. Може би странната миризма, която долавях от нея, бе уханието на надеждата.

Тя чакаше своята трансформация, аз копнеех за моята. И двамата искахме нещо, което не можехме да получим.

По някое време нощта пропълзя тихо в двора, удължавайки сенките на дърветата, докато те не покриха целия свят.

Наблюдавах я.

Вратата се отвори, а аз отстъпих назад в мрака. Излезе някакъв мъж, който вдигна момичето от земята. Светлините на къщата заблестяха в замръзналите сълзи по лицето ѝ.

Наблюдавах я. Отсъствието ѝ прогони странните ми, далечни мисли. Наблюдавах опустелия двор, изпълнен с необясним, почти болезнен копнеж по нещо безвъзвратно изгубено.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА: ГРЕЙС

1°C

Най-трудно ми беше да понеса воя.

Колкото и кошмарни да бяха дните, нощите бяха още по-лоши. Дните ми бяха просто безуспешни опити да се подготвя за поредната нощ, огласяна от тъжните вълчи песни. Лежах в леглото си и прегръщах възглавницата, върху която бе полагал глава, в опит да задържа отслабващата му миризма. Спях в неговия стол наред кабинета на татко, докато очертанията на моето тяло не заличиха окончателно тези от неговото. Ходех боса из къщата, обзета от скръб, която не можех да споделя с никого.

Единственият човек, комуто можех да изплача душата си, Оливия, все така не отговаряше на обажданията ми, а колата... колата, за която дори отказвах да мисля... беше просто безполезна метална руина.

Бях сама наред проточващите се до безкрайност часове, сама с мъртвите голи дървета на Пограничната гора отвъд прозорците.

Най-лоша беше нощта, в която за първи път чух воя му. Първо започнаха другите, докато аз седях в креслото на татко, заровила лице във все още ухаещата на Сам тениска, и се преструвах, че това, което чувам, е просто запис на вълци, а не истински вълци. Не истински хора. И после, за първи път след катастрофата, чух как неговият вой се присъедини към останалите.

Усетих как сърцето ми се раздира от мъка, защото чувах *неговия глас*. Вълците пееха бавно красивата си и тъжна песен, но всичко, което чувах, бе Сам. Неговият вой се издигна над останалите ясен, силен, пропит с болка.

Слушах ги, молейки се да спрат и да ме оставят на мира, но същевременно изпълнена със страх, че наистина могат да го сторят. Дълго след като останалите гласове бяха замлъкнали, Сам продължи да пее бавно и нежно.

Когато най-накрая и той спря, нощта се потопи в мъртвешка тишина.

Вече не можех да стоя на едно място. Станах и започнах да обикалям из кабинета, свивах ръцете си в юмруци и ги отпусках безпомощно. Най-накрая грабнах китарата, на която Сам бе свирил, и крещейки, започнах да я блъскам в бюрото на татко, докато пръстите ми не започнаха да кървят заради впилите се в кожата ми струни.

Когато баща ми дойде, за да види какво става, ме откри да седя и да плача сред море от парчета дърво и скъсани струни като лодка, натоварена с музика, която се е разбила в скалист бряг.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА: ГРЕЙС

2°С

В първия ден, когато вдигнах телефона си след катастрофата, валеше сняг. Леки, нежни снежинки се сипеха пред прозореца, подобно на пролетен цвят. Нямах желание да говоря, но името, изписано на дисплея, беше на единствения човек, с когото опитвах да се свържа.

— Оливия?

— Ггррейс? — трудно разпознах гласа ѝ. Ридаше.

— Оливия... Какво става? — Беше доста глупав въпрос. Прекрасно знаех какво става с нея.

— По... помниш ли как ти казах, че знам за вълците? — Поемаше си дъх преди всяка дума. — Не ти казах за болницата. Джак...

— Те е ухапал — прекъснах я.

— Да... — изхлипа тя. — Вече не мислех, че ще се случи нещо, защото дните отминаваха, а аз си оставах същата!

Устата ми пресъхна:

— Трансформира ли се?

— Джон ме видя. Видя ме как се... трансформирах за пръв път. — Едва различавах думите ѝ заради риданията. — Той каза... божичко, Грейс, каза, че ще ме застреля. Не вярваше, че това съм аз. Мислеше, че е някаква... магия. Или нещо подобно. Че някакъв вълк се преструва на мен или нещо под... не знам. Каза, че ще ме застреля. Джон го каза. Аз... аз не мога... аз...

Затворих очи и си представих сцената. Всемогъщи Боже. Не знаех кого трябва да съжалявам повече — Оливия или Джон. Спомних си за Сам и набраздените му от белези китки.

— Къде си сега?

— На... на автобусната спирка. — Тя подсмъркна. — Студ... студено е.

— Оливия, трябва да дойдеш тук. Да останеш при мен. Ще се справим някак. Бих дошла при теб веднага, но все още нямам кола.

— Аз... аз не искам и ти да полудееш, когато ме видиш, Грейс. Каза, че ще ме застреля. Ти... ти не беше там, за да видиш лицето му. О, Божичко. О, Боже.

Станах и затворих вратата на стаята си. Не че мама можеше да ме чуе; беше на горния етаж, както обикновено.

— Оливия, всичко е наред. Няма да полудея. Виждала съм как Сам се трансформира и това не ме подлуди. Знам как изглежда. Успокой се. Не мога да дойда при теб. Нямам кола. Затова ще трябва ти да дойдеш тук.

Успокоявах я още няколко минути, след което обещах, че ще оставя входната врата отключена. За първи път след катастрофата имах усещането, че в проклетия ми живот има някакъв смисъл.

Когато пристигна, трепереща и със зачервени от плач очи, я бутнах към банята, за да се изкъпе, и ѝ донесох дрехи да се преоблече. Приседнах на тоалетната чиния, докато тя стоеше под горещия душ.

— Ще ти разкажа историята си, ако и ти ми разкажеш своята — казах. — Но първо искам да знам кога те е ухапал Джак.

— Разказах ти как го срещнах, докато правех снимки на вълците, и как го нахраних. Беше наистина глупаво от моя страна, че не споделих с теб... Но се чувствах толкова гузна, задето се скарахме, а после започнах да бягам от часовете, за да му помагам, и вече мислех, че не мога да ти кажа, без да... Всъщност не знам какво съм си мислела. Съжалявам.

— Всичко това вече е минало — успокоих я. — Кажи ми как стана. Той принуди ли те да му помогнеш?

— Не — отрони Оливия. — Всъщност беше доста мил. Побесня при трансформацията си, но това ми се стори логично, защото ми изглеждаше доста болезнено. Не спираше да ме разпитва за вълците, искаше да види снимките ми, а после разговаряхме и когато разбра, че ти също си била ухапана...

— Разбра?

— Добре де — аз му казах! Нямах представа, че ще полудее така. Започна да ми говори за лекарството, искаше да му кажа как да се излекува. А след това той... той... — тя избърса очите си — ... ме ухапа.

— Чакай малко. Ухапал те е, докато е бил човек?

— Аха.

Потреперих.

— Божичко. Това е ужасно. Откачен копелдак. И през цялото време си се справяла с това съвсем сама?

— А на кого можех да кажа? Помислих си, че Сам е един от тях заради очите му, защото ми се струваше, че съм ги виждала на една от вълчите снимки. Но той ми каза, че носи контактни лещи, когато го срещнах. И реших, че или греша, или Сам така или иначе няма да ми помогне.

— Трябваше да кажеш на мен. Нали вече ти бях говорила за върколаците.

— Знам. Просто бях... гузна. Просто бях... — тя спря водата — ... глупава. Не знам. Какво можех да сторя? Как Сам се задържа в човешка форма толкова време? Видях го. Всеки ден те чакаше в бронкото, без да се трансформира.

Подадох ѝ кърпа над завеската.

— Ела в стаята ми. Ще ти разкажа всичко.

* * *

Оливия остана при мен през нощта, но трепереше и риташе толкова силно, че в крайна сметка се премести на пода в спалния ми чувал, завита с одеяла, за да можем и двете да поспим. След късната закуска излязохме, за да ѝ купим паста за зъби и други тоалетни принадлежности. Мама беше накарала татко да я закара до работата ѝ, за да мога да използвам нейната кола. Докато се връщахме от магазина, мобилният ми иззвъня. Оливия го взе, без да вдига, и ми прочете изписания на дисплея номер.

Беше Бек. Дали наистина исках да вдигна? Въздъхнах и протегнах ръка, за да взема телефона.

— Ало?

— Грейс.

— Да.

— Съжалявам, че ти се обаждам — каза Бек. Гласът му звучеше безизразно. — Знам какво ти е било през последните дни.

Очакваше ли се да кажа нещо? Надявам се, че не, защото не знаех какво. Чувствах съзнанието си замъглено.

— Грейс?

— Тук съм.

— Обаждам ти се заради Джак. Вече е по-добре, по-стабилен и скоро ще се трансформира за през зимата. Но му остават още няколко седмици на неконтролируеми трансформации.

Съзнанието ми не беше чак толкова замъглено, за да не схвана, че Бек ми се доверяваше. Почувствах се странно поласкана.

— Значи вече не го държиш заключен в банята?

Бек се разсмя. Не особено весело, но ми беше приятно да го чуя.

— Не. Взе изпита си от банята с отличен и го изпратихме в мазето за награда. Но се опасявам, че... както казах, ще се трансформирам скоро... Всъщност това почти ми се случи днес сутринта. Така че Джак ще остане в много лошо положение за следващите няколко седмици. Не ми е приятно да те моля за това, защото те излага на риск от ухапване, но може би ще можеш да го наглеждаш, докато се трансформира окончателно.

— Бек, аз вече бях ухапана.

— Божичко!

— Не, не — добавих бързо. — Не наскоро. Преди много години.

Гласът му прозвуча странно:

— Ти си момичето, което Сам спаси, така ли?

— Аха.

— И никога не си се трансформирала?

— Не.

— От колко време познаваш Сам?

— Реално го срещнах тази година. Но съм го наблюдавала в гората, откакто ме спаси. — Отбих по алеята пред къщи, но не изключих двигателя. Оливия се приведе над топлите струи въздух на парното, след което се отпусна назад в седалката си, затворила очи. — Бих искала да дойда при теб, преди да се трансформираш. Просто за да поговорим, ако няма проблем.

— Това би било чудесно. Но нека да е скоро. Опасявам се, че моментът, от който за мен няма връщане назад, приближава.

Мамка му. Телефонът ми изжува, информирайки ме за ново повикване.

— Днес следобед? — попитах. Когато той се съгласи, се извиних.
— Ще трябва да затварям. Някой ми звъни в момента.

Казахме си довиждане и превключих на другото обаждане.

— Дяволите да те вземат, Грейс, колко дълго планираше да се наслаждаваш на мелодийката си за звънене, докато аз слушам проклетия сигнал свободно? — Беше Изабел. Не бях разговаряла с нея от деня на катастрофата, когато ѝ се бях обадила, за да ѝ кажа къде е Джак.

— Ако искаш да знаеш, бях в час — отвърнах. — И учителят искаше да ме убие, задето телефонът ми прекъсна мъдрите му изказвания.

— Не си била в час. Както и да е. Имам нужда от помощта ти. Майка ми се сблъска с нов случай на менингит — с най-гадния тип менингит — в клиниката, където работи. А аз бях там. Източих малко кръв от нещастника. Три епруветки.

Примигнах, опитвайки се да осъзная за какво ми говори.

— Какво си направила?! И защо?

— Грейс, мислех, че си малко по-умна. Явно си оглупяла от любов по гаджето си. Опитай да се съсредоточиш. Докато мама говореше по телефона, аз се престорих на сестра. И източих гадната му, заразена кръв.

— Знаеш как да вземеш кръв от пациент?

— По дяволите, Грейс, да, знам. Мисля, че всички знаят как се прави. Схващаш ли изобщо какво ти говоря? Три епруветки. Една за Джак. Една за Сам. Една за Оливия. Трябва да ми помогнеш да завлечем Джак до клиниката. Кръвта е там, в един хладилник. Страхувах се да я взема с мен, за да не пукнат проклетите бактерии. Не знам къде е къщата на оня пич, който държи Джак.

— Искаш да му инжектираш заразена кръв? Да го заразиш с менингит?

— Не, искам да го заразя с малария. Да, малоумнице, искам да го заразя с менингит. Чийто основен симптом е — познай — зверски висока температура. Честно казано, не ми пука дали би направила същото със Сам и онова момиче. Най-вероятно няма да свърши работа със Сам, защото вече е вълк. Но реших, че е добре да взема кръв за всички, ако искам да ми помогнеш.

— Изабел, щях да ти помогна, така или иначе — въздъхнах. —
Ще ти дам адреса. Ела там след час.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА: ГРЕЙС

6°C

Да бъда в мазето на Бек бе едновременно най-щастливото и най-тъжното ми изживяване, след като Сам се беше превърнал във вълк, защото да наблюдавам Бек в неговия собствен свят беше като да зърна Сам отново. След като Оливия повърна в банята, а Бек ни посрещна до стълбите за мазето — беше му прекалено студено, за да дойде дори до антрето — аз осъзнах колко много от маниерите и жестовите му бе наследил Сам. Дори в най-простичките движения като начина, по който плъзваше ръка по ключовете на лампите или непохватното му привеждане, докато преминаваше под ниския праг на вратата в долния край на стълбите, виждах толкова много от Сам, че чак болеше.

Когато слязохме долу, затаих дъх. По-голямата част от мазето беше изпълнена с книги. Не говоря просто за няколко томчета, струпани на купчина, а за същинска библиотека. На стените бяха окачени рафтове, които достигаха чак до ниския таван — всичките претъпкани от край до край с книги. Виждах ясно подредбата им — високите, дебели представители на научната литература бяха на единия рафт, на няколко други се бяха скупчили малки романчета с шарени корици. Имаше големи книги за фотография с квадратни букви по гръбчетата. Романи с твърди корици и блестящи под праха подвързии. Пристъпих бавно в центъра на стаята върху стария оранжев килим и се завъртях, за да разгледам всичко.

Усещах и аромата. Миризмата на Сам бе навсякъде из това помещение, сякаш той все още беше до мен, държеше ръката ми, разглеждаше редиците от книги и очакваше да кажа: „Това място е прекрасно!“.

Тъкмо се канех да наруша тишината с думите: „Вече виждам откъде Сам е придобил читателските си навици“, когато Бек се обади с почти извинителен тон:

— Когато прекарваш много време вкъщи, четеш доста.

Спомних си с тъга това, което ми беше казал Сам: че това е последната година на Бек като човек. Той никога повече нямаше да чете тези книги. Просто не знаех какво да отговоря, затова погледнах към Бек и изръсих доста тъпото:

— Много обичам книги.

Той се усмихна разбиращо. После извърна очи към Изабел, която се оглеждаше притеснено, сякаш Джак можеше да се крие зад някой от рафтовете:

— Джак най-вероятно е в другата стая и играе на видео игри.

Тя проследи погледа му към вратата в срещуположния край на помещението:

— Има ли вероятност да ми разкъса гърлото, ако вляза там?

Бек сви рамене:

— Не по-голяма от обикновено, предполагам. Това са най-топлите местенца в къщата и мисля, че се чувства добре тук. Въпреки това все още се трансформира доста често, така че внимавай.

Направи ми впечатление начинът, по който Бек говореше за Джак — сякаш той беше по-скоро животно, а не човек. Бек все едно беше пазач в зоопарка, който обяснява на Изабел как да се приближи до клетката на горилите. След като почукването на високите токчета се насочи към другата стая, той ми посочи едно от двете удобни на вид кресла:

— Седни.

Приятно ми беше да се отпусна върху червената тапицерия. По нея се усещаше миризмата на Бек и на някои от другите вълци, но най-вече — тази на Сам. Лесно ми бе да си го представя как седи сгушен тук, чете поредната книга и доразвива потискащо богатия си речников запас. Отпуснах глава назад и си представих, че съм в топлите му и сигурни обятия, а после извърнах очи към седналия в стола срещу мен Бек. Изглеждаше уморен.

— Доста съм изненадан, че Сам те е запазил в тайна през цялото това време.

— Наистина ли?

Той сви рамене:

— Права си, май не би трябвало да бъда. Самият аз не му бях казал за жена си.

— Той знаеше. Разказа ми за нея.

Бек се усмихна топло и нежно.

— Това също не би трябвало да ме изненадва. Да запазиш нещо в тайна от Сам беше невъзможно. Не искам да употребявам клишета, но той наистина можеше да чете хората като отворени книги.

И двамата говорехме за Сам в минало време, като за мъртвец.

— Мислиш ли, че някога ще го видим отново? — попитах.

Изражението на Бек беше отнесено, трудно ми бе да разпозная емоциите му:

— Мисля, че това беше последната му година. Наистина. Както и моята. Нямам ни най-слаба представа защо му бяха отредени толкова малко години. Това просто не е нормално. Да, броят им варира при различните хора, но самият аз бях ухапан преди цели две десетилетия.

— Двадесет години?

Бек кимна.

— В Канада. Бях на двадесет и осем, изгряваща звезда в адвокатската кантора, където работех, и се бях отдал на заслужена пешеходна екскурзия из планините.

— А останалите? Те откъде са?

— От най-различни места. Когато чух, че в Минесота има вълци, си помислих, че е възможно и те да са като мен. Щом ги открих, разбрах, че съм бил прав, и така Пол ме взе под своя опека. Пол е...

— Черният вълк. Знам.

Той кимна:

— Искаш ли кафе? В момента бих могъл да убия човек за чаша кафе, ще ме извиняваш за изрази.

Бях му безкрайно благодарна за идеята.

— Би било страхотно. Ако ме насочиш към някоя машина или кафеварка, ще го приготвя на мига. — Той посочи с усмивка към някаква масичка, сгушена между рафтовете, близо до малък хладилник. — Продължавай да разказваш.

— За какво по-точно? — попита той развеселено.

— За глутницата. Какво е усещането от това да бъдеш вълк. Кажи ми и за Сам. Защо го превърна в един от вас. — Обърнах се към него с цедката за кафе в ръка. — Да. Точно това искам да науча. Защо го превърна във вълк.

Бек прокара длан през лицето си.

— Да, най-неприятният въпрос. Превърнах Сам във вълк, защото бях себично копеленце без грам съвест.

Сипах кафето. Ясно долавях болката в гласа му, но нямаше да го оставя да се измъкне толкова лесно.

— Това не е причина.

Дълбока въздишка.

— Знам. Джен... съпругата ми... бе починала съвсем наскоро. Вече беше болна от рак, когато се срещнахме, така че знаех какво ще се случи, но тогава бях млад и глупав, надявах се на някакво чудо, което ще ни позволи да доживеем заедно до дълбоки старини. Е, чудо не стана. Бях депресиран. Мислех си за самоубийство, но вълчите инстинкти в мен ми нашепваха, че това не е добра идея. Предполагам си забелязала, че животните никога не прекратяват сами живота си.

Не бях. Но си го отбелязах.

— Бях в Дълът едно лято и видях Сам с родителите му. Това сигурно ще ти прозвучи ужасно, но всъщност не беше така. С Джен през цялото време бяхме говорили, че искаме деца, но и двамата знаехме, че това няма как да се случи. Дяволите да го вземат, лекарите й даваха едва осем месеца живот. Как бихме могли да се сдобием със своето тъй желано бебенце. Така или иначе, видях Сам. С жълтите му очи, които толкова много напомняха тези на истински вълк. И идеята ме обсеби. Не е нужно да ми го казваш, знам, че не беше правилно, но докато го гледах там с глупавите му, скучни родители, осъзнах, че аз бих могъл да му дам много повече от тях.

Бек се приведе напред и облегна чело върху ръката си. Не казах нищо, но той реагира така, сякаш го бях направила.

— Божичко, знам, че е така, Грейс. Знам. Знаеш ли кое обаче е най-глупавото? Аз харесвам това, което съм. В началото го възприемах като проклятие, да. Но с времето просто се превърнах в човек, който харесва и лятото, и зимата. Странно ли ти се струва? Знаех, че с времето ще изгубя себе си, но се примирих с това много отдавна. Мислех, че Сам също ще успее.

Открих чашите в малък шкаф над машината и извадих две.

— Но той не успя, нали? Мляко?

— Малко. Съвсем малко. — Въздъхна. — Да, за него това е същински ад. Ад, който самият аз създадох. Той се нуждае от човека в себе си и когато го изгуби във вълчата си форма... наистина страда.

Казвам го за пореден път — Сам без никакво съмнение е най-добрият човек, когото съм срещал някога, а аз просто го унищожих. Съжалявам за това всеки Божи ден от години.

Може би си го заслужаваше, но не желаех да пропада по-дълбоко в бездната на самосъжалението. Подадох му чашата с кафе и седнах срещу него:

— Той те обича, Бек. Може и да мрази вълка в себе си, но обича теб. Трябва да ти кажа, че да стоя тук, в твоята компания, ми носи само болка, защото всичко в теб ми напомня за него. Ако се възхищаваш на Сам като личност, трябва да знаеш, че самият ти си изградил тази личност.

Бек изглеждаше странно раним, взел горещата чаша в двете си ръце и гледайки ме през пелената на издигащата се от нея пара. Остана смълчан известно време, след което промълви:

— Това съжаление е едно от нещата, от които ще се отърва с радост, когато се трансформирам за последен път.

Отпих от горещото кафе и се намръщих:

— Всичко ли ще забравиш?

— Реално не забравяме нищо. Просто гледаме на живота по различен начин. Пречупен през вълчите възприятия. Много от нещата, които сме смятали за важни, започват да ни се струват незначителни. Някои емоции просто губят смисъл, защото вълците не ги изпитват. Най-важните неща обаче, те остават. Поне с повечето от нас е така.

Най-важните неща. Като любовта. Спомних си как Сам ме наблюдаваше, преди да се срещнем като хора. Докато зад жълтите му очи е разцъфтявала странната, невъзможна любов. Усетих толкова силна болка в сърцето си, че не можех да кажа нищо.

— Ти също си била ухапана — промърмори замислено Бек. Въпрос без въпросителна.

Кимнах:

— Преди малко повече от четири години.

— Но никога не си се трансформирала.

Разказах му историята с колата и изложих теорията за потенциалното лечение, която бе хрумнала на двете ни с Изабел. Той прокара пръст по ръба на чашата си, загледан в редиците книги. Най-накрая кимна:

— Може и да проработи. Дори ми се струва доста логично. Но мисля, че трябва да бъдеш човек, за да може тази инфекция да подейства.

— Така каза и Сам. Каза, че не можем да убием вълка в някого, който е във вълчата си форма.

— Но наистина е рисковано — добави Бек, все още зареял поглед в нищото. — Не можеш да излекуваш менингита, докато не си сигурен, че си убил вълка. А при бактериалния менингит има много висока смъртност, дори ако лечението започне още в най-ранните етапи на болестта.

— Сам ми каза, че би рискувал всичко, дори да умре, за да се излекува. Мислиш ли, че наистина е така?

— Абсолютно — отвърна Бек без колебание. Но в момента той е вълк. И най-вероятно ще остане такъв до края на живота си.

Сведох очи към наполовина празната си чаша, наблюдавайки как течността променя цвета си по краищата.

— Мислех си, че все пак мога да го закарам до клиниката, за да видя дали топлината там няма да го трансформира.

Бек замълча, а аз не вдигнах поглед към него, за да видя изражението му. След малко каза меко:

— Грейс...

Преглътнах, все така загледана в кафето си:

— Знам.

— Наблюдавам вълците от двадесет години. Нещата си остават константни. Когато достигнем края си... това наистина е краят.

Чувствах се като инаящо се хлапе:

— Но все пак той се трансформира тази година, въпреки че не трябваше. Когато го прострелях, той върна човешката си форма.

Чувах как пръстите на Бек барабанят по чашата му:

— Трансформира се и когато те спаси. Не знам как успя да го стори. Нито защо се случи това. Но той успя. Винаги съм си мислел, че има някаква връзка с адреналина, който подлъгва тялото ти, че е погорещо, отколкото е в действителност. Знам, че се опитваше да го направи много пъти след това, но никога не успяваше.

Затворих очи, отдавайки се на спомена за това как Сам ме носи през снега. Почти можех да го видя, усетя, подуша.

— Дяволите да го вземат! — Бек замълча, после повтори: — Дяволите да го вземат. Той би искал точно това. Би искал да опита. — Пресуши чашата си на един дъх. — Как мислиш да го закараш там? Ще пробваш да го упоиш?

Бях разсъждавала над този казус от мига, в който Изабел ми се обади.

— Май ще ни се наложи, нали така? Иначе не бихме могли да го задържим.

— Бенадрил — отсече Бек. — Имам горе. Ще го замае достатъчно, за да не ти прави проблеми в колата.

— Единственото, което ме притеснява, е как изобщо можем да го открием. Не съм го виждала след катастрофата. — Подбирах внимателно думите си. Не исках да позволя на надеждата да се разгори в мен, просто не исках.

Гласът на Бек обаче прозвуча уверено:

— Аз ще се оправя. Ще го накарам да дойде. Ще сложим бенадрила в някакво месо. — Той стана и взе чашата ми. — Харесваш ми, Грейс. Ще ми се Сам да имаше... — той млъкна и положи ръка на рамото ми. Гласът му прозвуча толкова мило и нежно, че усетих как сълзите напират в очите ми. — Може би ще успееш, Грейс. Може би ще успееш.

Разбирах, че не вярва в това, което ми казва, но виждах също така и желанието му да повярва. За момента това ми беше достатъчно.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА: ГРЕЙС

3°C

Тънък слой сняг бе покрил земята, когато Бек тръгна през двора, присвил широките си рамене под черния пуловер. Отвътре трите с Изабел и Оливия го наблюдавахме през стъклената врата, но аз се чувствах сама, докато го гледах как прави последните си стъпки като човек. Държеше в едната си ръка кърваво парче сурово месо, поръсено с бена드릴. Другата трепереше неконтролируемо.

Спря на десетина крачки от къщата, пусна месото на земята и се насочи към гората. Беше привел глава на една страна в поредния жест, който познавах прекрасно. Слушаше.

— Какво прави? — попита Изабел, но аз не отговорих.

Бек сви ръце край устата си и дори вътре чух ясно силния му вик:

— Сам! Сам! Знам, че си някъде наоколо. Сам! Сам! Помниш ли кой си? *Сам!*

Бек продължи да крещи името му на мъртвите, покрити със скреж дървета чак докато треперенето не го повали на земята. Той се подпря на ръце и изкрещя името на Сам още веднъж.

Притиснах пръсти към устните си, докато сълзите се стичаха по лицето ми.

Ръцете и краката на Бек се раздвижиха бързо, оставяйки ясни следи в снега, той разтърси силно глава и миг по-късно дрехите му увиснаха край него, широки, ненужни.

Сивият вълк застина наред двора, обърна глава към стъклената врата, и ни хвърли един последен поглед. После се освободи от дрехите, които никога повече нямаше да носи. Пристъпи към гората и замръзна на място.

Измежду черните борове се появи друг вълк с приведена глава и блестяща от сняг козина. Очите му срещнаха моите.

Сам.

ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА: ГРЕЙС

2°C

Вечерта бе стоманено сива. Небето беше обсипано с безкрайни върволици от зимни облаци, очакващи мълчаливо снега, който щеше да се изсипе от тях през нощта. Гумите на джипа отчаяно търсеха сцепление с покрития със сол път, докато застаналата зад волана Изабел продължаваше да се оплаква от „проклетата смрад на мокра козина“, която изпълваше ноздрите ми с познатата миризма на пръст и борови иглички, на дъжд и мускус. А отвъд нея усещах ясния, остър аромат на тревогата. На задната седалка Джак стенеше тихо, останал на ръба между човека и звяра, а седалката зад мен Оливия бе стиснала ръката ми толкова силно, че болеше.

Сам беше в багажното отделение, унесен в наркотичния си сън. Опитвах да се заслушам в равномерното му дишане в отчаян опит да задържа някаква връзка с него. Знаех, че в този момент можех да седя отзад и да прокарам пръсти през гъстата му козина, но за него това би било мъчение.

Той вече беше звяр. Обратно в своя собствен свят, далеч от мен.

Изабел спря колата пред клиниката. В този час паркингът беше тъмен и пуст. Самата клиника представляваше безлична и ръбата сива сграда. Определено не ми изглеждаше като място, където можеха да се случат чудеса. В това нямаше нищо странно. Тук идваха бедни и болни хора, които не можеха да си позволят по-скъпо лечение. Побързах да разкарам тези мисли от главата си.

— Отмъкнах ключовете от мама — сподели Изабел. Бях длъжна да отбележа, че бе запазила присъствие на духа и гласът ѝ не звучеше нервно. — Хайде. Джак, би ли могъл в името на всичките адски кръгове да положиш усилия и да не нападаш никого, докато не влезем вътре?

Брат ѝ измърмори нещо неразбираемо. Обърнах се назад. Сам се беше изправил на крака и се олюляваше неуверено.

— Изабел, побързай. Действието на бенадрила отминава.

Изабел дръпна ръчната спирачка:

— Ако ни арестуват, ще им кажа, че сте ме отвлекли.

— Хайде стига глупости — измърморих ядосано и отворих вратата си. Оливия и Джак се присвиха, усетили хладния повей. — Вие двамата ще трябва да тичате до клиниката.

— Ще ти помогна с него — каза Изабел, докато се измъкваше от джипа. Сам извърна поглед към мен. Беше дезориентиран и замаян.

Замръзнах за миг, запленена от спомена за жълтите му очи на сантиметри от лицето ми, докато лежеше в леглото до мен.

Той изръмжа тихичко.

— Съжалявам — казах му.

Изабел дойде при мен, измъкна колана си и с изненадващо бързи и уверени движения омота муцуната му. Стана ми мъчно за него, но не можех да й кажа да не го прави. Тя бе единствената сред нас, която не беше ухапана, а никой не можеше да предвиди как ще реагира Сам на инжекцията.

Двете го замъкнахме до клиниката и Изабел отвори вратата с крак.

— Стайте за прегледи са в онази посока. Ще го заключим в една от тях, докато се оправим с Джак и Оливия. Може би наистина ще се превърне в човек, ако е на топло за достатъчно дълго.

Лъжата й беше изключително мила; и двете знаехме, че топлината надали ще свърши работа. Трябваше ни чудо. Единственото, на което можех да се надявам, беше, че Сам е грешал и менингитът няма да го убие, докато е във вълчата си форма. След като го заключихме, последвах Изабел в някаква миришеца на лекарства и гума стаичка. Джак и Оливия вече ни чакаха там, привели глави един към друг и увлечени в разговор. Това малко ме изненада. Джак се изправи, когато видя, че влизаме.

— Не мога да чакам повече — отсече той. — Ще приключваме ли най-сетне с цялата тази простотия?

Погледнах към шишенцата със спирт на близката лавица.

— Може би трябва първо да дезинфекцирам ръката му, а?

Изабел ме изгледа с мрачна усмивка:

— Планираме съвсем целенасочено да го заразим с менингит. Струва ми се доста нелепо да се притесняваме от други инфекции в момента.

Въпреки това взех памуче и намазах със спирт сгъвката на дясната му ръка. Междувременно Изабел извади пълна с кръв спринцовка от някакъв хладилник.

— О, Боже — прошепна Оливия, докато гледаше иглата.

Нямахме време да се занимаваме с нея. Завъртях ръката на Джак така, както бях видяла от сестрата в болницата, когато ни биеше ваксината против бяс.

Изабел погледна към брат си:

— Сигурен ли си, че искаш да направим това?

Той й се озъби. Усещах ясно миризмата на страха му.

— Просто действай, дяволите да те вземат.

Изабел остана на място със спринцовката в ръка. Отне ми няколко секунди, за да осъзная какво я притеснява:

— Дай на мен. Аз ще го направя. Той не може да ме нарани.

Тя ми подаде спринцовката и отстъпи крачка назад.

— Гледай в другата посока — наредих на Джак. Забих иглата и го зашлевих със свободната си ръка, когато той се разтрепери. — Контролирай се. Не си животно.

— Съжалявам — прошепна той.

Натиснах буталцето, опитвайки се да не мисля за кървавото съдържание на спринцовката, след което измъкнах иглата от ръката му. На кожата му бе останала мъничка червена капчица. Не знаех дали това е кръвта на Джак или остатък от инфектираната. Май нямаше значение. Но Изабел беше забила поглед в нея, така че бързо грабнах лейкопласт и го залепих отгоре. Оливия тихо простена.

— Благодаря ти — отрони Джак. Обви ръце около тялото си. Изабел беше пребледняла.

— Дай ми другата спринцовка — казах и се обърнах към Оливия. Беше толкова бледа, че можех да видя вените по слепоочията й. Ръцете й трепереха. Изабел хвана дясната й ръка и я извъртя към мен. Негласното ни споразумение явно беше, че всяка от нас трябваше да се чувства полезна по време на опасния ни експеримент.

— Размислих! — изпищя Оливия. — Не искам да го правя! Ще рискувам да си остана върколак.

Хванах я за рамото:

— Оливия. Олив. Успокой се.

— Не мога — проплака тя, без да откъсва очи от пълната с тъмночервена кръв спринцовка. Не съм готова да умра, за да се отърва от тъй нареченото проклятие!

Не знаех какво да й кажа. Не ми се искаше да я убеждавам да направи нещо, което би могло да я убие, но също така не желях да се предаде просто защото я е страх.

— Нима искаш да изоставиш човешкия си живот... Оливия, помисли.

Тя тръсна глава.

— Не. Не си струва да поемам подобен риск. А Джак вече го направи. Ще изчакам. Ако помогне при него, тогава ще опитам и аз. Просто... не мога.

— Нали знаеш, че вече е почти ноември? — обади се Изабел. — Навън е зверски студено. Скоро ще се трансформираш за през зимата и няма да можем да направим нищо до пролетта.

— Оставете я да почака — изръмжа Джак. — Не виждам с какво може да навреди това. По-добре ще бъде родителите й да я смятат за изчезнала, отколкото да разберат, че е върколак.

— Моля ви — очите на Оливия бяха плувнали в сълзи.

Свих безпомощно рамене и отпуснах ръката, в която държах спринцовката. Не знаех какво повече бих могла да сторя. Дълбоко в сърцето си знаех, че самата аз бих направила същия избор... по-добре беше да живее с любимите си вълци, отколкото да умре от менингит.

— Ами хубаво — съгласи се Изабел. — Джак, заведи Оливия до колата, включи парното и дръж входа на клиниката под око. Грейс, да отидем да видим какво се е случило със Сам.

Джак и Оливия се отправиха надолу по коридора, притиснати един в друг, за да се топят, в отчаян опит да не се трансформират, а двете с Изабел се насочихме към онзи, който вече го беше направил.

* * *

Изабел ме спря пред стаята, в която беше Сам, хващайки ръката ми точно преди да натисна бравата:

— Сигурна ли си, че искаш да направиш това? — попита. — Би могло да го убие. Най-вероятно ще го убие.

Наместо да отговоря, просто влязох в малкото, осветено от неонова светлина помещение. Сам изглеждаше почти като куче — дребен, приседнал край масата за прегледи и вдигнал очи към нас. Клекнах пред него, изпълнена с желанието да се бяхме сетили за този възможен лек, преди да е станало твърде късно.

— Сам... — *Нищожен съм аз, но не достатъчно нищожен, за да бъда просто вещ за теб, обвита в мрак и тайнственост...* Независимо колко усилено се бях опитвала да се самозалъгвам, дълбоко в себе си знаех, че топлината няма да го превърне отново в човек. Единствено егоизмът ме бе накарал да го довлечем в клиниката. За да го инжектираме с хипотетично лекарство, което почти със сигурност нямаше да му помогне, докато е във вълчата си форма. А можеше да го убие. — Сам, сигурен ли си, че искаш да го направим?

Прокарах ръка по козината му и си представих, че усещам под пръстите си черната му коса. Преглътнах.

Сам вдигна нос. Нямах идея дали изобщо разбира нещо от думите ми. Той изобщо не трепна при докосването, най-вероятно упояващото лекарство все още му действаше.

Опитах отново:

— Това би могло да те убие. Все още ли искаш да опитаме?

Зад гърба ми Изабел се прокашля многозначително.

Сам трепна при звука на гласа ѝ и извърна поглед към вратата. Хванах с две ръце муцуната му и го погледнах в очите. Боже всемогъщи, та те си бяха свършено същите. Вече не бях способна да ги гледам върху вълчата му муцуна, без сърцето ми да се свие от мъка.

Просто трябва да се получи.

По бузата ми се търкулна сълза. Не си направих труда да я бърша. Обърнах се към Изабел. Исках това, както не бях желала нищо през целия си живот:

— Трябва да го направим.

Изабел не помръдна от мястото си:

— Грейс, не мисля, че той има никакви шансове, ако не е в човешка форма. Просто не вярвам, че ще стане.

Прокарах пръст по меката козина отстрани на муцуната му. Ако не беше упоен, най-вероятно нямаше да се остави на ласките ми, но бенадрилът бе притъпил инстинктите му. Той затвори очи. Друг крайно

нетипичен за един вълк жест, който ме дари с поредната искрица надежда.

— Грейс? Действаме или не? Кажи ми какво решавааш.

— Почакай — казах тихо. — Опитвам се да направя нещо. Приседнах на пода и прошепнах:

— Искам да ме чуеш, Сам. Чуй ме, ако можеш.

Сведох лице съвсем близо до муцуната му и си припомних колкото се може по-ясно златната гора, която ми бе показал. Спомних си жълтите есенни листа, блестящи с цвета на очите му и понесени от последния си танц като умиращи пеперуди. Бялата кора на брезите, бледа и нежна като човешка кожа. Спомних си изправения с разперени ръце Сам, ясен, тъмен силует, далеч по-реален и истински от размитите в спомените ми дървета. Спомних си как дойде до мен, закачливия удар по гърдите му, нежността на целувката ни. Спомних си всеки път, когато устните ни се бяха докосвали, и всеки път, когато се бях отпускала в обятията му. Спомних си топлината на дъха му върху шията ми, докато спяхме прегърнати.

Спомних си Сам.

Спомних си как успя да се превърне в човек през онази нощ. За да ме спаси.

Вълкът пред мен бе свел глава между предните си крака и трепереше.

— Какво става? — попита Изабел, която вече бе сграбчила дръжката на вратата, готова да се махне оттук.

Сам отстъпи назад, блъсна се в шкафа зад него, сви се на кълбо, след това се протегна. Тъмните му косми падаха по искрящо белия под. В един момент беше едновременно вълк и човек, но едно мое мигване по-късно

остана

само

Сам.

— Побързай — простена той, неистово треперещ, застанал на ръце и колене. Всъщност това не бяха неговите ръце. По дланите му все още имаше козина, а ноктите му бяха дълги, остри и черни. — Побързай. Направи го веднага.

Изабел беше замръзнала до вратата.

— Хайде! — изкрещях.

Тя се отърси от шока и бързо пристъпи напред. Коленичи до голия Сам, който хапеше долната си устна толкова силно, че от нея потече кръв. Хванах ръката му.

Гласът му прозвуча странно, все едно гласните струни отказваха да му се подчиняват.

— Грейс... побързай. Скоро ще си... отида.

Изабел не зададе повече въпроси. Просто грабна ръката му, обърна я с дланта нагоре и заби спринцовката. Успя да инжектира половината, но след това иглата излезе от вената, защото Сам бе започнал да се гърчи на пода. Той измъкна ръката си от моята, отдръпна се, пропълзявайки още по-назад, и повърна.

— Сам...

Но него вече го нямаше. Връщането към вълчата форма му отне наполовина по-малко време от това, което бе необходимо, за да се трансформира в човек. Гледах го как трепери, олюлява се и драска с нокти по плочките на пода.

— Съжалявам, Грейс — промълви Изабел, след което остави спринцовката върху масата за прегледи. Трепна. — По дяволите! Чух гласа на Джак. Ей сега се връщам.

Вратата се отвори и затвори. Коленичих до легналия на пода Сам и зарових лице в козината му. Дишането му беше слабо и неравномерно, а моята единствена мисъл беше: *Убих го. Това ще го убие.*

ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА: ГРЕЙС

2°C

Вратата рязко се отвори и Джак нахлу в стаята:

— Хайде, Грейс. Трябва да тръгваме... Оливия не е никак добре.

Станах, засрамена, че са ме видели с обляно в сълзи лице. Взах спринцовката от масата и я хвърлих в кошчето за медицински отпадъци.

— Ще ми трябва помощ, за да го изнесем оттук.

Той направи кисела физиономия:

— Изабел ме изпрати за това.

Погледнах надолу и сърцето ми спря. Сам го нямаше. Завъртях се и погледнах под масата. Нищо.

— Сам?

Джак беше оставил вратата отворена. Стаята бе празна.

— Трябва да го открием — извиках, изблъсках Джак от пътя си и се втурнах в коридора. Никаква следа от Сам. Видях, че външната врата на клиниката е отворена, а отвъд нея се стелеше студеният нощен мрак. Предположих, че един вълк би се насочил именно натам, след като ефектът на упойката е отминал. Бягство. Тъмнина. Нощ, която да го приюти.

Изскочих на паркинга и се огледах. Дърветата на Пограничната гора се извисяваха зад клиниката, но черните им силуети бяха почти неразличими на фона на още по-черната безлунна нощ. Никакви светлини. Никакви звуци. Никакъв Сам.

— Сам!

Знаех, че няма да дойде, дори и да ме чуеше. Сам беше силен, но инстинктите бяха по-силни.

Мисълта, че той е някъде там, с бавно разпростиращата се в тялото му зараза, караше сърцето ми да се раздира от болка и мъка.

— Сам!

Гласът ми бе ридание, вой, писък, отекнал безпомощно в тишината на нощта. Той си беше отишъл.

Светлината на фаровете ме заслепи. Изабел рязко спря джипа си пред мен, протегна се и отвори вратата до шофьорската. Лицето ѝ изглеждаше призрачно и нереално в светлините на таблото.

— Влизай, Грейс. Размърдай си проклетия задник! Оливия се трансформира, да не говорим, че отдавна трябваше да сме се махнали оттук.

Не можех да го изоставя.

— Грейс!

Джак с усилие успя да хване дръжката на задната врата и да я отвори. Целият трепереше. Извърна към мен изпълнения си с молба поглед, преди да влезе в колата. Същият този умоляващ поглед, който бях видяла тогава в гората, когато очите му погледнаха към мен от вълчатата муцуна. Когато все още не знаех нищо. За трансформациите. И за любовта.

Влязох в купето и затръшнах вратата. Погледнах навън през прозореца точно навреме, за да видя бялата вълчица в самия край на паркинга. Шелби. Жива, точно както бе предположил Сам. Докато се отдалечавахме, виждах отражението ѝ в огледалцето за обратно виждане. Стоеше неподвижно и ни наблюдаваше. Стори ми се, че зърнах проблесък на триумф в погледа ѝ малко преди да се обърне и да изчезне в мрака.

— Този вълк пък кой беше? — попита Изабел.

Не отговорих. В мислите ми отекваше една-единствена дума. Името му. *Сам. Сам. Сам.*

ШЕСТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА: ГРЕЙС

4°C

— Не мисля, че Джак се оправя — каза замислено Оливия. Седеше на седалката до мен в новата ми кола, мъничка „Мазда“, която миришеше на препарати за почистване и самота. Въпреки че бе облякла два от пуловерите ми и бе нахлупила вълнена шапка, продължаваше да трепери, обвила тялото си с ръце. — Ако беше по-добре, Изабел щеше да ни се обади.

— Може би — промърморих. — Изабел не е точно човекът, който ще ти счупи телефона от звънене.

Въпреки това знаех, че е права. Вече беше минал трети ден, а за последно се бях чула с Изабел преди осем часа.

Ден първи: Джак имаше чудовищно главоболие и схванат врат.

Ден втори: главоболието бе станало още по-лошо. Беше вдигнал температура.

Ден трети: гласовата поща на Изабел.

Отбих по алеята към къщата на Бек и паркирах маздата до големия бял джип.

— Готова ли си?

Оливия определено не изглеждаше ентусиазирана, но въпреки това отвори вратата, изскочи навън и хукна към входа. Затворих след нея и я последвах в къщата.

— Изабел? — извиках.

— Тук съм.

Проследихме гласа ѝ до една от стаите на долния етаж. Беше малка и уютна, а очарователно жълтите стени контрастираха зловещо с острата и неприятна миризма на болест, изпълваща помещението.

Изабел беше приседнала с кръстосани крака на стол до леглото. Лицето ѝ бе подпухнало, а под очите ѝ имаше тъмни сенки.

Подадох ѝ кафето, което бяхме донесли:

— Защо не ни се обади?

Тя вдигна поглед към мен.

— Ще изгуби пръстите си.

Досега бях избягвала да поглеждам към Джак, но най-накрая го сторих. Лежеше присвит на леглото със затворени очи. Краищата на пръстите му бяха посинели. Лицето му блестеше от пот. Гърлото ми се стегна.

— Потърсих онлайн — каза тихо Изабел, вдигайки телефона си, сякаш това обясняваше всичко. — Причината за главоболието е била възпаление в кората на мозъка. Пръстите на ръцете и краката му посиняват, защото същият този мозък вече не казва на тялото му да изпраща кръв в тази посока. Измерих му температурата. Беше 40,5 градуса.

— Трябва да повърна — обади се Оливия.

Тя изхвърча от стаята, оставяйки ме сама с Изабел и Джак.

Не знаех какво да кажа. Ако Сам беше тук, несъмнено би намерил подходящите думи.

— Съжалявам.

Изабел сви рамене. В очите ѝ се четеше тъга.

— Проработи точно както мислехме, че ще стане. На първия ден почти се трансформира, когато температурите през нощта паднаха. Оттогава не му се е случвало, дори и когато снощи угасна токът. Мислех, че се получава. Изобщо не е проявявал признаци на трансформация, откакто има температура. — Тя махна вяло с ръка към леглото. — Извини ли ме в училище?

— Да.

— Чудесно.

Направих ѝ жест да дойде с мен. Тя стана бавно от стола, сякаш това ѝ костваше неимоверни усилия, и ме последва в коридора.

Затворих вратата след нея, за да не може Джак, ако изобщо ни чуваше, да подслуша разговора.

— Трябва да го заведем в болница, Изабел.

Тя се засмя. Остър, странен, неприятен звук.

— И какво точно да им кажем? Че пациентът им би трябвало да е мъртъв? Нима смяташ, че не съм мислила по въпроса? Дори да го регистрираме с фалшиво име, лицето му беше в новинарските емисии с месеци.

— В такъв случай просто ще трябва да рискуваме. Ще измислим някаква история. Трябва най-малкото да опитаме, не мислиш ли?

Погледна ме със зачервените си очи. Когато най-сетне заговори, гласът ѝ бе напълно лишен от емоция:

— Мислиш, че искам да умре, че не искам да го спася, така ли? Вече е твърде късно, Грейс. Този проклет менингит убива дори и хора, чието лечение е започнало още при първите симптоми на болестта. Какво мислиш, че могат да сторят лекарите сега, след цели три дни? Съжалявам само, че нямам никакви болкоуспокоителни, които да му дам. Мислех, че вълкът в него ще го спаси, както е спасил теб. По той вече няма никакви шансове, Грейс. Никакви.

Взех чашата с кафе от треперещите ѝ ръце:

— Не можем просто да стоим тук и да го гледаме как умира. Ще го закараме в болница, където може и да не го познаят. Ще го закараме в Дълът, ако трябва. Няма да го познаят, поне не веднага, а докато това стане, ще измислим някаква история. Почисти си лицето и му събери нещата. Хайде, Изабел! Действай.

Тя не отговори нищо, по се насочи към стълбите. Самата аз отидох до банята и отворих шкафчето с надеждата да открия нещо полезно там. В една пълна с хора къща обикновено има доста лекарства. Намерих ацетаминофен и никакви болкоуспокояващи с изтекъл преди три години срок на годност. Взех и двете кутийки и се върнах в стаята на Джак.

Приклеках до главата му:

— Джак, буден ли си?

Усетих миризмата на повръщано в дъха му и се замислих за ада, в който той и Изабел бяха живели през последните три дни. Стомахът ми се сви. Опитах да убедя себе си, че той с лош човек и заслужава всичко, което му се случва, защото бях изгубила моя Сам заради него. Но не успях.

Отне му доста време, за да ми отговори:

— Не.

— Мога ли да направя нещо за теб? За да се почувстваш по-добре?

Да върна пръстите ти?

Гласът му беше много тих:

— Главоболието ме убива.

— Имам нещо за болката. Мислиш ли, че би могъл да изпиеш хапчетата, без да повърнеш?

Той изсумтя утвърдително, така че взех оставената до леглото чаша вода и му помогнах да изпие няколко таблетки. Джак отново изсумтя нещо, което май се тълкуваше като „благодаря“. Изчаках петнадесетина минути, за да могат болкоуспокоителните да подействат. Видях, че тялото му се отпусна леко.

Някъде навън Сам страдаше от същото. Представих си го как лежи безпомощно върху изгнилите листа с изпепеляван от болка мозък, треперещ от треската, умиращ. Мислех си, че ако нещо се случи с него, ще го усетя по някакъв начин, че сърцето ми ще се свие от болка в мига на смъртта му. На леглото Джак простена тихо от болка в неспокойния си сън. Всичко, за което можех да мисля, бе, че Сам носеше същата тази зараза в себе си. Пред очите ми непрекъснато се разиграваше сцената, в която Изабел забива иглата в треперещата му ръка. Виждах как смъртоносният кървав коктейл прониква във вените му отново и отново.

— Веднага се връщам — казах на Джак, въпреки че той надали можеше да ме чуе в съня си. Открих Оливия в кухнята, облежната на плота да си играе с някакво листче хартия.

— Как е той? — попита.

Поклатих глава:

— Трябва да го заведем в болница. Можеш ли да дойдеш с нас?

Очите ѝ блестяха от чувство, което не можех да разчета.

— Мисля, че съм готова. — Плъзна листчето към мен. — Трябва да намериш начин да предадеш това на родителите ми.

Понечих да разгъна хартията, но тя поклати глава. Повдигнах вежди:

— Какво е това?

— Бележка, в която им казвам, че съм избягала и няма смисъл да ме търсят. Знам, че ще се опитат, разбира се, но поне ще знаят, че не съм отвлечена или нещо подобно.

— Искаш да се трансформираш. — Това не беше въпрос, а констатация.

Тя кимна и отново ме погледна странно.

— Вече наистина ми е трудно да се боря с това. Пък и... може би мисля така заради всичките усилия, които полагам, за да остана човек напоследък, но... наистина го искам. Може да се каже дори, че нямам търпение. Знам, че звучи откачено.

Всъщност изобщо не ми звучеше откачено. Бих дала всичко, за да съм на нейно място и да мога да бъда с вълците. И със Сам. Но не исках да ѝ го казвам, затова зададох очевидния въпрос:

— Тук ли ще се трансформираш?

Оливия ми махна с ръка да я последвам към хола и двете застанахме пред големия прозорец, който гледаше към задния двор.

— Искам да видиш нещо. Погледни натам.

Загледах се в мъртвата зимна гора. Известно време не забелязвах нищо, освен някаква малка черна птичка, която прехвърчаше от един гол клон на друг. После долових и другото движение, по-близо до земята, и видях големия черен вълк, който стоеше неподвижно сред дърветата. Бледите му, почти безцветни очи гледаха към къщата.

— Не знам как са разбрали — каза тихо Оливия, — но чувствам, че ме чакат.

Най-сетне осъзнах, че странният блясък в очите ѝ беше възбуда. Почувствах се странно самотна.

— Искаш да тръгнеш веднага, нали?

Оливия кимна:

— Вече не мога да понасям самата себе си. Искам да се освободя от всичко това.

Въздъхнах и погледнах към очите ѝ, зелени и блестящи. Трябваше да ги запомня, за да мога да я позная по-късно. Помислих си, че трябва да ѝ кажа нещо, но не знаех какво точно. Затова споделих очевидното:

— Ще предам писмото ти на вашите. Пази се. Ще ми липсваш, Олив.

Плъзнах стъклената врата встрани и леденият полъх ни обгърна.

Тя се разсмя, когато студът я накара да се разтрепери. Виждах пред себе си един съвсем различен човек, разкъсал всички окови на битието.

— Ще се видим напролет, Грейс!

Тя се затича през двора, смъквайки пуловерите в движение. Скочи напред и когато отново докосна земята, към гората вече тичаше щастлива млада вълчица. В трансформацията ѝ нямаше дори и помен от болката, която бяха изпитвали Джак или Сам... сякаш тя бе родена за това и най-сетне беше открила себе си. Нещо трепна в мен, докато я наблюдавах. Тъга, завист... а може би просто се радвах за нея.

Вече останахме само трима. Тримата, които не можеха да се трансформират.

Излязох навън и запалих колата, за да може купето да се затопли, но това се оказа излишно. Петнадесетина минути по-късно Джак почина. Останахме само две.

ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА: ГРЕЙС

–5°C

Видях Оливия, след като бях оставила бележката под чистачката на колата на родителите ѝ. Движеше се леко и уверено в сумрака сред дърветата. Беше невъзможно да я сбъркам с тези зелени очи. Виждах я и след това — никога не беше сама. Другите вълци я водеха, учеха я, пазеха я от опасностите на мрачната зимна гора.

Искаше ми се да я попитам дали го е виждала.

Мисля, че би искала да ми каже „не“.

* * *

Изабел ми се обади няколко дни преди коледната ваканция и заплануваното ми пътуване с Рейчъл. Не знаех защо използва телефона, при положение че можеше просто да дойде до колата ми — виждах я съвсем ясно в другия край на паркинга, седнала в джипа си.

— Как си? — попита.

— Добре съм.

— Лъжкиня. — Изабел не поглеждаше към мен. — Знаеш, че е мъртъв.

Беше много по-лесно да го призная по телефона, отколкото очи в очи:

— Знам.

В другия край на мрачния, потънал в мъгла паркинг тя затвори телефона си с рязко движение. Двигателят на джипа изръмжа и тя го докара до мен. Бях застанала до колата си. Чу се тихо изщракване, когато Изабел отключи вратата на мястото до шофьора. Смъкна прозореца си:

— Скачай вътре. Хайде да отидем някъде.

Подкара към центъра, откъдето си купихме кафе и след това открийме място за паркиране точно до малката книжарничка. Изабел дълго време гледа към отрупаната с книги витрина, преди да слезе от колата. Двете застанахме една до друга на заледения тротоар, загледани в блестящата коледна украса, отрупала градчето. Имаше борчета, еленчета и звездички, а отнякъде се носеше миризма на коледни сладкиши и звучеше песента „Животът е прекрасен“.

— Джак обожаваше Коледите — въздъхна Изабел след малко. — Самата аз смятам, че това е доста глупав празник. Вече не го празнувам. — Тя посочи към книжарничката — Искаш ли да влезем? Не съм идвала от седмици. Последния път си купих някакъв наистина ужасен роман от онази, модерната авторка... уф, сещаш се. Разказваше се за крави и цици. Главната героиня се казваше Глория. Или Пеги. Абе нещо от сорта.

— Аз пък не съм идвала, откакто... — млъкнах. Не исках да го казвам. Исках да влезем вътре, просто нямах сили да произнеса думата. Името му.

Изабел пристъпи напред и отвори вратата.

— Разбирам.

Книжарничката беше съвършено различен свят наред с мрачната сивкава зима. Блестящи сини рафтове, ярка бяла светлина и тиха класическа музика, която се бореше за надмощие с шума на отоплителната система. Погледнах към хлапето зад щанда — тъмнокосо, дългуресто, приведено над някаква книга — и в гърлото ми заседна буца, която просто не можех да преглътна.

Изабел хвана ръката ми и я стисна толкова силно, че ме заболя.

— Хайде да си намерим някоя книга, която ще ни помогне да надебелеем.

Отидохме до секцията с готварски книги и седнахме на пода. Килимът беше студен. Изабел бързо успя да създаде истинска бъркотия около себе си. Измъкваше по няколко книги едновременно, струпваше ги на пода край себе си, а след това ги връщаше на погрешните места. Аз плъзгах поглед по разноцветните гръбчета и лъскавите букви, изписани върху тях, без реално да ги виждам, защото мислите ми бяха зареяни из сладко-горчиви спомени.

— Искам да науча най-добрия начин, по който да се освиня наистина качествено. — Изабел ме извади от транса, подавайки ми

някаква книга за приготвяне на сладкиши. — Това как ти се струва?

Отгърнах няколко страници.

— Използват метричната система и дават дозирането на продуктите в грамове, а не във водни и чаени чаши. Ще ти трябва електронна везна, за да приготвиш каквото и да било.

— Майната им значи — отсече тя и върна книгата на погрешното място. — Я да видим тази...

Беше за торти. Прелестни шоколадови пластове, редуващи се с малинов пълнеж, жълта глазура и пухкава сметана; чийзкейкове, облени с ягодов нектар.

— Не виждам как ще замъкнеш със себе си парчета торта в училище. — Подадох ѝ книга за приготвяне на курабийки. — Пробвай с тази.

— Точно тази ни трябва — измърмори Изабел с обвинителен тон и я остави на пода до себе си. — Ти май изобщо нямаш идея как се пазарува. Не е хубаво да откриваш бързо правилните неща. Така става прекалено бързо. Трябва да те науча на изкуството да се ровиш дълго из стоките, което видимо не ти се удава.

Така тя започна да ме учи на това изкуство, докато преглеждането на най-различни готварски книги не ме изнерви окончателно. Станах на крака и тръгнах през книжарничката. Никак не ми се искаше, но нещо ме теглеше нагоре по покритите с червен килим стълби.

Заради зимния ден навън стаичката на горния етаж изглеждаше още по-малка и мрачна, но диванчето си беше тук, както и малките етажерки, из които Сам се беше ровил. Все още можех ясно да го видя, приклеknал пред тях, да търси някоя книга.

Не трябваше да го правя, но въпреки това седнах на диванчето, отпусайки гръб назад. Затворих очи и се опитах отчаяно да повярвам, че Сам седи до мен; че се намирам на най-сигурното и спокойно място на света — в обятията му. За миг дори успях да усетя дъха му в косите си. Мисля, че можех да усетя и аромата му, ако наистина се напрегнеш. Не бяха останали много места, все още запазили тази тъй прекрасна миризма, но тук наистина можех да я усетя... а може би просто копнеех за нея прекалено силно и въображението ми си правеше лоша шега с мен.

Спомних си как ме караше да подуша всичко в онова магазинче за сладкиши. Да се отдам на сетивата си, признавайки пред самата себе си какво съм в действителност. Отпуснах се и оставих миризмите от книжарницата да завладеят обонянието ми: кожа, препарат за почистване на килими, сладкият аромат на черното мастило и напомнящият за бензинови изпарения мирис на боите, шампоанът на момчето зад тезгяха и парфюмът на Изабел... уханието на спомена за мен и Сам, докосващи устни на същото това диванче.

Не исках Изабел да ме открие тук със стичащи се по страните ми сълзи, както и тя най-вероятно не би искала аз да видя нейните. Вече споделяхме много неща, но плачът не беше сред тях. Избърсах очите си с ръкав и станах.

Отидох при рафта, от който Сам бе извадил томчето на Рилке, и след кратко търсене го открих. Плъзнах пръст по релефните букви на гръбчето — „Стихотворения от Райнер Мария Рилке“. Извадих книгата и я поднесох към носа си, за да се убедя, че е същата. *Сам*.

Купих я. Изабел пък си купи онази за курабийките и двете отидохме при Рейчъл, където приготвихме близо шест дузини мънички ухаещи на канела сладки, стараейки се с всички сили да не говорим за Сам или Оливия. После Изабел ме закара до вкъщи, където се усамотих в кабинета и се отдадох на четене и копнеж.

*Да те изоставя, е невъзможно
(думите не ще опишат всичко, което ме свързва с
теб).*

*Споделяме живот ужасен, цветен и красив,
луд понякога, друг път разумен,
В някои дни е камък в теб,
а в други — звезда във висините.*

Мисля, че започвах да разбирам поезията.

ШЕСТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА: ГРЕЙС –9°C

Коледата не беше същата без моя вълк. Някога това беше единственото време от годината, когато със сигурност го виждах, застанал в края на гората и загледан към къщата със златистите си немигащи очи. Толкова много пъти бях стояла пред кухненския прозорец с ръце, ухаещи на джинджифил, индийско орехче, борови клонки и стотици други коледни миризми, чувствайки погледа му върху себе си.

Не и тази година.

Стоях мълчаливо край мивката, а ръцете ми не ухаеха на нищо. Не виждах смисъл да се занимавам с коледни сладкиши или украсяване на елха, при положение че на сутринта заминавах с Рейчъл за две седмици. Щяхме да се излежаваме върху белите плажове на Флорида, далеч от Мърси Фолс. Далеч от Пограничната гора. И най-вече — далеч от мрачния и пуст заден двор.

Изплакнах термоса, който щеше да приюти кафето ми за из път, и сигурно за хиляден път тази година извърнах очи към прозореца, за да погледна към гората.

Там нямаше нищо, освен оцветени в различни нюанси на черното дървета, покрити със сивеещ в сумрака сняг. Единственото цветно нещо навън беше чинката, кацнала върху хранилката за птици. Но скоро и тя разпери криле, превръщайки се в мъничка червена точка на фона на натежалото от облаци зимно небе.

Нямах никакво желание да излизам в задния двор, да докосвам искрящия сняг, в който не се виждаха отпечатыци от лапи, но не ми се щеше да оставям хранилката празна. Извадих торбичката със семенца от шкафа под мивката, взех палтото, шапката и ръкавиците си и плъзнах стъклената врата встрани.

Ароматът на зимната гора ме обгърна и ми припомни за времето, когато Коледите действително значеха нещо за мен.

Потръпнах, макар да знаех прекрасно, че съм съвсем сама.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА: САМ –9°C

Наблюдавах я.

Бях призрак сред дърветата, тих, неподвижен, студен. Бях въплъщението на зимата, леденият вятър, придобил физическа форма. Стоях в края на гората, там, където дърветата ставаха по-тънки и редки, и душех въздуха, напоен с обичайните мъртви миризми на този сезон. Борови иглички, мускусният аромат на вълк, нейното прекрасно, сладостно ухание.

Тя стоеше пред прага, на един дъх разстояние от мен. Лицето ѝ бе извърнато към дърветата, но аз бях невидим, недосегаем, нищо повече от две светли очи в мрака. Вятърът донасяше аромата ѝ до мен, аромат, пеещ на непознат език, изпълнен със спомени от един друг живот.

Най-накрая тя пристъпи по верандата и остави първия отпечатък в снега на двора.

Аз бях тук, на един дъх разстояние, но въпреки това — на хиляди мили от нея.

ШЕСТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА: ГРЕЙС –9°C

Всяка следваща стъпка към хранилката ме отвеждаше по-близо до гората. Можех да усетя миризмата на сухите листа и клонки под снега, в който газех; лятото, спящо под тънкия слой лед, пазено от сенките на мъртвите дървета. Нещо в тези дървета ми напомни за вълчия вой, за златната гора от сънищата ми, чиито цветове сега бяха скрити под бялата снежна пелена. Гората ми липсваше.

Той ми липсваше.

Обърнах гръб на дърветата и оставих торбичката със семената в краката си. Всичко, което трябваше да сторя, бе да напълня хранилката, да оправя багажа си и да отлетя с Рейчъл далеч оттук, на място, където може би щях да забравя за тайните, криещи се сред тази зимна гора.

ШЕСТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА: САМ –9°C

Наблюдавах я.

Все още не ме бе забелязала. Тя почисти с ръка снега от хранилката, отвори я, напълни я със семенца и след това я затвори с бавни, внимателни движения, сякаш правеше най-важното нещо на света.

Наблюдавах я.

Чаках я да се обърне и да забележи тъмния ми силует сред дърветата. Тя смъкна шапката по-ниско, за да покрие ушите си. Изтръсна снега от ръкавиците си и се обърна.

Не можех да се крия повече. Поех си дълбоко дъх. Звукът беше съвсем слаб, но тя го долови и рязко завъртя глава към мен. Очите ѝ забелязаха увисналите във въздуха облачета на дъха ми, а после и самия мен. Пристъпих напред бавно, внимателно, без да съм сигурен как ще реагира.

Тя замръзна. Съвършено неподвижна, като усетила опасност сърна. Аз продължих да се приближавам, оставих гората зад гърба си и застанах пред нея.

Долната ѝ устна се разтрепери, а сълзите оставиха искрящи ледени следи по страните ѝ.

Можеше да погледне към малките чудеса, които бяха пред нея: краката ми, ръцете ми, пръстите ми, изправените ми рамене под якето, човешкото ми тяло... но тя не отклоняваше поглед от очите ми.

Вятърът нададе зловещия си вой сред дърветата, но той вече нямаше сила над мен. Усещах как студът отчаяно впива зъби в пръстите ми, но те си оставаха пръсти.

— Грейс — промълвих тихо. — Кажи нещо.

— Сам... — проплака тя и се хвърли в обятията ми.

БЛАГОДАРНОСТИ

Тази благодарствена тирада ще бъде крайно глупава. Просто ви предупреждавам. Когато даден проект стане толкова голям, колкото беше „Тръпка“ (както като обем на ръкописа, така и като време, което ми бе необходимо, за да го завърша), списъкът с хората, на които да се благодари, трябва да включи хиляди имена. Прекрасно знам, че не бихте искали да четете многохилядни списъци, след като сте преминали през деветдесет и петте хиляди думи, които разказват историята на Сам и Грейс, така че ще се опитам да бъда максимално кратка. Ако името ви би следвало да се намира тук, но го няма, съжалявам — или съм го забравила в бързината, или просто не съм могла да си спомня правилния правопис на фамилията ви.

На първо място, изказвам признателност на човека, благодарение на когото не полудях и който успя да промени живота ми в рамките на точно две седмици, моята агентка Лора Ренерт, чиито таланти са неизброими.

След нея идва моят педантичен екип, от който задължително трябва да спомена редакторите си Аби Рейнджър и Дейвид Левитан, които работиха до пълно изтощение, за да направят „Тръпка“ максимално добър, като междувременно изтърпяха стоически всичките ми нервни пристъпи, както и на Рейчъл Хоровиц, която притежава магически способности, убедена съм в това.

Също така бих искала да благодаря на приятелите си, с чиято помощ се преборих с всички изпитания на писателския процес: Теса Гратън и Брена Йованов — Веселите сестри на Съдбата, които са най-добрите критици на света (не, не можете да ги получите, мои са си) — във Вселената просто няма достатъчно шоколад, за да изразя адекватно благодарността си. Трябва да спомена още Наиш — неуморен другар и моя опора в трудностите, както и Мариан, чийто дом е бил и мой неизброимо много пъти. Всеки би искал да има приятели като вас.

Дълбок благодарствен поклон за първите читатели на ръкописа, Син и Тод, за техните предложения, както и на Андрю „Йода“ Кари,

който ме научи как да напиша това, което искам да напиша. Андрю, нека кариерата ти да те сблъска с много Люк Скайуокъровци.

Най-накрая бих искала да благодаря на семейството си, без което щях да бъда незавършена личност, неспособна да прави каквото и да е друго, освен да се излежава на дивана и да гледа повторенията на шоуто „Главен готвач“. И най-вече на баща ми, който проведе неизброимо количество телефонни разговори със Спешното отделение, докато работех, за да задава въпроси относно описаните в романа медицински случаи, както и на сестра си Кейт — Кейт, разчитам на съветите ти повече, отколкото можеш да си представиш.

Най-накрая трябва да спомена Ед. Ти си най-добрият ми приятел и причината, заради която любовните истории в романите ми звучат толкова истински.

Издание:

Автор: Маги Стийвотър

Заглавие: Тръпка

Преводач: Александър Димитров Бакалов

Издание: първо

Издател: ИК „Кръгозор“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2010

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Вулкан“, Булвест — София АД

Редактор: Евгения Мирева

Технически редактор: Ангел Йорданов

Художник: Иван Тодоров Домузчиев

Коректор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-771-217-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6194>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.